

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓ'ΔΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Είλους διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἐ-
ταιριῶν τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.—Συγγραφῆς τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ
Βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαδισμού ἐν Ἀνατολῇ,
τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικοῦ Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ
ἁ. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς δολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς
ἀποτυφλώσεως καὶ τοῦ σφετερισμοῦ τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του
Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβους τῆς
Τουρκίας ἐν Οὐασιγκτῶνι, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλ-
τάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνενόχων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-
βουλγαρικῶν κομητάτων.

Γεννηθῆτω τὸ θεῖον Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα
αὐτοῦ δεδοξασμένον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[Ἰωδ]

Πῆξα πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία
[Ἀπ. Παῦλος]

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologi-
ques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question
Bulgare et des Récents Menées du Panslavisme au Levant», des N.os 1 et 2
du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ère partie des «Nouvelles Ré-
vélation» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu
aveugle et dépouillé de ses biens par ses frères, Stavraki Grand Logothète
et sénateur, Gregoire ministre de Turquie à Wassingcton, Georges gard d'
corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des
Comités Russobulgares.

«Suum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

ATHÈNES

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίννης

Imprimerie de la Corinne

1878

1878

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Μέλους διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἑταιριῶν τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.— Συγγραφέας τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαβισμού ἐν Ἀνατολῇ, τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικοῦ Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ ἁ. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς δολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ἀποτυφλώσεως καὶ τοῦ σφετερισμοῦ τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβους τῆς Τουρκίας ἐν Οὐασιγκτῶνι, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνενόχων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-Βουλγαρικῶν κομητάτων.

Γεν. κτήτω το βιβλίον Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ θεοδοσμένον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

(1876)

Πῶς πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία
(Α. Π. Παύλος)

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologiques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question Bulgare et des Récentes Menées du Panslavisme au Levant», des Nos 4 et 2 du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ère partie des «Nouvelles Révelations» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu aveugle et dépouillé de ses biens par ses frères, Stavraki Grand Logothète et sénateur, Gregoire ministre de Turquie à Wassington, Georges gard du corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des Comités Russobulgares.

«Suum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίννης

1878

ATHÈNES

Imprimerie de la Corinne

1878

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Σπουδαία Είδοποίησις.

Ὁ Δημήτριος Ἀριστάρχης βέης ἐξορκίζει πάντας τοὺς ἀξιοτίμους ὁμογενεῖς του καὶ μὴ, νὰ τῷ ἀποκαλύψωσιν, ὅ,τι τυχὸν γνωρίζουσι περὶ τῶν ἐπιβουλευθέντων καὶ τῶν ἐπιβουλευομένων ἔτι καὶ νῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν του, οἰκείων τε καὶ ξένων, ὑπόσχεται δὲ ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματος μικράν τινα χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον εἰσακούσει τὴν δέησίν του ταύτην. Προσέτι παρακαλεῖ νὰ τῷ διαβιβάσωσιν ἐδῶ εἰς χεῖράς του τὰ χρήματα καὶ τὰς ἐπιστολάς του, ὅπως μὴ ὑπεξαίρωνται ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, καὶ νὰ τῷ δηλώσωσι συνάμα ὅποσα ποσά, πόθεν καὶ διὰ ποίου τῷ διεβίβασαν ἐνταῦθα.

Ἀθῆναι τὴν 7 Αὐγούστου 1878.

AVIS IMPORTANT

Une récompense honnête sera offerte par Démétrius d'Aristarchi-Bey à tous ceux qui voudraient bien lui révéler d'une manière sérieuse et prouver en mains les scélérats qui l'ont si traitreusement assassiné, empoisonné rendu aveugle en 1874, à Con)ple, au moyen d'une machine infernale et dépouillé de ses biens. On est prévenu, que ces monstres doivent pour sûr appartenir aux Comités Panslavistes, et pourraient aussi être recherchés parmi certains parents et cohéritiers de la victime ou enfin dans les rangs de ses peu fidèles mandataires, intendans et créanciers ainsi que dans ceux de ses mortels ennemis en Crète ou ailleurs.

Athènes le 7(19 Août 1878.

Τοῖς ἀοιδίμοις

Σταυράκη Ἀριστάρχη, τῷ Πάππῳ μου, τελευταίῳ ἐκ τῶν Φαναριωτῶν Μ. διερμηνεῖ τῆς Υ. Πύλης τῷ ἐξορισθέντι, καὶ δολοφονηθέντι τῷ 1821 ἐν Μπωλοῦ τῆς Μ. Ἀσίας.

Σοφία Ἀριστάρχη, τῇ προμήτορί μου, καὶ Μ. Δραγωμανέσσα, τῇ ἐπαξία διαδόχῳ κατὰ τὴν εὐφυΐαν, ἂν οὐχὶ κατὰ τὴν μάθησιν, τῆς περιφανοῦς Ροξάνδρας Μαυροκορδάτου μητρὸς τοῦ ἐξόχου Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων.

Νικολάῳ Ἀριστάρχη Βέη, τῷ φιλογενεστάτῳ πατρί μου τῷ καὶ Μ. Λογοθέτῃ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μυστικο-συμβούλῳ τῶν Σουλτάνων Μαχμούτ τοῦ Β', Ἀβδοῦλ Μετζίτ, καὶ Ἀβδοῦλ Ἀζίζ Χὰν, μέλει τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, ἀντιπροσώπῳ τῆς Βλαχίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ ἐξορισθέντι μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρός του τῷ 1821, τῷ καταδικασθέντι τότε εἰς θάνατον, τῷ σωθέντι ἐκ τοῦ κινδύνου τῷ θείῳ ἐλέει συνεπείᾳ τῆς ἐπελθούσης ἀποκεφαλίσσεως τοῦ αἰμοδόρου καὶ μισέλληνος Χαλέτ ἐφέντη καὶ τῷ ἀνακληθέντι χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῆς διακεκριμένης μητρὸς του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔτυχεν ἐκτάκτων τιμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἐκ μέρους τοῦ τότε ἀνακτος τοῦ θελήσαντος οὕτω πῶς νὰ ἐκανοποιήσῃ τὸν ἀδιαλλάκτως παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του καταπιεσθέντα ἑλληνισμόν.

Τῷ πρὸς μητρὸς Πάππῳ μου Γρηγορίῳ Μάνῳ Μ. Ποστελνίκῳ ἐξορισθέντι ἐπίσης καὶ ἀποθανόντι τῷ 1821 ἐν Ἀγκύρᾳ.

Τῇ πρὸς μητρὸς Μάμμῃ μου Σεβαστῇ Μάνου ἐξορισθείσῃ ἐπίσης τῷ 1821 ἐν τῇ προρρηθείσῃ πόλει τῆς Μ. Ἀσίας.

Ματθαίῳ Ἀριστάρχη τῷ θείῳ μου καὶ Μητροπολίτῃ Σαμακοβίου, τῷ προσφιλεστάτῳ τοῖς Βουλγάροις γενομένῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀξιομίμητον αὐτοῦ γενναιοδωρίαν καὶ συμπεριφορὰν, τοῦθ' ὅπερ ἄρδην διαψεύδει τὰς ἀγενεῖς καθ' ἡμῶν συκοφαντίας τῶν Πανσλαυϊστῶν καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν, ἀποδεικνύον

τρανώς, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρου Φαναριωτικοῦ, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν, Κλήρου ἐβλάστησαν καὶ τινες γνήσιοι Ἱεράρχαι, οἵτινες καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθεντο ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των.

Τῇ θείᾳ μου Ἀννίκα I. Μάνου, συζύγῳ τοῦ πρώην ἀνθηγεμόνος τῆς Βλαχίας.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχῃ τῷ θείῳ μου.

Γεωργίῳ Ἀριστάρχῃ, τῷ ἀποβιώσαντι ἀδελφῷ μου, τῷ βαπτισθέντι παρ' ἐμοῦ πρὸ τριακονταετίας κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Βιβέσκου, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ φιλοστοργοτάτου πατρός μου.

Νικολάῳ Γρίβα τῷ θείῳ καὶ ἰατρῷ μου.

Μαργιωρίτζα Μαυρογένους, τῇ ἐξαδέλφῃ μου καὶ συζύγῳ τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ τοῦ Β'.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχῃ τῷ ἐξαδέλφῳ μου καὶ υἱῷ τοῦ πρώην ἡγεμόνος τῆς Σάμου.

Εὐσταθίῳ Κλεοβούλῳ, τῷ σοφωτάτῳ διδασκάλῳ μου καὶ Μητροπολίτῃ Καισαρείας, ὡς καὶ ἅπασι τοῖς λοιποῖς ἀποθανοῦσι παιδαγωγοῖς μου καὶ προγυμνασταῖς μου, ἦτοι τῷ Κυριακίδῃ, Ἀποστολάκῃ, San Joan κ.λ.π.

Τοῖς Καθηγηταῖς καὶ μέλεσι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, Βιέννῃ, Βερολίνῳ, Βενετίᾳ, Τεργέστη Ῥώμῃ καὶ Παρισίοις Ἰατρικῶν Σχολῶν καὶ Ἀκαδημιῶν, ἦτοι τοῖς ἀειμνήστοις Ὀππόλτζερ, Γκρέφε, Σόνλαϊν, Ἀνδράλ, Νελατών, Sonnel, Μονερὲ, Γκὼτς Φιλίπ, Μαγκαφὼκ, Στεφάνῳ Καραθεοδωρῇ, Σαράντῃ, Ἀρχηγένει, Τσυπριάνῃ, καὶ ἅπασιν ἐν γένει τοῖς ἄλλοις τῇδε κάκεισε Ἀσκληπιάδαις, οἵτινες μὲ ἐνοσήλευσαν τόσον ἀξιεπαίνως, ἐπιτυχῶς καὶ φιλανθρώπως ὡς οἱ προμνησθέντες, καὶ οἵτινες ἀπεδήμησαν ἤδη εἰς Κύριον.

Τῷ πνευματικῷ πατρί μου καὶ τέως Ἐπισκόπῳ Σελευχίας καὶ ἅπασι τοῖς λοιποῖς καλοῖς ἐκείνοις κληρικοῖς, οἵτινες μὲ

ἐξωμολόγησαν ἐν τε τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ τῇ Ἑῷᾳ Εὐρώπῃ καὶ μοὶ
ἔδωκαν λίαν καλοκάγαθως τὴν ἄφεσιν τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν

Τοῖς μουσοτραφέσι Καθηγηταῖς μου τῆς ἐν Παρισίοις Σορ-
βόννης, τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, τῆς Σχολῆς τῶν Ἀνατο-
λικῶν καὶ καθομιλουμένων γλωσσῶν, τοῦ Μουσείου τῆς φυσι-
κῆς ἱστορίας, τοῦ πολυτεχνείου, καὶ τῆς νομικῆς σχολῆς, ἦ-
τοι τῷ Βίκτορι Λεκλέρκ, τῷ Σαὶν Μάρκω Γираρδίνω, τῷ Οὐϊ-
λεμένω, τῷ Βρουνέ Δεπρέλω, τῷ Μπευλὲ, τῷ Γκινιῶ, τῷ
Φλουράνς, τῷ Δεπρέ, τῷ Μπαλάρ, τῷ Μπουνιέ, τῷ Πελά, τῷ
Ὀρτολάν, τῷ Βατρέν, τῷ Ἀρνούλδω, τῷ Στανισλάω Ζουλιέν,
τῷ Γαρνιέ, τῷ Κολμεδάξ, τοῖς Ἀββᾶ Φρεπέλ, Λαβιζερι, Σι-
μονέτι κτλ. κτλ.

Τῇ αἰωνίᾳ μνήμῃ τῶν καλῶν τούτων συγγενῶν, πνευματικῶν
πατέρων, ἱατρῶν, παιδαγωγῶν, διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μου
εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀναλλοιώτου πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης, ὑπολή-
ψεως, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης μου τὸ πρῶτον μέρος
τῶν «Φύρδην-Μίγδην» εὐσεβάστως ἀνατίθηναι, ἀνακράζων ἐκ
βάθους ψυχῆς τὸ, γαίαν ἔχοιεν ἐλαφράν!

Ἀθήνησι, τῇ 2[14 Αὐγούστου 1878.

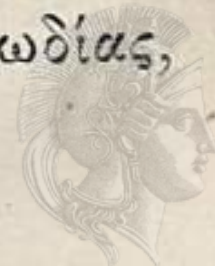
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Φίλοι Ἀναγνώσται !

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ διευκρινήσω δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ παρόντος πονηματίου μου, ὡς καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν τὸ ἐπιγράφω «Φύρδην-Μίγδην ἢ Miscellanea». Πρόθεσιν μὲν ἔχω διὰ τοῦ νέου τούτου ἁδαοῦς καὶ ἀτελοῦς ἔργου μου νὰ διαφωτίσω κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν ἀπανταχοῦ αἰσχροῦς ἐξαπατηθεῖσαν κοινὴν γνώμην ἐναντίον τοῦ πολυτλήμονος Γένους ἡμῶν, τῆς βαρυαλγούσης Ἐκκλησίας καὶ ἐμοῦ, τοῦ τοσαῦτα μοχθήσαντος καὶ παθόντος ὑπὲρ αὐτῶν. Ναὶ μὲν γνωρίζω ἤδη ἐκ πολυετοῦς καὶ οἰκτρᾶς πείρας, ὅτι οἱ ὀρκισθέντες τὴν καταστροφὴν μου διὰ παντός θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου, οἰκεῖοί τε καὶ ξένοι, ὡς καὶ οἱ ὑποσχάπτοντες νυχθημερόν τὸν λάκκον τοῦ ἐλληνισμοῦ δὲν ἔχουν οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον. Καθ' ὃ δὲ γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Lojola, τοῦ Κατκῶφ, τοῦ Δὸν Βασιλείου καὶ Σ^{ας} πρεσβεύουν ἀνέκαθεν «ὅτι ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» καὶ «ὅτι οὐ με πείσης, κἂν με πείσης». Τούτου ἕνεκα ἐνέγραψα ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐν πρώτοις μὲν τὸ θεοσεβέστατον ἐκεῖνο ῥητὸν τοῦ παροιμιώδους καταστάντος διὰ τὴν ὑπομονὴν του προφήτου Ἰωβ. Τὰ Χριστιανικώτατα ταῦτα λόγια ἐκπέμπω καὶ γὰρ ὁ τάλας καὶ δύστηνος δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσί μου πρὸς τὸν Ὑψιστον, καίτοι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, δὲν ἔχω τὴν ἀγγελικὴν ἀληθῶς ὑπομονὴν καὶ ἀρετὴν τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις πρῶτος ἀνεφώνησε ταῦτα. Εἵτα δὲ ἐξελεξάμην τὴν πασίγνωστον ἐκείνην ῥήτραν τοῦ οὐρανοβάμωνος Ἀποστόλου Παύλου· διὰ ταύτης ἠθέλησα νὰ ὑποδείξω αὐθις τῷ ἀξιοτίμῳ δημοσίῳ, ὁποῖόν τι ἦτο τὸ Σατανικὸν ἐλατήριον, ὅπερ ἐπειθανάγκασε τοὺς ἐπαύτους ἀδελφούς μου, καὶ λοιποὺς συγκληρονόμους καὶ συγγενεῖς μου ὡς καὶ τοὺς συνενόχους των νὰ μὲ δολοφονήσωσι διὰ τῆς καταχθονίου μηχανῆς τῇ 13 Ἀπριλίου 1874 ἐν Κωνσ(λει, νὰ μὲ δηλητηριάσωσι μετὰ ταῦτα, ἀποτυφλώσωσι καὶ ἀπογυμνώσωσιν ἀπάσης τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, ἃς νέμονται, σφετερίζονται καὶ κατακρατοῦν ἀπὸ τοῦ 1866 παρ' ὅλους τοὺς θείους καὶ ἀνθρωπίνους θεσμούς. Ἐὰν δὲ οἱ ἀμερόληπτοι κριταὶ προσθέσωσιν εἰς τὸ μισαρὸν τοῦτο πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸ τῆς ἀπαραδειγματίστου θηριωδίας, πλεο-

νεξίας, μνησικαχίας, ζηλοτυπίας καὶ κενοδοξίας, ὑφ' ὧν ἐμφο-
ροῦνται οἱ κακοῦργοι ἀδελφοί μου, Σταυράκης, Γρηγόριος καὶ
Γεώργιος Ἀριστάρχαι μετὰ τῆς συμμορίας των, τότε θὰ κα-
τανοήσωσιν εὐκόλως τὰ αἴτια τῆς ἀτίμου καὶ ἀνάνδρου πρὸς με
συμπεριφορᾶς των. Ἄν δὲ συνδοιάσῃ τις πάντα τὰ ἀνωτέρω, ὡς
ἐγγραφον πρὸ τριῶν μηνῶν τῇ Α. Θ. Π. Γρηγορίῳ τῷ 5' πρώτῳ
Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ πολυσεβάτῳ φίλῳ τοῦ ἀοιδίου
πατρός μου, μετὰ τῶν ἐμφύτων τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, φυλετι-
κῶν, θρησκευτικῶν, πολιτικῶν, οἰκογενειακῶν καὶ ἀτομικῶν πα-
θῶν, τότε ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας δυνάμει τοῦ μίτου τούτου
τῆς Ἀριάδνης θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τούτου
καὶ νὰ ἐξιχνιάσῃ ποῖοί εἰσιν οἱ ἀληθεῖς μοχλοὶ οἱ κινήσαντες
τόσον λυσσωδῶς ἐναντίον μου τοὺς Πανσλαυῖστας, τοὺς Ἰη-
σουίτας καὶ τοὺς ἐπαξίους ὁπαδούς των, τουτέστι τοὺς παρὰ
φύσιν συγγενεῖς μου. Ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀπονείμω ἐνὶ ἐκάστῳ
τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ εὐ-
θύνην εἰς τὴν συμμετοχὴν τοῦ τερατώδους ἐκείνου πολιτικοῦ
κακουργήματος καὶ οἰκογενειακοῦ δράματος, οὗτινος ἐγενό-
μην, φεῦ, τὸ οἰκτρὸν καὶ ἀπαρηγόρητον θῦμα, παρένειρα τὸ

«Suum cuique tribuere» καὶ τὸ «La fin justifie les moyens».

Εἰμὶ πεπεισμένος ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι καὶ διὰ τῆς δημο-
σιεύσεώς μου ταύτης δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἐπαναφέρω εἰς
πλείονα θεοφοβίαν, καὶ συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός των τοὺς
ὡς μὴ ὤφειλεν ἀδελφούς μου καὶ τοὺς βδελυροὺς συνηγόρους
των· διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ δὲν παραδέχονται καὶ τὸ τοῦ Ἀ-
ποστόλου Θωμᾶ ἦτοι «ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω». Εἰς μά-
την ἐψηλάφησαν ἤδη ἰδίαις χερσὶ τοὺς βιαίως ἐξορυχθέντας
ὀφθαλμούς μου παρὰ τοῦ τρισκαταράτου Γκιφούτη καὶ Τσαρ-
λατάνου Dr Hagel, τοῦ δωροδοκηθέντος ἀδρῶς, ὑποθέτω, ἐπὶ
τούτῳ παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ Σ.^{ας} εἰς μάτην παρέστησαν
αὐτόπται μάρτυρες τῆς στυγερᾶς ἀποπείρας τῆς κατ' ἐμοῦ δο-
λοφονίας καὶ δηλητηριάσεώς μου διὰ καταχθονίου μηχανῆς, δι'
ἀρσενικοῦ, διὰ τροπίνης κ.τ.λ., Εἰς μάτην εἶδον ἰδίῳις ὄμμασιν
οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος τὰ ἀπερίγραπτα βάσανα καὶ μαρτύρια ἠθικά
τε καὶ φυσικά, ἅπερ ὑπέστην πρὸ ἐτῶν καὶ ὑφίσταμαι ἤδη ἐκ
μέρους τῆς ἀπανθρώπου καὶ ἀσυνειδήτου οἰκογενείας μου! Εἰς
μάτην τέλος πάντων ἀνέγνωσαν τὰς «βραχείας Ἀποκαλύψεις»
μου ἐν τῷ ἀ. τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν μου, τὰς «Νέας Ἀποκα-
λύψεις», ἃς ἐδημοσίευσεν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1877, ὡς καὶ τὰ ἐν

αὐταῖς περιεχόμενα αὐθεντικὰ καὶ παρ' οὐδενὸς ἔτι ἀναιρε-
θέντα γεγονότα, ἐπίσημα καὶ μὴ συμβόλαια, ἀποδεικτικὰ ἔγ-
γραφα, πλαστογραφημένα κατὰστιχα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ
Σ.· Πάντα ταῦτα δυστυχῶς ὥς καὶ αἱ παντοειδεῖς κακουχίαι
καὶ στερήσεις, ἃς ὑποφέρω πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ ξένα, ἐγκαταλε-
λειμμένος ἀνηλεῶς παρὰ πάντων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασα
καὶ ἀπώλεσα ἀνεπιστρεπτὲι τὸ πᾶν, δὲν ἴσχυσαν, εἰμὴ εἰς τὸ
νὰ μοὶ ἀποδείξωσι μίαν ἔτι φορὰν περιπλέον τὸ ὀρθὸν τοῦ ἀρ-
χαίου ἐκείνου γνωμικοῦ, ὅπερ προέταξα ἐπὶ τῆς προτελευταίας
δημοσιεύσεώς μου, ἥτοι «τῶν μὲν εὐτυχούντων οἱ φίλοι πολ-
λοὶ, τῶν δ' ἀτυχούντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ». ἐπομένως χάριν
ἀπλῶς τῆς ἀπολογίας μου καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς ἑμαυτὸν καὶ τὸ
δημόσιον προάγομαι εἰς τὸ ν' ἀναλάβω ἐκ τοῦ ὑσερήματος τὴν
πολυδάπανον ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταύτης συγγραφῆς. Ἐπιγράφω
δὲ αὐτὴν «Φύρδην Μίγδην». διότι ὁ βουλόμενος θὰ εὕρῃ ἐν
αὐτῇ ἀναμῖξ ἔγγραφα σχετιζόμενα πρὸς τὰ πέντε τεύχη τῶν
Βουλγαρικῶν μου Ἑλληνιστῶν, πρὸς τὰ δύο φυλλάδια τοῦ Γαλ-
λικοῦ περιοδικοῦ μου, οὗτινος ἠναγκάσθην ν' ἀναστείλω τὴν ἐ-
ξακολούθησιν ἐλλείψει συνδρομητῶν, καὶ πρὸς τὰς Νέας Ἀπο-
καλύψεις μου. Πνέων δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ μένεα κατὰ τῆς ἀπο-
τροπαίου πρὸς με ταύτης διαγωγῆς τῶν οἰκείων μου καὶ κατὰ
τοῦ σκανδαλώδους καὶ λίαν ἀντιχριστιανικοῦ τρόπου, μεθ' οὗ
τινες, δυστυχῶς οὐκ ὀλίγοι, ἀξιοῦντες ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ ἄνθος
τῆς κοινωνίας συνηγοροῦσι τόσον ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὲρ
τοῦ αἰμοχαροῦς δημίου κατὰ τοῦ αἰμοσταγοῦς θύματος, ὑπὲρ
τοῦ ἀδικούντος κατὰ τοῦ ἀδικουμένου, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροῦ κατὰ
τοῦ ἀδυνάτου, ὑπὲρ τοῦ εὐποροῦντος καὶ ἐν μέθαις καὶ κραι-
πάλαις νυχθημερὸν διάγοντος κατὰ τοῦ λιμοκτονεῦντος καὶ
στερουμένου σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ἀπεφά-
σισα πρὸς πείσμα τῶν ἐντίμων τούτων ὑποκειμένων νὰ πω-
λήσω ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ὑπακάμισόν μου καὶ νὰ φάγω καὶ μαῦρο
ψωμὶ, ἵνα ἐπαρκέσω εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν «Φύρδην
Μίγδην.» Ἄς μάθωσι δὲ οἱ χαριτόβρυτοι ἀδελφοί μου καὶ τὰ
μίσθαρνα, κοῦφα καὶ μωρόπιστα ὄργανά των ἐδῶ τε καὶ ἐκεῖ,
ὅτι διὰ τῆς ἀχαρακτηρίστου πορείας των πρὸς με, διὰ τῶν ἀ-
παύστων διαβολῶν καὶ ψευδολογιῶν των, καὶ διὰ τῆς ἐπαξίας
τοῦ μισαροῦ ἐκείνου δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως κατα-
δίκης των εἰς τὸ νὰ με ἀποθάνωσιν ἐνταῦθα ἐκ πείνης καὶ ἐξ
ἀμηχανίας, δὲν κερδαίνουνσι τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ με ἐξαγριό-

νωσι περιπλέον ἐναντίον των καὶ νὰ μὲ διάζωσι νὰ προβαίνω ὁσημέραι εἰς ἔτι καταπληκτικώτερας ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἀνηκούστων ἀθεμιτουργιῶν τῆς *sui generis* ταύτης ληστρικῆς συμμορίας, τῆς ὁποίας βεβαίως οὐδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ποδῶν εἶναι ἄξια νὰ λύσωσιν αἱ πολυθρύλλητοι ἐσχάτως καταστᾶσαι μυσικαὶ ἐταιρίαι ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ τῆς Μαφφείας καὶ τῶν Μηδενισῶν. Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν ἐκ νέου ὁ Τζελεπὴ Σταυράκης καὶ Στ τῶν παθῶν του τὸν τάραχον, διὰ νὰ μάθῃ ὁ ἀδελφοκτόνος νὰ μὴ φέρηται ἄλλοτε τόσον ἀθεμίτως πρὸς τὸν τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ θυσιάσαντα ἀδελφόν του καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίπη πρὸ δέκα ἡδὴ μηνῶν ἐν τῇ ξενιτείᾳ μὲ 350 μόνον νέας δραχμ. καίτοι ἀόμματον, δεινῶς πάσχοντα καὶ μὴ ἔχοντα μηδὲνα ἄλλον μόνιμον πόρον ζωῆς ἐκτὸς τῶν ἐκατὸν πεντήκοντα δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἃς ἠυδόκησε πρὸ ἐνὸς ἔτους νὰ τῷ χορηγήσῃ ἡ Σ. ἐλλ. Κυβέρνησις. Οἱ ἀμφιβάλλοντες δὲ περὶ τούτου ἃς ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος κ. Δαυίδ, δι' οὗ ὁ ἀδ. μου Σταυράκης μοὶ ἔμβασε περὶ τὰς ἀρχὰς 9βρίου 1877, 250 νέας δρ. καὶ 100 ν. δρ. περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Τοῦτο δὲ τὸ οὐτιδανὸν ποσὸν μοὶ ἔστειλεν ἡ πανευγενεία του λόγῳ δῆθεν ἐλεημοσύνης καὶ οὐχὶ ἀπέναντι τῶν 12-15 χιλ. φρ. περίπου ἐτησίων εἰσοδημάτων μου, ἅπερ πρὸ δεκατριῶν ἡδὴ ἐτῶν μὲ κατακλέπτουν ἀνευθυριάστως οἱ ἀδελφοί μου ἰσχυριζόμενοι ὅτε μὲν ὅτι τὰ ἐκ τεσσαράκοντα χιλ. στρεμμάτων γῆς τσιφλίκιᾳ μας Ὀμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, καὶ τὰ ἐκ 500 στρεμμ. ἀμπέλια καὶ χωράφιᾳ μας ἐν Νεοχωρίῳ καὶ Θεραπείοις καὶ λοιπὰ πατρικὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά μας δὲν δίδουν οὐδ' ὀβολὸν σχεδὸν εἰσόδημα, οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοικιασθῶσι ποτε ἢ νὰ πωληθῶσιν, ὅτε δὲ ὅτι ἐπιδιώκουσι δῆθεν ἀπὸ τοῦ 1866 ἀνενδότως τοῦτο εἰς μάτην ὡς καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν μας ὑποθέσεων, ὅτε δὲ ἄλλα ἄρρητ' ἀθέμιτα. Περὶ τούτων ἐγένετο μνεία ἡδὴ ἀρκούντως ἀλλαχοῦ καὶ γενήσεται εἰσέτι χρείας τυχούσης ἐν τε τῷ παρόντι τεύχει καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις. Χάριν δὲ τῆς ἀληθείας ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης, ὅστις «Φοιβάζω» χρᾶ,» κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἔκφρασιν τοῦ ἐλλογίμου ἐξαδέλφου μου Κ. Σ. Μαυρογένους, μοὶ ἔστειλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἑτέρας διακοσίας νέας δρ. εἰς χαρτονόμισμα ἐπίσης διὰ τοῦ μνησθέντος μεγατίμου φίλου μου καὶ μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι δῆθεν μέρους τοῦ

ἐφετεινοῦ εἰσοδήματος τῶν τσιφλικίων μας. Ἡρνήθην ὁμως νὰ δεχθῶ τὴν νέαν ταύτην οὐτιδανὴν ἐλεημοσύνην καὶ παρεκάλεσα ἐγγράφως τὸν Σ. Ἀγ. Φωκίδος νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς τὰ μοῦτρα τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ νὰ τῷ γράψῃ νὰ μοὶ στείλῃ ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς καὶ στρεψοδικίας τὰς τετρακοσίας λίρ. Ὁθ. ἄς μοὶ ὑπεξήρουν ἐκ τοῦ περυσينوῦ εἰσοδήματος τῶν ῥηθέντων τσιφλικίων μας, ὅπερ ἀνῆλθεν, καθὼς ἀπέδειξα τῷ ἀδ. Σταυράκῃ διὰ τοῦ Πουζάντ ἐφέντη Τιγκήρ εἰς 1600 λίρ. τοῦλάχιστον καθαρὸν κέρδος καὶ οὐχὶ εἰς 600 λίρ. ζημίαν, ὡς ἐκεῖνος ἰσχυρίζεται, χρεώσας με καὶ μὲ 150 λ. Ἐπομένως δυνάμει τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐπισήμου συμβολαίου μας τῆς 28 8βρίου 1873 τὸ τεταρτημόριον ὅλων τῶν εἰσοδημάτων μας ὡς καὶ ἀπάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μας μοὶ ἀνήκει καθ' ὅλοκληρίαν οὐχὶ δὲ τὸ χιλιοστημόριον μόνον. Συνάμα παρεκάλεσα τὸν καλοκάγαθον ἐπίσκοπον κύριον Δαυτὸ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Σταυράκη τὴν ἀποστολὴν ἀνωτέρου τούτου ποσοῦ διὰ τὸ ἐφετεινὸν εἰσόδημά μου, ὅπερ εἰσεπράχθη βεβαίως μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ σύνηθες. Ἀφοῦ ὁ κατεργάρης, ὁ προδότης καὶ ὁ Ἰησουίτης οὗτος, ὡς δικαίως τὸν ἀποκαλοῦν ἀπὸ τοῦ 1872 ἐδῶ τε καὶ ἐκεῖ πλεῖστοι ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἔγραψε τῇ 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. τῇ Α. Σ. ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία προμηνύεται καλλίστη, πῶς τολμᾷ τώρα ὁ ἀθεόφοβος νὰ μοὶ στείλῃ μόνον ἐννέα λίρ. Ὁθ. ἀρ. 9. διὰ τὸ ἀναλογοῦν μοι τεταρτημόριον, καὶ τοῦτο ἐνῶ πρὸ ἑξ ἡδὴ μηνῶν δέν μοι ἐμβασεν οὐδ' ὀβολόν, παραπονούμενος ἀσυστόλως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δέ, ὅτι δέν ἔχει νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ! Ἐν τοσοῦτῳ οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου, ἡ Σ. μήτηρ μου, αἱ τέσσαρες ἀδελφαί μου καὶ οἱ σύζυγοί των ἔχουν πρὸ ἐτῶν τακτικὸν εἰσόδημα κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦς μισθοῦς τῆς Α. Κυβερνήσεως, ἀπὸ τὰς προῖκας των κλπ. περὶ τὰς τριακοσίας χιλ. φρ. Ἐκτὸς τούτου ἀπέδειξα ἤδη τετραγωνικῶς ἐν ταῖς Νέαις Ἀποκαλύψεσί μου, ὅτι οἱ μνησθέντες συγκληρονόμοι μου ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου πατρικῆς μου περιουσίας, ἐκ τῶν προικῶν των, ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν πασιγνώσων καταχρήσεών των, περὶ τὰ πέντε ἑκατ. φρ. μολαταῦτα μὲ ἀφίνουν οἱ ὑπεραγαποῦντές με δῆθεν οὔτοι συγγενεῖς ἄνευ σχεδὸν ὀβολοῦ εἰς τὰ ξένα, κλαίονται δὲ καὶ ὀδύρονται ἀπαύστως, ὅτι ἀγνοοῦν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Παραδόξως δέ πως εὐρίσκουν φαύλους τινὰς φρενοπλήκτους καὶ χαμερπεῖς κόλα-

κας ὡς τὸν Δ. Λάκωνα δικηγόρον, τὸν Ἀλ. Πίστην ἱατρὸν, τὸν Κωστάκην Καλλιάδην ἐξ ἀδελφόν μου καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας καὶ ἄλλους, οἵτινες ἔχουν τὴν ἀναίδειαν νὰ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τοιούτων τεράτων καὶ νὰ μὲ ὑβρίζωσι, προσβάλλωσι καὶ συκοφαντῶσι καπηλικῶς καὶ βαναύσως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς των, ὧν τινὰς ἐδημοσίευσα ἤδη, ὅπως κάλλιον τοὺς θεατρίσω καὶ τοὺς στηλιτεύσω.

Ναὶ μὲν, ὡς ἔγραψα ἤδη, ἡ Α. Υ. ὁ Μεχμέτ Ρουστέ πασᾶς, πρῶην μέγας Βεζύρης, συνδιαλεγόμενος τὸ 1874 μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Β', ἀπεφώνησε λίαν ὀρθῶς καὶ δικαίως, καθὰ μὲ ἐβεβαίωσεν ὁ αὐτήκοος μάρτυς καὶ ἱεροκρύφιος Πανσλαυϊστῆς Κωστάκης ἐφέντης Ἀνθόπουλος, ὅτι «ἡ δολοφονία τοῦ Ἀριστάρχου Βέη μέχρι νεωτέρας ἀποκαλύψεως δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰμὴ εἰς τὰ Πανσλαυϊστικά Κομητάτα». Οὐχ ἥττον ταυτοχρόνως σχεδὸν ὁ φόβον καὶ τρόμον ἐμποιήσας τοῖς πᾶσι Χουσνὴ Πασᾶς τότε Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας διεκήρυττεν ἀναφανδὸν μεθ' ἀπάντων τῶν ὑπαλλήλων του τοῖς τε κρατοῦσι, τοῖς ξένοις καὶ τοῖς ὁμογενέσιν, ὅτι μετὰ τὰς αὐστηρὰς ἐρεῦνας, τὰς εὐσυνειδήτους ἀνακρίσεις καὶ τὰς πολυαρίθμους συλλήψεις διακοσίων ὡς ἔγγιστα ὑπόπτων ἀτόμων, ἃς ἔκαμε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι οἱ πρωταίτιοι τῆς δολοφονίας, δηλητηριάσεως καὶ ἀποτυφλώσεώς μου εἶναι οἱ ἀδελφοί μου καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικῶς οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ πάτρωνές των. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἤθελον καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συγγενεῖς μου νὰ μαρτυρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκεν ὁ φανατικὸς μὲν ἀλλὰ ῥέκτης καὶ ὀξυδερκής οὗτος ζαπτιὲ Μουσιρῆς, δὲν ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ κάμῃ τι περιπλέον πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μεταξὺ τῶν συλληφθέντων τότε εὗρίσκοντο πλεῖστοι ὅσοι ἐστιγματισμένοι φαυλόβιοι, κατὰσκοποι καὶ νταλκαβούκηδες τῶν ἀδελφῶν μου, ὡς ὁ πρῶην ἐν Ἡπείρῳ ἀρχιληστῆς Καπετὰν Γιάννης ὁ ἐν Νεοχωρίῳ διαμένων ὁ καὶ σιδηροδέσμιος ἀπαχθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς διὰ νυκτὸς, ὁ Κουγιουμτζῆς Ξενάκης, ὁ Βλαδίμηρος Τζερνογόρτζεβιτς ἀδελφὸς τοῦ κατακλέψαντός με ἐπιστάτου τῶν τσιφλικίων μου Ὁμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, ὃν εἶχον πρὸ μηνῶν ἀπειλήσει, ὅτι θὰ καταδιώξω ποινικῶς ἐπὶ τούτῳ, δύο πρῶην ὑπηρέται μου ἐν Χαλκιδόνι ἀπειλοῦντες νὰ μὲ δολοφονήσωσιν, ἦτοι Σπύρος τις ἡ Πέτρος ἐξ Ἀρτάκης καὶ συγγενῆς, ὡς μοὶ εἶπε, τοῦ κὺρ Ἰωα-

κειμ καὶ Κροάτης τις Μήλιος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, δραπετεύσας ἐκ τοῦ Λαυρίου συνεπεία δολοφονίας καὶ συστηθεὶς μοι παρὰ τοῦ τρισαθλίου, ἐξαδέλφου μου Εὐκλείδου Ἰορδάνου, κάποιος σιὸρ Τζουάνης Φραγκοσυριανὸς ἐξώλης καὶ προώλης, οἰκοκύρης μου ἐν Καδίχιοι κλπ. κλπ. Ἴσως τούτων ἔνεκα ἐδηλητηριάσθη αἴφνης ὁ ἀτυχὴς Χουσνὴ Πασᾶς πέρυσιν ἐν Ἰωαννίνοις, ὅπου διετέλει τὸ τρίτον ἤδη γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἡπειροθεσσαλίας. Ἄλιν μὲν τούτων τό γε νῦν. Ἐν τῷ οἰκείῳ δὲ τόπῳ καὶ χρόνῳ θὰ δώσω οἷς δεῖ τὰς δεούσας περὶ τούτου διασαφήσεις. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. Ὁ νοῶν νοήτω!

Ἐρρωσθε.

Ἀθῆναι, 4 Αὐγούστου 1878.

Ὁ συγγραφεύς.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ.—PIÈCES JUSTIFICATIVES.

(Ἀριθ. 664). Ἐνδοξότατε Κ. Δ. Ἀριστάρχᾳ Βέη, υἱὲ ἐν Χριστῷ
λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε τῆς ἡμῶν Μετριότητος! Τὴν λίαν
περιπόθητον ἡμῖν αὐτῆς ἐνδοξότητα πατρικῶς ἐν Κυρίῳ εὐχόμενοι
εὐλογοῦμεν καὶ ἡδέως προσαγορεύομεν.

Λίαν προσηνῶς καὶ ἀμέτρῳ ἀγάπῃ ἐκομισάμεθα τὸ ἀπὸ τῆς 17
παρελθόντος ὁκτωβρίου χρονολογούμενον υἱικὸν τῆς ἀνταποκριτικόν.
αἱ δὲ ἐν αὐτῷ πλήρεις στοργῆς καὶ ἔνθους εἰλικρινοῦς, τοῦ ἀείποτε
τὴν αὐτῆς ἐνδοξότητα ἀναλλοιώτως χαρακτηρίζοντος, ἐκφράσεις αὐ-
τῆς βαθέως ἡμᾶς συνεκίνησαν. Οὐδὲν ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς ἐποθοῦμεν, καὶ
ὡς αὐτῇ προσῆκεν, ἐποιήσαμεν, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτῇ συναίσθησις τῆς
προθυμίας καὶ διαθέσεως ἡμῶν ἀπέδωκεν ἀξίαν τοιαύτην εἰς τὰ ἐ-
λάχιστα σύμβολα τῆς πρὸς αὐτὴν ἡμετέρας ἀγάπης καὶ συμπαθείας,
ὥστε κινεῖ αὐτὴν εἰς ἃ ὑπ' ὅψιν ἔχομεν ἀπαυγάσματα τῶν πλεονε-
κτημάτων τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καρδίας· τί δὲ εἵπομεν καὶ περὶ οὗ
ἀμοιβαίως ἡμῖν δωροφορεῖ ζωηροῦ αὐτῆς ἐκτυπώματος! Εἰς οἷας ἐνέ-
βαλεν ἡμᾶς ἀλγεινὰς σκέψεις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀναπόλινσις τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ αὐτῆς ἐνδοξότης ἐν τῇ ὑπ' ὅψιν ἡμῶν πλήρει
ζωηρότητος θέσει διακειμένη, ποῖά τινα ἄρ' ἔμελετα περὶ τοῦ
μέλλοντος; οἷας προῦβλεπεν εὐδαιμονίας μελλούσης ἐνδόξου αὐτῆς
ἀναδείξεως! ; ὡς ἄθλιον τὸ ὄντως εὐμετάβλητον τῆς καταστάσεως
τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!!! ἀλλὰ καὶ ποῖαν ἔχει ἰσχὺν, πόσον
ἰσχυρῶς ἀπέναντι ὅλων τούτων τῶν ἀθλιότητων ἀντιπαρατάσσεται ἡ
ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τῆς ἀκαταμαχῆτου ἀληθείας
τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως παραμυθία! Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ὑ-
περβολῇ τῆς συγκινήσεως ἡμῶν τῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων προσγι-
νομένη, στρέφοντες τὸ ὄμμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐμβλέποντες,
καὶ ζωηρὰ καὶ ἀκμαῖα ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκοντες πάντα τὰ ὀρθὰ φρο-
νήματα τὰ τῷ ἀληθεῖ ὀρθοδόξῳ παρομαρτοῦντα, ξυγχαίρομεν αὐτῇ
ἐκ καρδίας δι' ὃν κέκτηται ἠθικὸν τοῦτον πλοῦτον χρήσιμον πρὸς
γενναίαν δι' αὐτοῦ παράταξιν πρὸς πάσας τὰς δυσπραγίας καὶ μα-
ταίαν ἡγούμεθα πᾶσαν τὴν ἐν πολλοῖς λόγοις ἐνδιατριβὴν, ἀνατι-
θέμενοι εἰς αὐτὴν τὴν κραταιὰν τοῦ Ὑψίστου χεῖρα τὴν ἀπὸ τῆς καρ-
δίας αὐτῆς ἀποσόβησιν πάντων τῶν ζοφερῶν νεφῶν, τῶν συνε, ὡς
ἴσως πολλάκις ἐπηρεαζόντων τὸ στερρὸν τῆς γνώμης αὐτῆς, καὶ τὴν
χορήγησιν διηνεκοῦς γαλήνης ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς, ἵνα μὴ παύσῃται ἀ-
γωνιζομένη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Ὁ δὲ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν

καὶ ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθὼν καὶ ἀρρήτως καὶ ὑπερφυῶς ἐνανθρωπίσας Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἰορδάνου ρεῖθροις δείξας τὴν δόξαν τῆς θεότητος αὐτοῦ διὰ τῆς τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς αὐτοῦ φωνῆς υἱὸν μονογενῆ αὐτὸν κηρυξάσης, καταξιόη τὴν Ὑμετέραν Ἐνδοξότητα ἐν γαληνιαίᾳ πάντοτε καταστάσει ψυχῆς ὑπαντᾶν καὶ τελεῖν τὰς ἐπὶ θύραις κοσμοχαρμοσύνους ἐορτὰς ἅμα τῇ τοῦ νέου ἔτους εἰσόδῳ· ὅπερ εἶη ἐν τάχει παρεκτικὸν καὶ τῆς ποθητῆς παγκοσμίου εἰρήνης πρὸς τὸ συμφέρον ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἰδίᾳ τῆς ὀρθοδοξίας· τῇ ἀπροσμάχῳ βοηθείᾳ αὐτοῦ καὶ ἀντιλήψει, οὗ καὶ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη διὰ βίου παντὸς μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνδοξότητος.

Ἐν Δαμασκῷ αὐοῦ. Δεκεμβρίου. 6'.

Ο ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΕΥΧΕΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἐκ τῆς ἁνωθι γλαφυρωτάτης ἀπαντήσεως τῆς Α. Θ. Μ., ἀποδεικνύεται αὐθις ἐναργῶς δι' ὁποίας ἰδιαζούσης πατρικῆς εὐνοίας με τιμᾷ ὁ γεραρὸς πατριάρχης μας, τῆς Ἀντιοχείας, ὅστις ἀναντιρρήτως εἶναι εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τοῦ κλήρου μας. Ἡ δὲ φωτογραφία μου, περὶ ἧς γίνεται μνεία ἐν αὐτῇ, ἐγένετο περὶ τὸ 1864 ἐν Παρίσις καὶ προσεφέρθη τότε παρ' ἐμοῦ τῷ Σ. μοι φίλῳ κ. Μ. Ρενιέρῃ μεταβάντι ἐκεῖ μετὰ δύο πασιγνώστων Πανσλαβιστῶν, ἦτοι τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νείλου καὶ τοῦ Χατζῆ-Γεωργίου Κωνσταντινίδου χάριν τοῦ μοναστηριακοῦ ζητήματος, ὑπὲρ οὗ κἀγὼ οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησα καὶ συνηγόρησα κατὰ τὴν ἐπυχὴν ἐκείνην καὶ ἀκολούθως παρ' οἷς ἔδει, ἀφῆσας εἰς ἄλλους κατὰ τὸ σῶνθηες, νὰ δρέψωσι τοὺς καρπούς τῶν ἀτρήτων καὶ ἀφιλοκερδῶν κόπων μου ὑπὲρ τῶν γενικῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Péra le 3 Avril 1871.

Mon cher Aristarchi Bey. J'ai reçu et communiqué à mon chef la lettre que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire au sujet de l'aquisition de votre propriété de Yenikeui pour la Légation. Ce serait certainement une très bonne affaire pour nous, et M. le Comte de Kayserling ne demanderait pas mieux que de pouvoir la conclure. Il est prêt à faire parvenir à Berlin votre proposition et à l'appuyer de son mieux. Mais s'il réussit à la faire accepter c'est une autre question et je ne veux pas vous cacher que j'en doute fort. L'esprit d'économie prédomine chez nous à un tel degré que je suis presque convaincu que le Gouvernement n'osera pas se présenter devant le Parlement avec le projet de l'aquisition d'une résidence d'été dans ce moment surtout où il demande un million de francs pour la construction d'un hôtel de Légation en ville. Les reflexions que vous faites sur la nécessité de la représentation extérieure en Orient sont certainement

très justes et j' y souscris de tout mon coeur. Mais il nous faudra suivre bien du temps avant que de pareilles idées pénètrent en Allemagne.

Je vous dis toutes ces choses en pleine franchise pour ne pas nourrir au préjudice de vos intérêts un espoir qui peut être ne pourrait pas se réaliser. Bref je vous conseillerais de considérer la proposition du comte Keyserling comme une chance et pas comme quelque chose de plus.

Je crois que les détails que vous nous avez donnés sur la propriété suffisent pour un premier rapport à Berlin. Si nous voyons que l' idee y prend racine, nous sommes toujours à temps pour vous demander un plan et d'autres détails. Il est inutile de vous dire que je suis toujours charmé de pouvoir vous rendre un service et que je vous donnerai volontiers verbalement toutes les explications dont vous pourriez avoir besoin.

Agréez, mon cher Aristarchi Bey, l' assurance de mes sentiments les plus devoués.

D.r BUESCH.

Les lignes qui précèdent de l'aimable et savant Dr Bousche conseiller de l'Ambassade d'Allemagne à C(ple prouve 1° que j'ai entretenu de tout temps les meilleurs rapports avec le Corps Diplomatique étranger en Orient et en Occident ; 2° que j'ai fait sans cesse des efforts surhumains pour la vente de ma Villa paternelle sur le Bosphore et pour le reglement de mes affaires de famille. Je defie mes frères dénaturés, qui mentent comme des arracheurs des dents, de citer à l'appui de leurs dires une seule preuve serieuse écrite ou verbale, constatant leur bonne foi et leur bonne volonté, à ce sujet. En révanche je pourrais leur en opposer mille au lieu d'une.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 19 Ἀπριλίου 73.

Πάσχων νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμποδίζομαι, ἀδελφε, νὰ ἐγγίξω κάλαμον ἢ ἀνοίγω βιβλία. Σοὶ γράφω οὐχ ἥττον, ἵνα σοὶ εἶπω, ὅτι εὐχαριστήθην λαβὼν τὴν ἀδελφικὴν σου ἀπὸ 9ης Ἀπριλίου ὅτι καγὼ εὐχομαι νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀρχαία ἀδελφικὴ σύμπνοια, ὅτι θεωρῶ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς σου λίαν συμφέρουσαν καὶ ἀναγκαιοτάτην τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγίζ ἱεραρίου σου περὶ τῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ μακαρίτου Πατρὸς μας κτημάτων πρὸς τελειωτικὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν καὶ οἰκογενειακῶν μας πραγμάτων, εἰς ἣν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ Γρηγορίου ἀνευδότης καταγινόμεθα. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω.

Ὅλος σὸς

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Καταφαίνεται ἀριδῆλως ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅτι ἀνέκαθεν ἐπεζήτησα ἀντὶ πάσης θυσίας τὴν ἀδελ-

φικὴν σύμπνοιαν καὶ ὅτι ἐνεπαίχθην πάντοτε αἰσχρῶς παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συγκληρονόμων μου. Ἐὰν ἐπεδίωκεν ἀνενδότης τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων μας, ὥς μοι ἔγραφε τὸ 1873 εἰς Χανία, καὶ ὡς δὲν ἔπαυσε λέγων καὶ γράφων τοῖς παῖσιν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κ(λει) μέχρι τέλους Ἰουλίου 1878, διατί τότε πρὸς Θεοῦ δὲν κατώρθωσε τοῦτο ἐντὸς 13 ἐτῶν; Ἴσως διότι «ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε μέραις κοσκινίζει» ἐνῶ δὲ μοι ἔλεγεν, ὅτι ἐπεθύμει δῆθεν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐν Κρήτῃ θέσιν μου, ἐκίνει πάντα λίθον μετὰ τοῦ ἀδ. μου Γρηγορίου, τοῦ Ἰγνατιέφ καὶ Σα, ὅπως ἀνακληθῶ ὅσον τάχιον ἐκεῖθεν. Τοῦτο ἤδη ἀρκούντως ἀπέδειξα ἀλλαχοῦ.

Paris le 17 Mai 1865. Monsieur et cher Collègue.

J'ai eu l'honneur de remettre ce matin à Mr. le Vte de Paiva le traité conclu en 1865 entre la S. Porte et la Russie avec prière de Vous le communiquer. L'ayant promis depuis quelques jours à Monsieur Votre Ministre, j'ai dû dévancer d'un jour ma visite afin de gagner un peu de temps.

Ainsi que je l'ai déclaré déjà à Mr de Paiva le projet que l'Ambassade Impériale Vous a précédemment soumis contient les clauses fondamentales et principales du traité de la Turquie.

Par conséquent j'aime à espérer qu'après examen Vous ne trouverez aucune différence notable et que vous ne verrez aucun inconvénient à adopter comme base de nos négociations le dit projet, qui déjà, au dire de Votre honorable Chef, contient plusieurs articles inutiles et de trop.

Ayant été chargé par S. E. Djemil Pacha de m'entendre à cet égard avec Vous, qui avez reçu le même mandat de Mr de Paiva je m'empresse de me mettre à Votre disposition et de Vous proposer de nous réunir au plus tôt et alternativement à l'Ambassade et à la Légation pour nous entendre sur les détails et soumettre le résultat de nos travaux à nos Chefs respectifs. Comme nous sommes munis des instructions nécessaires, j'aime à espérer que rien ne s'opposera plus à nous mettre facilement d'accord et à donner prompt suite à cette affaire, dont la solution ne doit pas se faire attendre davantage.

En attendant veuillez agréer, etc. (Signé) ARISTARCHI.

A Monsieur le chevalier D'Antas Conseiller de la Légation de Portugal à Paris.

Voilà une preuve matérielle de ce que j'avance dans ma requête à S. A. Saffet Pacha grand Vesir que je publierai ci-après. En dehors de ce traité de commerce, que j'avais été chargé de négocier avec le Portugal, j'ai signé une Convention Télégraphique, au Ministère des affaires étrangères à Paris comme délégué du gouver-

nement impérial, et j'ai assisté, comme tel, à plus d'un tirage des emprunts ottomans au Crédit Mobilier et ailleurs.

Φίλτατέ μοι Ἀριστάρχῃ Βέη. Ἀθῆναι τῇ 4[16 Ἰουλίου 1878.

Ὁ Ὑψηλότατος πρωθυπουργὸς Σαβφὲτ πασσᾶς εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ Ὑμῶν ἀναφορᾶς μου μὲ προσκαλεῖ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἀποδεχθεὶς εὐμενῶς τὴν ὑμετέραν αἴτησιν θέλει ἱκανοποιήσῃ ταύτην ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Διαβιβάζων εἰς γνῶσιν σας τὴν λίαν εὐάρεστον ἀγγελίαν ταύτην σᾶς ἀσπάζομαι, εἰμὶ δὲ ὅλως ὑμέτερος φίλος. I. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Σεβ. μοι κ. Φωτιάδῃ Βέη. Ἀθῆναι τῇ 9(21 Ἰουλίου 1878.

Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, διότι ἔνεκα μικρᾶς μου τινος ἀδιαθεσίας καὶ τῶν πολυειδῶν μου βασάνων, ὡς καὶ ἐκτάκτων τινῶν ἀσχολιῶν, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω ἤδη εἰς τὴν φιλικὴν ἐπιστολήν σας τῆς 4ης Ἰσταμείνου, δι' ἧς μοὶ ἀνηγγείλατε «ὅτι ὁ Ὑψηλότατος πρωθυπουργός μας, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ ἐμεῦ ἀναφορᾶς σας, σᾶς προσεκάλεσε νὰ μοὶ δηλώσητε, ὅτι ἀσμένως ἀπεδέξατο τὴν αἴτησίν μου καὶ ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ».

Σᾶς εὐχαριστῶ δὲ ὄντως ὡς καὶ τὴν Α. Γ. διὰ τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν, ἥτις ὅμως Κύριος οἶδε, πότε θὰ πραγματοποιηθῇ. Προτίθεμαι δὲ νὰ Σᾶς κοινοποιήσω κατ' αὐτὰς νέαν τινὰ ἀναφορὰν πρὸς τὸν καλοκάγαθον Μ. Βεζύρην, ἐν ᾗ τῷ ἐκθέτω εὐσεβᾶστως τοὺς λόγους, δι' οὓς δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἱκανοποιηθῶ συνεπείᾳ μιᾶς τόσο ἀορίστου διαβεβαιώσεως περὶ προσεχοῦς δῆθεν βελτιώσεως τῆς ἀφορήτου πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχείας μου.

Καθὰ δὲ παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῷ Γ. Σαβφὲτ Πασᾶ, ἀναμένω εἰσέτι ἀνυπομόνως τὴν ἐκτέλεσιν παρομοίας ὑποσχέσεως, ἥτις πολὺ θετικώτερον μοὶ ἐδόθη παρ' Ὑμῶν ἐνταῦθα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1874, κατ' ἐντολὴν τοῦ νῦν Μ. Βεζύρη καὶ τοῦ τότε προκατόχου του Χουσεῖν Ἀβνῆ Πασᾶ. Ἐπομένως τίς μοὶ ἐγγυᾶται, παρακαλῶ, ὅτι καὶ ἡ παροῦσα καλὴ διαβεβαίωσις δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὰς ἐλλ. καλένδας, οὐχὶ ἐλλείψει ἀγαθῆς πρὸς με προθέσεως τῆς Α, Υψ., περὶ ἧς πώποτε δὲν ἀμφέβαλον, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῶν αὐτῶν ἀγενῶν ραδιουργιῶν τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μου, οἰκείων τε καὶ ξένων, οἵτινες παρεμπόδισαν τὴν Γ. Πύλιν νὰ μοὶ ἀπονεύμῃ μέχρι τοῦδε τὴν πρὸ 4 ἐτῶν τόσον ρητῶς καὶ ἐπισήμως ὑποσχεθεῖσαν καὶ ὀφειλουμένην μοι ἰσόβιον σύνταξιν; τούτου ἔνεκα θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε, Κύριε Πρέσβυ, νὰ μὴ δεχθῶ τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις σας, εἰμὶ ὅταν «τὰ πτερόεντα ταῦτα ἔπεα» λάβωσι, σὺν θεῷ, ὁσονούπω, οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παθήματα μοὶ ἔγειναν μαθήματα, μετὰ παρρησίας θὰ Σᾶς παρατηρήσω ἐν τέλει, ὡς ἄλλος ἀπιστος Θωμᾶς, ὅτι «ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω.»

Δέξασθε δ' ἐν τοσούτῳ ἐκ νέου τὰ σεβάσματά μου μεθ' ὧν καὶ διατελῶ τῆς Ὑμ. Ἐξοχότητος ὁ ὅλως πρόθυμος φίλος καὶ θεράπων.

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πρὸς με τοῦ ἐδῶ πρέσβεως τῆς Τουρκίας καὶ περὶ τῆς ἀπαντήσεώς μου πρὸς τὸν Φωτιάδην Βέην γίνεται ἡ δέουσα μνεία ἐν τῇ ἀκολουθῶς δημοσιευθησομένῃ ἀναφορᾷ μου πρὸς τὸν νῦν Μέγαν Βεζύρου. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς ἀναγνώστας μου διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὴν πρὸς τὴν Α. Γ. τὸν Σαβφὲτ-Πασάν ἐκθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν μου.

«Ὁ ἐκρωσισμὸς τῆς Βουλγαρίας ἐνεργεῖται ἐπὶ μεγάλης κλίμακος. Διοικηταί, ἐπιθεωρηταί, κληῖρος, δικαστήρια, ἅπαν τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν εἶναι ρωσικὸν ἢ ἔρχεται ἐκ Ρωσίας· τὸ ἀσιατικὸν τμήμα τοῦ ρωσικοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἀνέλαβε τὸ καθήκον νὰ παρέχῃ ὑπαλλήλους διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Καταγίνονται εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν σιδηροδρόμων τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς στρατηγικὰς ἀνάγκας, αἱ δὲ μειοδοσίαι τῶν ἐργασιῶν τούτων γίνονται ἐν Πετροπόλει· ἡ γραμμὴ ἀπὸ Ὑαμπόλεως εἰς Πύργον παρεχωρήθη εἰς Ρῶσον ἐργολάβον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν ὁδῶν. Ἡ ρωσικὴ γλῶσσα, ὡς ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς μετὰ τῆς βουλγαρικῆς διαλέκτου, ἐγένετο γλῶσσα ἐπίσημος· αἱ πόλεις, τὰ χωρία καὶ αὐταὶ αἱ ὁδοὶ ἀπώλεσαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ τουρκικὰ αὐτῶν ὀνόματα ἐν τῷ βαπτίσματι, ὅπερ ἐχορήγησαν αἱ νέαι δημοτικαὶ ἀρχαί. Καὶ αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι παραπονοῦνται διὰ τὸν κατακλύζοντα αὐτοὺς μωσχοβιτισμὸν· τὸ ρωσικὸν μαστίγιον, οὗτινος ἐποιήσαντο τὴν γνωριμίαν, ἐνθυμίζει παραδόξως τὸ ὀθωμανικὸν κουρμπάτσι. Τὸ μόνον πλεονέκτημα, ὅπερ ἀπέκτησαν, εἶναι νὰ φέρωσι τὴν ρωσικὴν στολὴν· ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὑπεβλήθησαν εἰς οὐκ ὀλίγας ἀγγαραίας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πυροβολικοῦ ἢ τοῦ μηχανικοῦ. Προσπαθοῦσι τώρα ν' ἀποζημιωθῶσιν ἀναδεχόμενοι τὴν ἀστυνομίαν τῶν πόλεων ἢ τῶν ἀγρῶν, καὶ δυνάμει τῆς ἐξουσίας ταύτης εἰσερχόμενοι εἰς τὰς τουρκικὰς ἐπαύλεις καὶ τὰ χαρέμια, διαπράττουσιν ὅλας τὰς αἰσχροτήτας, ὅσας δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ἀστυνόμοι Βούλγαροι κατέστρεψαν τὸ οἶκημα τῶν ἀμερικανῶν ἀποστόλων τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς Σαμακόβην, αἰσχροουργοῦσιν ἐν ταῖς τζαμίαις, ἀπάγουσι κοράσια καὶ ἀποδιώκουσι τοὺς μουσουλμάνους εἰς Κιουστενδίλιον, εἰς Χάσκιοι καὶ εἰς Σοφίαν. «Ἡ ἀρχὴ ἀνήκει τῷ νικητῇ», εἶπεν εἰς τῶν πατέρων τοῦ Ἰσλαμισμού. (Ὡρα.)

Ἴδου τὰ μετέωρα τῆς ὀλεθρίας διὰ πάντα καὶ ἀκατονόμαστου ἐκείνης συνθήκης τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὡς καὶ τὰ προεόρτια τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου, ἥτις εὐτυχῶς κατὰ τι σοβαρώτερα καὶ προτιμωτέρα τῆς προλαβούσης εἶναι, καίτοι λίαν ἐπιλήψιμος εἰς πολλὰ αὐτῆς τρωτὰ μέρη, ἰδίως εἰς τὸ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος πραγματευόμενον.

Ἀριθ. 2529. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Α' Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Συγκείμενον ἐκ τῶν

Δικαστῶν Ἰωάν. Τσήτσου Προεδρεύοντος, Χαραλάμπους Σοφιανοῦ καὶ Π. Βάλλης, παρουσία τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος Δικηγόρου Ἀριστ. Σοφιανοῦ (κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Γ. Γιουρούκου.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 3 Ἰουνίου 1878 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Δ. Ἀριστάρχου Βέη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γρηγορίου Μαυρομαρᾶ Δικηγόρου καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Λημ. Λάκωνος πρῶτην μὲν Ἀθηνῶν νῦν δὲ διαμένοντος εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὴ παραστάντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1878 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους ἐξήτησεν ἵνα καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ λίρας χρυσᾶς ὀθωμανικᾶς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἥτοι δραχ. 2,949, 30(00 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 9ῆς Ἰουλίου 1874 μέχρι πληρωμῆς, νὰ καταδικασθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτούσια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του ὡς καὶ τὴν κάσσαν μετὰ τῆς μηχανῆς, ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ φράγκων 3500 ἥτοι δραχ. (3920) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως μέχρι πληρωμῆς, νὰ καταδικασθῇ νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτούσια ὅλα τὰ περιγραφένθα πράγματά του, ἐπιπλα, σκεύη, ὅπλα καὶ πολύτιμη εἶδη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ χρυσῶν λιρῶν ὀθωμανικῶν 475 ἥτοι δραχ. 12397, 50(00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως μέχρι πληρωμῆς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ ὑποχρεωθῇ δι' ὅλων τῶν καταναγκαστικῶν νομίμων μέσων νὰ τῷ δώσῃ λογοδοσίαν

α) διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δεκαπέντε λιρῶν τῶν δι' ἐξοδά του καὶ πληρωμᾶς αἰτηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων του καὶ β) διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ τὴν διαχείρισίν του καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ δὲ νὰ καταδικασθῇ εἰς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ὑπὲρ αὐτοῦ 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν 15 ἥτοι δρ. 391 1)2 καὶ 2) λιρ. ὀθωμανικῶν 10,000 ἥτοι δρ. 261000 ἐντόκως ἀπὸ τοῦδε καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν συνεπείᾳ πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 684, καθ' ἣν μὴ παραστάντος τοῦ ἐναγομένου, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἤτησεν τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του, τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος. Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν, σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τῆς 5 Μαΐου 1878 τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γρ. Γιαβοπούλου, ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐπεδόθη τακτικῶς καὶ νομίμως με-

τ' αντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 ε. ε. πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς διετάχθη ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἵνα ἀποσταλῇ ἀρμοδίως εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντα ἐναγόμενον, παρελθούσης δὲ τῆς νομίμου προθεσμίας, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, δικάζεται ἐρήμην καὶ δεκτὴ καθίσταται ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων, ἐνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἐναγομένου δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεώς τινος προβλητέας ἐξ ἐπαγγέλματος.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δημ. Λάκωνος, δέχεται τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἀριστάρχου Βέη. Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι 1) λίρας ὀθωμανικὰς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἥτοι δραχ. 2949, 30)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 9βρίου 1874 μέχρι πληρωμῆς. 2) νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτούσια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του, τὴν χάσσαν μετὰ τῆς μηχανῆς ἢ τὴν ἀξίαν των φράγ. (3,500) ἥτοι δραχ. 3920 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 3) νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅλα τὰ πράγματά του, ἥτοι ἐπιπλα, σκεύη, ὅπλα καὶ πολύτιμα εἶδη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ λιρῶν χρυσῶν ὀθωμανικῶν 475 ἥτοι δραχ. 12397 50)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 4) ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ δώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα λογοδοσίαν διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ ἐπὶ 15 λιρῶν δι' ἔξοδα καὶ πληρωμὰς κρατηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τὰς πράξεις του καὶ τὴν διαχείρισίν του ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἐπὶ τῶν τσιφλικίων του καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ ἀπάντων τούτων καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς εἰκαζόμενον ἑλλειμμα ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν (15) ἥτοι δραχ. 391 1[2 καὶ 2) λιρῶν ὀθωμανικῶν, (10,000) ἥτοι δραχ. 261,000 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν.

Ἀναγγέλλει κατὰ τοῦ ἐναγομένου προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἐνάγοντος μετριαζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.—Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ Ὁ ὑπογραμματεὺς Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ.

Ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ Ὁ ὑπογραμματεὺς Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ.

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοήθειας, ὅταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παροῦσα ὑπεγράφη

νομίμως.—'Αθῆναι τὴν 17 Ἰουλίου 1878.—Οἱ Δικασταὶ Ζ. ΓΟΡ-
ΤΥΝΙΟΣ, Β. ΚΡΙΕΖΗΣ, Σ. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ.—'Ο ὑπογραμματεὺς Γ.
ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ. 'Αριθ. 2408 'Απογρφ. "Οτι ἀπόγραφον ἐκτελεστόν.—
'Αθῆναι τὴν 17 Ἰουλίου 1878. 'Ο ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.)

Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ.

Εὐχαριστῶ πανδήμως τὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Σ. Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν,
διότι μετὰ ὥριμον σκέψιν καὶ εὐσυνείδητον ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ
τῆς ἐπισυνημμένης δικογραφίας κατεδίκασαν ἐρήμην τὸν Δ. Λάκωνα δικη-
γόρον ἐκ Κέας καὶ πρώην φεῦ! γενικὸν πληρεξούσιόν μου ἐν Κων(πόλει,
να μοὶ πληρώσῃ πάντα τὰ ὀφειλόμενά μοι ποσά, συνεπεία τῶν καταχρή-
σεών τε καὶ τῆς ἀτίμου διαχειρίσεώς του. 'Η ἐπίσημος αὕτη δικαστικὴ
ἀπόφασις δεικνύει τρανώτατα τὸ ὀρθὸν τῶν ἰσχυρισμῶν μου καὶ τὸ νόμιμον
ἀπασῶν τῶν χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων
μου καὶ τῶν συνενόχων των, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖται ὡς πρω-
ταθλητῆς ὁ Δ. Λάκων.

Φίλων Φίλτατε

Κωνστ(λιν 15 Ἰουλίου 1878.

'Εν καιρῷ δέοντι ἔλαβον τὰ τρία ἀντίτυπα τῆς «Νέας 'Αποκαλύ-
ψεως,» καὶ τὴν φιλικὴν σας ἐπιστολὴν τῶν 16 Ἰουνίου καὶ ἀπέστειλα
εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Αὐστρίας, καθὼς καὶ εἰς τὸν Κύριον Σάνδησον,
τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολάς.

'Ανέγνωσα μὲ λύπην μου μεγάλην τὰ ὅσα μ' ἐγράψατε περὶ τῆς
δεινῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκεσθε· ὁ ἀδελφός μου Πουζάντ ἐ-
φέντης μ' ἐκοινοποίησεν τὴν ἀλληλογραφίαν σας· καὶ τὸν εἶχον εἰπεῖ νὰ
σᾶς πληροφορήσῃ καθὼς καὶ σήμερον σᾶς πληροφορῶ ὅτι δὲν θέλω
λείψει νὰ ἐκπληρώσω χρέος φιλικόν, συνδράμων, εἰς τὴν τακτοποίη-
σιν τῶν ὑποθέσεών σας. 'Η σύζυγός μου κυρία Φανή ὁμοῦ μὲ ἐμὲ πα-
ρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τοὺς φιλικούς καὶ εἰλικρινεῖς ἀσπασμούς μου.
'Ο σταθερὸς φίλος καὶ δοῦλός σας ΙΑΒΕΡ.

'Αξιότιμε Φίλε Κύριε 'Αριστάρχα!

'Ελαβον εὐχαρίστως τὰς ἀπὸ 5^{ης} καὶ 13^{ης} Ἰουνίου 'Επιστολάς Ὑμῶν,
εἰς ἃς σπεύδω ν' ἀπαντήσω ἀσμένως. Καὶ πρῶτον μὲν Σᾶς ἀναφέρω ὡς
καὶ εἰς τὰς προλαβούσας μου Σᾶς ὑπεσχέθην, ὅτι ὠμιλήσαμεν μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Σας περὶ πάντων οὗτος δ' ἀπῆντησεν ἡμῖν ὅτι πάντες οἱ λο-
γαριασμοὶ Σᾶς ἐδόθησαν ὡς καὶ Ὑμεῖς ἀναφέρετε εἰς τὸ ἐκτυπωθὲν Βι-
βλίον, ἐκτὸς μόνον τοῦ Τσιφλικίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο Σᾶς στέλλει
λογαριασμὸν, θέλει δὲ προσπαθήσῃ νὰ Σᾶς στείλῃ καὶ χρήματα, ὅταν
συνάξῃ ἀναλόγως τῶν δικαιωμάτων Σας. 'Αν ὅμως Σεῖς φρονῆτε ὅτι ἀ-
δικεῖσθε δύνασθε ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῶν ἐπιλοίπων φίλων τοὺς ὁποίους
ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν Σας νὰ ζητήσητε περισσοτέρας ἐξηγήσεις
διότι εἰς ἡμᾶς οὐδὲν δικαίωμα ὑπολείπεται τοῦ νὰ ὀμιλήσωμεν οὐδὲ
χρόνος μᾶς μένει ὡς καὶ προλαβόντως ἐγράψαμεν πρὸς Ὑμᾶς.

Περὶ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως Ὑμῶν οὐδὲν δύναμαι νᾶ Σᾶς εἶπω· σκεφθεῖτε καὶ πράξετε ὅπως κρίνετε κατάλληλον καὶ συμφέρον. Σᾶς ἀναφέρω δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ἡ πρὸς τὸν Πρέσβυν τῆς Γερμανίας ἐπιστολὴ Ὑμῶν ἐπεδόθη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τῷ Κυρίῳ Τέστα καθότι ὁ τῆς Γερμανίας Πρέσβυς ἐν καιρῷ τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς Ὑμῶν εἶχεν ἀναχωρήσει. Περαινῶν δὲ τὴν παροῦσάν μου Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἐξακολουθῶ ἐγὼ τε καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου νᾶ ἐκδηλώμεν τὴν αὐτὴν πρὸς Ὑμᾶς ὑπόληψιν καὶ σέβας.

Ἐν Νεοχωρίῳ 27 Ἰουνίου 1878.

POUZANT THGKHP.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν τοῦ Γιαβέρ-Πασσᾶ καὶ τοῦ Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ γίνεται ἐπίσης δῆλον, ὅποιαν συμπάθειαν καὶ ὑπόληψιν τρέφει πρὸς με ἡ καλοκάγαθος οἰκογένεια τῶν Τιγκηρογλούδων, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς ἐμῆς διὰ πεντηκονταετῶν στενατάτων φιλικῶν σχέσεων, καὶ ἥτις ἀναντιρρήτως διακρίνεται μετὰ τῆς παρ' ἡμῖν Ἀρμενοκαθολικῆς Κοινότητος ἐπὶ εὐγενείᾳ χαρακτῆρος, ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἐπὶ εὐθύτητι οὐ τῇ τυχώσῃ. Δράττομαι δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα διακηρύξω, οἷς δεῖ, ὅτι ὁ ἀδ. μου Σταυράκης ψεύδεται ἀναιδῶς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διαβεβαιώσας τὸν κάλλιστον φίλον μας Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ, ὅτι μοὶ ἔδωκε δῆθεν μέχρι τοῦδε πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνῆκεν, ἔκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μου, ὅτι μοὶ ὀφείλεται μόνον τὸ μερίδιον τοῦ Τσιφλικίου, ὅτι καὶ διὰ τοῦτο μοὶ στέλλει κατ' ἔτος τακτικὸν λογαριασμὸν καὶ τὸ ἀναλογοῦν μοι εἰσόδημα, καὶ ὅτι ἀναγνωρίζω πάντα ταῦτα ἐν ταῖς «Νέαις Ἀποκαλύψεσι μου!» Πρὸ Θεοῦ! πότε καὶ ποῦ ἔγραψα τοιοῦτόν τι ἐν αὐταῖς, ἐν τοῖς Βουλγαρικοῖς μου καὶ ἐν τῷ Διπλωματικῷ Μνήμονι τῆς Ἀνατολῆς; οἱ βουλόμενοι χάριν περιεργίας ἅς ἀναδιφῇσιν τὰ πονήματά μου ταῦτα, ὡς καὶ τὸ παρὸν φυλλάδιόν μου, ἵνα πεισθῶσι περὶ τοῦ ἀνευθυριάστου τρόπου, μεθ' οὗ ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης παραμορφώνει συστηματικῶς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν! «Ἐξ ὄνουχος τὸν λέοντα.»

Sir Henry Bulwer Ambassadeur d'Angleterre à Const(ple à Aristarchi Bey. Samedi Clarendon Hôtel Albemarle Street

Mon cher Bey,

... Quant à l'autre question, c'est difficile d'y répondre avec brieveté. Dire faites des chemins, soyez économes etc. etc., est répéter ce qu'on a trop dit et n'est qu'une généralité. Il faut préciser les mesures à prendre dans la crise actuelle qui aura des conséquences immédiates. Or comme base de tout conseil on devrait avoir devant soi le véritable état financier de la Porte, son revenu réel, ses hypothèques sur ce revenu, les revenus non hypothéqués et les revenus qu'elle croit qu'elle pourrait créer, ses dépenses. Je voudrais savoir particulièrement quel est le montant de ses dettes, dont l'intérêt est payable à l'étranger, et le montant aussi des achats qu'elle a la nécessité de faire à l'étranger, et par quels im-

pôts existants elle peut obtenir cette somme. Puis il faut savoir combien lui reste de revenu et combien reste des dépenses. Une fois que j'ai ces données, je saurais mieux proposer un conseil. Mais voici dont il faut se rappeler qu'il est impossible de continuer le système d'emprunts dans ce moment. Il faut faire un budget réel et voir ce qu'on peut payer sans emprunter et ce qu'on ne peut pas payer, regularisant l'ensemble d'après sa capacité.

Pour pouvoir retablir le crédit en Europe, il me semble qu'un des moyens sera de former une commission dans laquelle devrait entrer quelques Européens dont le nom est une garantie, qui expliquera le véritable état de la Turquie et tracer un système d'après lequel on peut arriver en plus ou moins de temps à une situation satisfaisante.

J'écrirai à S. A. Aali pacha par le prochain courrier. Mille compliments et bonnes amitiés,

(Signé)

H. BULWER.

Cette intéressante missive, pleine d'actualité, me fut adressée par Sir Henry Bulwer de Londres en Mai ou Juin de 1864 ou 1865. Que ceux qui veulent régénérer la Turquie prennent en considération les sages avis que me donna alors l'éminent Ambassadeur d'Angleterre dans ce but. Le défunt qui m'honorait également de sa haute bienveillance et estime, m'avait engagé préalablement de publier à Paris une brochure en français, dans ce sens. Je ne demandais pas mieux que de plaider une fois de plus la cause de mon gouvernement, qui m'avait cependant si mal récompensé dès lors pour mon excès de zèle. N'ayant pas pu obtenir de qui de droit des renseignements précis à cet égard, j'ai dû renoncer à cette tâche hardie et délicate.

Monsieur

Cadikeui, Dimanche 8 Décembre 1873.

J'ai reçu de M.r Murgeand Larion une lettre dont je vous envoie, sur l'autre feuille, l'extrait qui vous concerne. Lorsque vous aurez pris un parti dans un sens ou dans l'autre, je vous prie de me le faire connaître pour que j'en fasse part à mon confrère de Paris. Agréez, Monsieur, l'assurance de ma considération distinguée.

(Signé)

LOUIS AMIABLE.

... Pour l'affaire de M.r Aristarchi Bey j'ai fait de nouvelles démarches auprès de M. de Caze sans pouvoir le rencontrer., je lui ai écrit une lettre afin qu'il prit la peine de passer à mon cabinet, et il ne s'est pas rendu à mon invitation. Je suis allé à Belleville chez Mme Dermarest, marchande de vins, ancienne domestique de la famille de Caze, et je n'ai constaté que la présence de deux meubles appartenant à M.r Aristarchi

un buffet en chêne sculpté et une bibliothèque également en chêne sculpté. M.me Desmarest ne possède rien en dehors de ces deux meubles vides. Tout le surplus des meubles et objets mobiliers confiés à la garde de M.r de Caze a probablement disparu en partie ; et pour une partie plus ou moins considérable de ces meubles, il paraît que c'est un créancier de M.r de Caze qui en est possesseur et prétend conserver le tout à titre de gage. Dans cette situation M. Aristarchi devrait 1° adresser une plainte au parquet contre M.r de Caze et Mlle Bathilde de Caze, pour obtenir la restitution des meubles confiés à leur garde. 2.º introduire une demande en paiement des sommes dues par M. de Caze et Mlle Bathilde de Caze. Ou bien former une demande unique comprenant 1° la restitution du mobilier ou sa valeur que M.r Aristarchi évaluerait à une somme de . . . et 2.º le paiement des sommes restant dues ; quoique M.r de Caze soit criblé de dettes, je crois que le procès dirigé en même temps contre Mlle Bathilde de Caze aurait grande chance de réussite. Si M.r Aristarchi veut nous autoriser à introduire cette demande devant le tribunal civil de la Seine, il serait nécessaire de nous verser une provision suffisante pour les frais. Les deux meubles qui sont chez Mme Desmarest pourront être vendus, mais ils auraient besoin d'être un peu restaurés.

Que désire faire M.r Aristarchi ?

Aristarchi Bey désire que M.r Louis Amiable et Mr A. de Caze lui envoient à Athènes au plus tôt les comptes de leur gestion, qui leur a demandés en vain déjà à plusieurs reprises et qu'il n'a pas reçus encore jusqu'an 15 Août 1878.

Le Ambassadeur d'Autriche-Hongrie à C(ple, à Aristarche-bey.

Mon cher Monsieur,

Je retiens la charmante et spirituelle lettre dans l'espoir de vous la remettre en propres mains. Vous m'avez promis de me voir en ces jours. J'ose compter sur votre bonté pour les nouvelles que le bateau vous portera demain. N'est-ce pas vous me les communiquerez.—J'aurai probablement moi-même des nouvelles, mais je ne puis jamais assez savoir de votre chère tante et de ses enfants. Elle doit être depuis le commencement du mois dans son nouvel appartement, rue François I, que vous connaissez. J'espère qu'elle aura encore un peu joui du Carnaval. Vous voyez qu'elle vous fait la confidence de ses toilettes, ce qui parle en faveur de ses dispositions pour le monde et pour vous.

Ce Vendredi soir.

Prokesch

Cette lettre émane du baron Prohesch Osten et me fut adressée

à Com'ple en 1867 lorsqu'il y était encore Internonce d'Autriche-Hongrie. Le défunt qui repose en paix m'honorait d'une sollicitude vraiment paternelle. Ma tante, dont il s'agit ici, est la fausse et perfide Eurydice, ex-princesse de Samos, à laquelle ce gentilhomme faisait une cour Platonique de plus assidues de concert avec son rival sir Henry Bulwer. Celle-ci, il est vrai, était peu compromettante, car l'un et l'autre de ces prétendants de Pénélope étaient d'un âge fort avancé. C'est-pourquoi peut-être ces deux diplomates distingués furent amis intimes jusqu'à leur mort.

Ἀπό τινος σπουδαῖαι παρατηροῦνται ἐνέργειαι τῆς Αὐστρ. κυβερνήσεως ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς διάθεσιν τῶν πνευμάτων τῶν κατοίκων ὑπὲρ Αὐστρ. κατοχῆς τῶν μερῶν τούτων ἐν τῷ μέλλοντι. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ πράκτορος ὁ ἐν τισι χωρίοις τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης ὑφιστάμενος Οὐνιτισμὸς μετὰ τῶν βουλγαροφώνων κατοίκων, ὅστις ἐσχάτως ἔλαβεν ἐπιφύθους διαστάσεις.

(Ἐκ τῆς «Παλιγγενεσίας» 5 Αὐγούστου 1878.)

Οἰκτεῖρω ἐκ μέσης καρδίας τοὺς Αὐστριακοὺς ἐὰν διανοῶνται πράγματι νὰ ἐλκύσωσι τοὺς Βουλγάρους τῆς Μακεδονίας διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ. Πρὸς πρόληψιν δὲ νέων σκανδάλων ἀνοπολῶ εἰς τὴν μνήμην των τὰ ρέζαλέτια, ἅπερ ἐπαθεν ἡ Καθολικὴ Προπαγάνδα τῷ 1861 ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ταῖς πέριξ μὲ τὴν Σκότσκην καὶ Σ^ν, ὡς καὶ τὰ μασκαράλίκια, ἅπερ ὑπεστήσαν Ἀγγλοὶ τινὲς προσηλυτισταὶ καὶ Ἀμερικανοὶ τινες Μισιονάριοι τῷ 1848 καὶ 1876, θελήσαντες νὰ πειθαναγκάσωσι τοὺς ἀπλοῦς τούτους χωρικοὺς τῶν Βαλκανίων νὰ ἀσπασθῶσι τὰ δόγματα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων. Τὰ παθήματα ἔδει νὰ γείνωσι μαθήματα τοῖς πᾶσιν ἵνα μὴ ἐξυπηρετῶσιν οὕτω πως τὰ καταχθονιώτερα σχέδια τοῦ πανσλαϊσμοῦ. Ἄλλως τε «ἕκαστος μενέτω, ἐν ᾧ ἐκλήθη». Ἡ Μακεδονία καὶ Θράκη ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς τοῖς Ἕλλησιν, οὐχὶ δὲ τοῖς Βουλγάροις, τοῖς Ῥώσσοις ἢ τοῖς Αὐστριακοῖς, ἐπομένως ἅς μὴ ἐποφθαλμιῶσιν οὗτοι τὰ ἄλλότρια.

Σεβαστὴ μοι Μῆτερ!

Ἀθῆναι 9(21) Μαΐου 1878.

Καίτοι πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἀσθενῶ βαρέως ἀπὸ βρογχίτην, ἀπὸ τοῦ ραχτικῆκαλο καὶ ἀπὸ τοὺς μαστίζοντάς με παροξυσμοὺς πρὸ 4 ἡδὴ χρόνων, καίτοι πολλὰς ἡδὴ νύκτας δὲν δύναμαι νὰ κλείσω πλέον τὰ μάτια καὶ κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω ἐδῶ εἰς τὰ ξέα ἐκ πείνης, ἐξ ἀπελπισίας, ἐξ ἀποπληξίας καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀφορήτων πλέον δεινῶν μου, ἔρχομαι ὅμως νὰ ἐπερωτήσω τὰ τῆς πολυτίμου μοι ὑγείας Σας καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω μετὰ δακρύων ἐκ νέου νὰ μὲ λυπηθῆτε ἐπὶ τέλους, νὰ ἐπανέλθῃτε εἰς μητρικώτερα αἰσθήματα πρὸς με καὶ νὰ πειθαναγκάσητε τοὺς ἀδελφούς μου Σταυράκην, Γρηγόριον καὶ Γεώργιον νὰ μὲ ἀποδώσουν τὴν πατρικὴν μου καὶ ατομικὴν μου περιουσίαν, τὴν ὁποίαν νέμονται καὶ σφετερίζονται, ὡς

πασίγνωστον, πρὸ 13 ἤδη ἐτῶν. Εἰς μάτην Σᾶς ἐξέθεσα ἤδη τὴν δεινὴν ἐδῶ θέσιν καὶ ἀνέχειάν μου διὰ τῶν ἐπομένων καλῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἦτοι τοῦ Παν Πατριάρχου Κυρ Γρηγορίου, τῆς Α. Σ. τοῦ Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Διυίδ, τῶν οἰκογενειῶν Τιγκίρογλου, Καραθεοδωρῆ, Καλλιᾶδου, Μαυρογένους, Βαλτατζῆ, τῶν κυριῶν Μ. Φωτιάδου Βέη, Α. Ἀμποτ, Ι Ἰωνδου, τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου μου Κ. Ι. Φιλαλήθους, τῶν κκ. Ν Νικολαΐδου, Δ Εὐελπίδου, Ι. Δ. Ἀριστοκλέους κλπ Εἰς μάτην ἐπεκαλέσθην ἤδη πολλάκις τὴν εὐσπλαγχνίαν Σας καὶ τὴν μητρικὴν προστασίαν καὶ μεσολάβησιν Σας.

Διατί, Σ μου Μῆτερ, μοὶ δεικνύετε τόσην ἀδιαφορίαν, σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν; Διατί δὲν μ' ἀγαπᾶτε ποσῶς καὶ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσητε; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παιδί Σας; Σᾶς ἀδίκησα ποτέ; Σᾶς ἐπῆρα τὸ δίκαιόν Σας; Σᾶς ἐζήτησα ποτέ τὸ μερίδιόν μου ἀπὸ τὰ διαμαντικά, τὰ ἀσημικά, τὰ σάλλια κλπ. τὰ ὅποια ὁ μακαρίτης πατήρ μου σᾶς εἶχε δώσει διὰ νὰ φυλάττετε μόνον ὡς ἀμανέτι, καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια βεβαίως ἐσκόπευε νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐν δέκατον, ἄξις 3,000 λιρῶν περίπου καθὼς ἐπρόβλεπεν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἀδελφάς μου Σιθαστὴν Κονευμένον, Ῥαλοῦν Οἰκιάδην καὶ τόσας ἄλλας συγγενεῖς του καὶ μή; Καθὼς ἐδώσατε ἐσγάτως ἐν μικρὸν μέρος ἐξ αὐτῶν τῶν τζεβαερικῶν μας καὶ σαλλίων εἰς τὰς ἀδελφούς μου Ἀννίκαν καὶ Ταρσίτσαν, δὲν ἐδικοιούμην κάλλιστα καὶ ἐγὼ νὰ Σᾶς ἀπαιτήσω τὸ μερίδιόν μου; καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ δώσητε πρὸ καιροῦ, ὅπως μὴ τὸ ἀποφάγουν καὶ αὐτὸ εἰς τὰς καταχρήσεις των, τὰ χαρτιά κτλ. πασίγνωστα αἴσχη των οἱ τρεῖς ἡγαπημένοι υἱοὶ Σας; Διατί μὲ ὠργίσθητε τοσοῦτον καὶ μὲ ἀδικεῖτε, καλὴ μου Νενέ, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς δὲν ἔπαυσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ, νὰ Σᾶς σέβωμαι καὶ νὰ θυσιάζωμαι μέχρι τοῦ 1874 ὑπὲρ ὑμῶν ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου; Διατί μὲ ἀνταμείβετε διὰ τῆς πλέον μαύρης ἀγνώμοσύνης ὡς καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένειά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπρότεινα ἀπὸ τοῦ 1868 ἐνώπιον τῆς Α. Π. Γρηγορίου τοῦ 7 νὰ Σᾶς δοθῇ ὅλον τὸ μηνιαῖον τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὅποιον αὕτη μᾶς ἐδίδε πρὸς διατήρησιν τῆς οἰκογενείας; Εἰς τὸ διάστημα τῶν δώδεκα χρόνων, καθ' ὃ ἐλάβετε τὴν σύνταξιν ταύτην, σᾶς ἐζήτησά ποτε νὰ μὲ προσφέρητε ἓνα λιανὸ τσακιστὸ, καίτοι ἐγνώρίζετε, ὅτι δὲν ἐλάμβανον τοὺς ἀδρούς υἱοὺς καὶ τὰ ῥουσζέτια τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη καὶ Σας καὶ ὅτι ἠναγκάσθην πολλάκις νὰ πωλήσω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ τὰ ὀλίγα πράγματα, ἅπερ μὲ ἀφῆκαν οἱ ἀδελφοί μου, διὰ νὰ ἀπαντήσω τὰ ὑπέρογκα ἐξοδά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπέμεινα, νενέ μου, νὰ λάβητε τὸ δέκατον τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ πατρικοῦ γαλιοῦ μας, καὶ δὲν εἶναι ὁ Σταυράκης καὶ οἱ ἄλλοι Σας υἱοὶ; ὅπου ἀντέστησαν εἰς τοῦτο; Μήπως σᾶς ξεγυμνῶνω ἀπὸ τοῦ 1866, καθὼς κάμνουν οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου, οἱ ὅποιοι σᾶς κατήντησαν εἰς τέτοια χάλια, ὥστε νὰ κλαίεσθε ἀδιακόπως, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιῆτε, τοῦθ' ὅπερ καθ' ὅσον Σᾶς ἀφορᾷ, τὸ πιστεύω ἐν μέρει, διότι οὗτοι θέλουν νὰ Σᾶς πιπηλίσουν ἕως τὸ κόκκαλο, καθὼς τὸ κάμνουν καὶ μαζύ μου, διὰ νὰ ψωμοζητήτε, νὰ ἔχητε πάντοτε τὴν ἀνάγκην των καὶ νὰ πιστεύῃ οὕτω πως

ὁ κόσμος τὰ ἀναίσχυντα ψεύδη πων. Δι' ὄνομα, τοῦ Θεοῦ νενέ, τί ἐκάματε τὰς πέντε ἢ ἑξ χιλ. λίρας ἃς ἐλάβετε ἀπὸ τοῦ 1866 ἕως τέλους τοῦ 1877 ἐκ τοῦ μηνιαίου μας τοῦ Ὑ. Ντεβλετίου· ἦτοι 40 λίρας τὸν μῆνα κατὰ τὰ 3 πρῶτα ἔτη καὶ 33 λίρ. τὸν μῆνα κατὰ τὰ 9 τελευταῖα ἔτη; Τί ἐκάματε, νενέ, τὰς τριάκοντα χιλ. λίρ. σχεδὸν ἀξίας τζεβαερικά, σεβαῖν, ἀσημικά, στόφαις καὶ λοιπὰ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ σκεύη, ἅπερ ἐκρατήσατε διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας κατ' εἰσήγησιν τῶν ἀδελφῶν μου, οἵτινες ἤθελον οὕτω πως νὰ μὲ τὰ ὑπεξαίρεσωσιν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον κάλλιστα μετὰ τῆς εὐγενείας σας, ὅτι ταῦτα ἦσαν πατρικά μου πράγματα καὶ οὐχὶ μητρικά μου, ἐκτὸς ἴσως τοῦ ἐνὸς δεκάτου, ὅπερ ἐδύνασθε ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀπαιτήσετε, ὡς καὶ τὸ ἐν δέκατον τοῦ σπητιοῦ μας, μολονότι δὲν ἀφῆκε διαθήκην ὁ μακαρίτης πατήρ μου καὶ μολονότι δὲν ἐδύνασθε νὰ λάβετε τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσίαν του, ἀφοῦ εἶχατε τὴν προίκά σας ἐκ 4 χιλ. φλωρίων ὀλλανδικῶν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας σὰς ἐπληρώσαμεν ἤδη 1500 λ. ἀπὸ τοῦ 1873 διὰ τοῦ Πουζάντ' Εὐφένδη Τιγκηρ καὶ Σας μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ γιालιοῦ μας εἰς τὸν κ. Α. Βλαστόν;

Τί ἐκάματε, νενέ μου, τόσα πατρικά μου εἰκονίσματα ἀργυρᾶ καὶ μὴ, ἑπιπλα, χαλιὰ, ἀπρόρρουχα λινὰ καὶ βαμβάκερὰ οἰκιακὰ σκεύη, μπακηρικά, γουναρικά, ἐσκὶ μαντίνια, τζόχινα φορέματα καὶ διάφορα ἄλλα πατρικά πράγματά μου ἀξίας 3—4000 λιρ., ἅπερ ἐκρατήσατε ἐπίσης ἐκ τῆς κληρονομίας διὰ λογαριασμὸν σας, χωρὶς ποτε νὰ τὰ πληρώσητε ὅμως πραγματικῶς καθὼς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πλαστογραφημένα κατὰστιχα τοῦ Τζελεπῆ Σταυράκη καὶ Σας; Οἱ τρεῖς προκομμένοι υἱοί σας ἤθελον νὰ τὰ φορτόνουν ὅλα εἰς τὴν ῥάχιν σας, διὰ νὰ ξεγυμνώνουν οὕτω πως κάλλιον τὰ ἀδελφιά των, καὶ διὰ νὰ φαίνωνται ὅτι θέλουν νὰ φιλαδωρήσουν τὴν μητέρα των περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνα, ὥστε νὰ θυσιάζεσθε τότε εὐκολώτερον ὑπὲρ τῶν Ἰησουϊτῶν τούτων, οἵτινες δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐμνηχανεῦθησαν καὶ τὴν εὐγενεῖαν Σας καὶ τὰ ἀδελφιά των νὰ ληστεύσουν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ νὰ φαίνωνται πάντοτε ὅτι πλέουν εἰς τὸ λάδι. Διὰ νὰ μὴ προφασισθῇτε δὲ, νενέ μου, ὅτι λέγω ὑπερβολὰς, συγχωρήσατέ με νὰ σὰς ἀναφέρω ὅσα ἐνθυμοῦμαι πατρικά μου τζεβαερικά, καὶ πράγματα μὲ τὴν ὡς ἔγγιστα ἀξίαν των π. χ. α) 15—20 δακτυλίδια μικρὰ καὶ μεγάλα μὲ περλάντια καὶ διαφόρους ἄλλους πολυτίμους λίθους ἀξίας τοῦλάχιστον 3000 λιρῶν, διότι τὸ ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν ἦτοι μία φλοῦδα περλαντένια μεγέθους μιᾶς λίρας, ὅπερ σὰς ἔδωκεν ὁ Μακαρίτης πατήρ μου καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήσατε ἐν τῶν τριῶν ἀνθρωπομόρφων θηρίων σας, ἦτοι τὸν Γεωργόν, ἦτον ἀξίας 500 λιρῶν ὡς ἡ ἰδία, νομίζω, μὲ εἶπετε τότε. β) 20 περίπου βραχιόλια μαλαγματένια μὲ διαμάντια, καὶ διαφόρους ἄλλας πέτρας, ἀντίκας, μὲ καμέας ἀξίας 5 χιλ. λιρῶν. Τὸ πρὸν τοῦτο δὲν θὰ σὰς φανῇ, ὑποθέτω, ὑπέρογον, ὡς καὶ τὸ προηγούμενον, ἐπειδὴ μόνον τὰ δύο βραχιόλια μὲ περλάτια καὶ περουζέδες, τὰ ὁποῖα προσέφερον εἰς τὸν Σ. πατέρα μου ὁ Παῖζαδὲ Γεωργὸς Στιρθέης διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ δι' ὅσα ἔξοδα ἐπὶ 2 μῆνας ἔκαμε πρὸς φιλοξενίαν του, ἥξιζον ὑπὲρ τὰς 1000 λιρ. Τὸ ἐν τούτων τῶν βραχιολίων ἐχαρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου εἰς

τὴν κόρην τοῦ 'Ραλλοῦν μετὰ διαφόρων ἄλλων τσεβαεοικῶν καὶ μετὰ τῶν σκουλαρικίων ἀπὸ ζαφίρι πέρι, μετὰ 2 ἢ 3 σελίων καὶ μετὰ πολλῶν ἀσημικῶν ἀξίας τὸ ὅλον 3000 λιρ. Καθ' ἃ μὲ ἐβεβαιώσατε ἐπίσης, εἶχε χαρίσει ὁ Μακαρίτης προηγουμένως εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Σεβαστὴν ἐξ αὐτῶν τῶν παρ' ὑμῖν παρακατατεθειμένων ἀδαμαντικῶν τοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο κολιέ καὶ βραχιόλι ἀπὸ σμαράγδια, τὰ ὅποια μόνον ἤξιζαν 1000 λιρ.. Τὰ γεγονότα ταῦτα, νενέ μου, δὲν σᾶς πείθουν ὅτι τὰ τσεβαερικὰ ταῦτα ἦσαν ἰδιοκτησίᾳ τοῦ πατρός μου καὶ οὐχὶ ἰδική σας, ὅτι δὲν σᾶς ἐχαρίσθησάν ποτε καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀνήκουν εἰς ὅλα σας τὰ παιδία ἐξ ἴσου καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς τρεῖς παρὰ φύσιν υἱοὺς σας. γ) 8—10 colliers ἢ περιδέραια καὶ corsages ἀπὸ πηλάντια, γρενάτια, σμαράγδια, μαργαριτάρια. ἀντίκας κτλ. ἀξίας 15 χιλ. λιρῶν τοῦλάχιστον. Ἐπίσης ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν θὰ σᾶς φανῇ, ἐλπίζω, νενέ μου, ὑπερβολικὴ· διότι μόνον τὸ κορσάζ ἀπὸ γρενάτια καὶ 7 θωριῶν πηλάντια, τὸ ὅποῖον σᾶς ἔχομεν ὁ Σ. Πατὴρ μου εἰς τὸν κάτω ντεβριλίδικον ὄντά μας ὅπου τὸ ἐδούλευαν 2 μῆνας 20 χρυσοχόοι ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τῶν 2 τσεβαερτσίδων Τσελεπῇ Γιωργάκῃ Φωτιάδου καὶ τοῦ γαμπροῦ τοῦ ἀξίζει 4 χιλ. λ. περίπου ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται καὶ βραχιόλια καὶ πρόσαις κλπ. Ἐκτὸς τούτου τὸ κολιέ ἀπὸ ζουμπρουτι ἤξιζε 1000 λιρ. Αἱ 3 σειραὶ τοῦ μεγάλου μαργαριταριοῦ καὶ αἱ 7 σειραὶ τοῦ μικροῦ μαργαριταριοῦ σας 2500 λιρ. Τὸ ὑπὸ τοῦ Σουλτάν 'Αζίζ χρησθὲν τῷ Σ. πατρί μου πηλοτίνιο περιδέραιον διὰ τὸ μπροστάνι μας τοῦ Καλενδερίου. τὸ ὅποῖον προσέφερε κατὰ τὸ 1860 τῇ Α. Μ. ἦτον ἀξίας φαίνεται 1500. λ. Τὰ διάφορα ἄλλα κολιέ σας, ἐν οἷς καὶ ἐκεῖνο μὲ τὰς ἀντίκας ἤξιζον 6000 λιρ. τὸ ὀλιγώτερον.

Ἐλπίζω, νενέ μου, νὰ μὴ παραξενευθῆτε καὶ διὰ τοῦτο διότι ἐκ τῶν 700 μικρῶν μαργαριτῶν σας μὲ εἶχτε δώσει 7 τὸ 1858 διὰ κουμπία τοῦ ὑποκαμίσου μου καὶ ταῦτα μὲ ἐξετίμησαν εἰς τὰ Παρίσια πρὸς 20 φρ. τὸ καθ' ἓν συγχρόνως, ἂν ἐνθυμῆσθε, μὲ εἶχετε δώσει καὶ μίαν ἀντίκας μὲ διάφορα πρόσωπα, διὰ τὴν ὅποιαν μὲ ἐβεβαιώσατε ὅτι εἰς Ἄγγλος εἶχε προσφέρει εἰς μάτην τῷ Σ πατρί μου 600 λιρ. Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνόητος ἀντὶ νὰ τὴν πωλήσω, διὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω, τὴν ἔδωκα ἅμα ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὲ τὴν δέσῃ ὡς καρφίτζαν τοῦ λαιμοδετίου εἰς ἓνα ἄτιμον Γάλλον χρυσοχόν Jules Delorm κατοικοῦντα εἰς τὴν Rue Tournon, ὅστις καὶ μὲ τὴν ἐκλεψεν ἀντικαταστήσας αὐτὴν δι' ἐνὸς γιαλίου, τὸ ὅποῖον καὶ ἔχω ἀκόμῃ. Ἐπομένως, νενέ μου, ἐκ τῆς ἀξίας αὐτῆς τῆς ἀντίκας ἦν μοῦ ἐδώκατε τὸ 1858 ἐν γνώσει βεβαίως τοῦ Σ. πατρός μου, συμπεραίνω ὅ ἴσθαι αἱ ἄλλαι 50 περίπου ἀντίκαι καὶ καμέσι μας ἤξιζαν τοῦλάχιστον 5—6000 χιλ. λιρ. μέσα στὸ νερό· διότι αἱ πλεῖνται ἦσαν πολὺ μότεραι ἐκεῖνης, περὶ ἧς ἄνω ἐρρέθη. Διατὶ δὲ, νενέ μου, ἐχαρίσατε ἐν ἀγνοίᾳ μου ὅλας αὐτάς τὰς ἀντίκας εἰς τὸν Γεώργιον, τὸν Σταυράκην καὶ ἰδίως τὸν Γρηγόρη, ὅστις πρὶν ἢ φύγῃ δι' Ἀμερικὴν τὰς κατέδασεν εἰς τὸ μικρὸν σελαμλίκη ἡμέραν τινὰ, διὰ νὰ τὰς δεῖξῃ εἰς τὸν Κωστάκην Καλλιὰδην, τὴν Ἀγλαίαν καὶ Σαν. Εὗρεθεις δὲ τότε καὶ ἐγὼ παρὼν, τὰς εἶδον, τὰς ἀνεγνώρισα ὡς πατρικάς μου, ἀνεστένα-

ξα· ἀλλὰ δὲν κατεδέχθην νὰ σᾶς εἰπῶ μέχρι τοῦδε τίποτε, διὰ νὰ μὴ σᾶς κακοκαρδίσω, ἂν καὶ ἐπρόκειτο μία ζημία δι' ἐμὲ ἐκ πολλῶν χιλιάδων λιρῶν· ὁ θεὸς δὲ γνωρίζει καὶ πόσα διαμαντικά μας ἐχαρίσατε εἰς τοὺς τρεῖς τούτους ἀπλήστους υἱούς σας, οἵτινες σᾶς ξεγυμνώνουν ὅλον ἐν καὶ σᾶς πωλοῦν δούλευσιν· δ',) Τὰ ἄπειρα σκουλαρίκιά σας ἀπὸ πιρλάντι, γιακοῦτι σμαράγδι κτλ. ἀξίας 3000 λιρ. τοῦλάχιστον, διότι μόνον - ἂ δὴ σκουλαρίκια ἀπὸ πιρλάντια πέρο ἥξιζον 900—1000 λιρ. ἐ.) Τὰς διαφόρους πρόσας ἀπὸ μάλαγμα καὶ πολυτίμους λίθους ἀξίας 2000 λιρ. ς". Διαδήματα τῆς κεφαλῆς, πεταλοῦδες διὰ τὰ μαλλιά καὶ κτένες ἀπὸ μάλαγμα, πιρλάντια κτλ. ἀξίας ὡς ἔγγιστα 2000 λιρ. Θὰ ἀρνηθῆτε ποτὲ πρὸς τούτοις, νενέ μου, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσεβαερικά καὶ σάλια ἐχάρισεν οὐκ ὀλίγα ὁ ἰοίδιμος πατήρ μου εἰς τοὺς ἀδελφούς του, τὰς ἀδελφάς του, τὰς ἀνεψιάς του καὶ πολλοὺς ξένους; τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο δακτυλιδίων ἀπὸ σμαράγδι πέρο δὲν ἐχάρισεν π. χ. εἰς τὸν ἀθεόφοβον θεῖόν μου Γιάννον Ἀριστάρχην μεθ' ἐνὸς τῶν καλλιτερῶν σαλίων σας; Ἐπίσης εἰς τὸν θεῖον Μιλτιάδην καὶ εἰς τὰς θείας μου Ε. Καλλιὰδην, Ε. Καραθεοδωρῇ, Α. Γρίδα, Σ. Ἰωβίκτη, Ρ. Καυάρα, Ρ. Ἰορδάνου, Ε. Τσερκέζη, Α. Ἀριστάρχη ὡς καὶ εἰς τὰς θυγατέρας των καὶ τοὺς υἱούς των; Καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τοῦ Ζαφειροπούλου, τοῦ Μισὲ Γιάννη, τοῦ Τιγκίρογλου καὶ ἄλλων διαφόρων φίλων του ὁμογενῶν καὶ ξένων δὲν ἔδιδεν ἄδιακόπως πολὺτιμα δῶρα ἐκ τούτων τῶν τσεβαερικῶν καὶ σαλίων των ὡ καὶ εἰς τὰς ἐξαδέλφας σας Σ. καὶ Α. Μάνου καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας Φαναριωτικάς, Τουρκικάς καὶ Ἀρμενικάς φιλικὰς οἰκογενείας;

Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀληθές, νενέ μου, ὅτι εἴχετε τοῦλάχιστον 30 σάλια λαχούρια, ποχτσάδες καὶ φερμαΐσια ἀξίας περίπου 41 (2 χιλ. λιρ. ὡς καὶ πλόντες καὶ διαφόρους ἄλλας ταντέλλας ἀξίας ἐπίσης 2500 λιρ.;

Ἐκτὸς τούτου, νενέ μου, αἱ ἄπειροι σαμουρόγουναι, μηλόγουναι κλπ. τοῦ Σ. πατρός μου καὶ ἡμῶν ὅλων, αἱ στόφαι, τὰ σεβαϊά του, τὰ χρυσοκέντητα καὶ μεταξωτὰ μπουρνούζια καὶ φορέματά σας καὶ τὰ 5 μπαρούλα καὶ τὰ 10 σενδούκα μὲ τὰ λινὰ, μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ἐνδύματα τοῦ μακαρίτου καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἅπερ εἴχετε εἰς τὸ κιεθίρι, δὲν δύνανται ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ ὑπολογισθοῦν εἰς τρεῖς χιλ. λ.; Δὲν εἶναι τώρα 13 χρόνια ὅπου οἰκονομεῖσθε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πατρικά πράγματά μου μετὰ τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς εἶμαι μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀγοράζω ἀδιακόπως ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου;

Δὲν ἀρκεῖ δὲ, νενέ μου, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου μὲ ξεγυμνώνει ἀνηλεῶς πρὸ τοσοῦτου ἤδη καιροῦ, ἀλλὰ θέλει νὰ μὲ πωλήσῃ διὰ πράσινο χαδιάρι, λέγουσά μοι ποτὲ μὲν, ὅτι δῆθεν ἡ θεία μας Ἀννίκα Μένου, ἀφῆκε τὴν βότρινδα νὰ καταφάγῃ τὰς πολυτίμους γούνας τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου, ποτὲ δὲ ἄλλα παρόμοια κουροφέξαλα, ὡς π.χ. ὅτι δὲν εἴχαμεν χοτζέτια τοῦ νεροῦ, ἐνῶ ἐκ τῆς ἐπισίμου πατριαρχικῆς, ἀπογραφῆς ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον. Λησμονοῦσι δὲ οἱ τὰ παραμύθια ταῦτα τῆς Χαλιμᾶς πλάττοντες, ὅτι ὁ μακαρίτης πατήρ μου εἶχε δώσει τῇ ἐξαδέλφῃ του Α. Μάνου μερικὰς μόνον γού-

νας του πρὸς φύλαξιν κατὰ τὸ 1853, ὅτε μετέβη μαζὺ μας εἰς Βουκουρέστιον, ὅτι τινὰς παρέλαβε μετ' αὐτοῦ εἰς Εὐρώπην καὶ ὅτι λίαν πιθανῶς μετέφερε καὶ τὰς ἐπιλοιπὰς ἐκ Βλαχίας εἰς Κ(πολιν, ἅμα ἐπανῆλθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ 1855· διότι ὡς ὁσμανλῆς καὶ ἀρχοντομαθημένος Βογιάρης δὲν ἠδύνατο νὰ καθίσῃ οὐδεμίαν στιγμὴν καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι χωρὶς νὰ φορῇ 2 ἢ 3 γούνας χονδρὰς ἢ ψιλὰς. Ἐπομένως εἶναι γελοῖον, νενέ μου, νὰ ἰσχυρίζωνται, οἱ ἀδελφοί μου, ὅτι ἀφῆκε τὰς γούνας του 13 ὅλα χρόνια μέχρι τῆς θανάτου τοῦ ὁ Σ. πατὴρ μου εἰς Βουκουρέστι, διὰ νὰ τὰς φάγῃ ὁ σκόρος ἢ μᾶλλον ὁ Τσελεπή Σταυράκης καὶ Σα. Αἱ γούναι αὗται ἦσαν ἀξίας 1300 λίρ. περίπου καὶ ἡ βράκα ἀξίζε τὸν κόπον. Ἐπίσης εἶναι ἀπαράδεκτον καὶ ψευδὲς ἅμα νὰ λέγουν τὰ χαριτωμένα ἀδέλφια μου, ὅτι ὁ Σ. πατὴρ μου δὲν εἶχε δῆθεν ἀτήσει χοτζέτιον τοῦ νεροῦ μας, ἐνῶ ἐκ τῆς μνησθείσης ἀπογραφῆς καταφαίνεται, ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα μετὰ 83 ἄλλων σενετίων καὶ χοτζετίων τοῦ γιανλιῦ μας τῶν ἀμπελιῶν μας; καὶ Κύριος οἶδε πόσων ἄλλων ἀκαρετιῶν μας; καὶ ὅτι ταῦτα πάντα περιείχοντο ἐν τινι σάκκῳ, τοῦ ὁποῦ μόνον ὁ ἀριθμὸς ἐσημειώθη δυστυχῶς ἐν τῇ πατριαρχικῇ ἀπογραφῇ παρὰ τοῦ ἀοιδίου Γερασίμου μητροπολίτου Χαλκηδόνος, συνεπεία βεβαίως διαβολικῆς τινος εἰσηγήσεως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγορίου καὶ Σας, οἵτινες ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης πατὴρ μου, ἀπεφάσισαν νὰ ξεγυμνώσουν καὶ τὴν μητέρα των καὶ τὰ ἀδέλφια των, διὸ καὶ ἄς ὀψωνται αἰωνίως. Σὰς ὀρκίζω δὲ, νενέ μου, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου νὰ μαρτυρήσητε, τί ἐκάμετε ὅλα τὰ τσεβαερικά, ἀσημικά, σάλια, ἔγγραφα καὶ πράγματα τοῦ Μακαρίτου πατρός μου, ἅπερ σὰς εἶχομεν ἐμπιστευθῇ νὰ μᾶς φυλάξητε, ὡς ὁμανέτι, διὰ τὰ ὁποῖα εἴθε ὑπεύθυνος ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐπομένως ἐξ ὅλων τούτων μοὶ ὀφείλετε, νενέ μου, τὴ ἐπαναλαμβάνω, τὸ μερίδιόν μου, ὅπερ ὡς καλὴ μητέρα καὶ θεοφοβουμένη χριστιανὴ, θαφιλοτιμηθῆτε, ἐλπίζω, νὰ μοὶ ἀποδώσητε ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ μὴ μὲ ἀδικήσητε καὶ διὰ νὰ μὴ μὲ πάρητε εἰς τὸν λαιμόν σας. Ἐπίσης σὰς ἐξορκίζω νὰ ὁμολογήητε, τί ἐκάματε τὰς γούνας καὶ τὰς ἀπείρους οὐνιφόρμας τοῦ μακαρίτου ὡς καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα φορέματά του, χειμερινὰ καὶ καλοκαιρινὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἠδυνάμεθα νὰ οἰκονομηθῶμεν ἔτη ὀλόκληρα, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἐὰν εἶχον νῦν κανέν παντελόνι ἢ σουρτοῦ ἢ παλτὸ, διότι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον πρὸ ἐτῶν ἐκλάπησαν ἢ ἐφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ σκόρου καὶ δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ τὰ ἀντικαταστήσω.

Ὡσαύτως σὰς, ἐξορκίζω, Σμοι νενέ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀοιδίων γονέων σας καὶ τοῦ Σ. πατρός μου, ὧν καὶ αἰωνία ἡ μνήμη, νὰ παραδώσητε ἀμέσως πρὸς πώλησιν διὰ λογαριασμόν μου πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνήκει ἐκ τῶν τσεβαεριῶν, ἀσημικῶν καὶ σαλίων πατρικῶν καὶ μητρικῶν μου εἰς τοὺς εὐγενεστάτους Πουζάντ ἐφέντη, Πετρίκ ἐφένδη καὶ Γιαβέρ Πασᾶ Τιγκήρογλου, εὗς καὶ ἐδιώρισα γενικοὺς πληρεξουσίου μου, ὅπως συμβιβάσωσι τὰ πάντα μὲ χριστιανικὸν καὶ δίκαιον τρόπον μετὰ τῆς Εὐγενείας σας καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, καθὼ πολῦτιμοι καὶ πεντηκονταετῆς φίλοι μας χαίροντες τῆς ἀπεριορίστου καὶ

δικαίας ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ἡμῶν καὶ ὅλου τοῦ κόσμου· ἄλλως, ὡς σᾶς εἶπον ἤδη, νενέ μου, θὰ σᾶς τὰ σουφρώσουν καὶ αὐτὰ οἱ τρεῖς ἀχόρταγοι υἱοὶ σας καὶ θὰ μὲ ἀφήσουν τὸν ἄμπακο, ὡς τὸ ἔκαμαν καὶ διὰ τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Ναὶ μὲν ἡ εὐγενεία σας, ὅταν ἤναγκάσθην πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς μου τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μου νυχθημερὸν ἐπιβουλευομένης νὰ φύγω ἐκεῖθεν διὰ τὰς Ἀθήνας κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1874 μοὶ ἐγγυήθητε, ὅτι δὲν ἐπωλήσατε καὶ δὲν θὰ πωλήσετε κανέν ἐξ αὐτῶν τῶν τσεβαερικῶν, σαλίων καὶ λοιπῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν πραγμάτων μας, ἐφ' ὅσον ζῆτε καὶ ὅτι δῆθεν θὰ εὕρω ὅλα σῶα καὶ ἀνελλιπῇ, ὅταν ὁ μὴ γένοιτο, κλείσητε τὰ μάτια. Ἄλλ' ἐν πρώτοις. Σ. μου νενέ, συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι εὐχομαι νὰ ἀποθάνω πολὺ πρὶν ὑμῶν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ λίαν πιθανόν, διότι ὑποφέρω τὰ πάνδεινα ἠθικῶς τε καὶ φυσικῶς ἀπὸ τὰς συνεπειᾶς τῆς κακούργου καὶ ἀτίμου δολοφονίας, δηλητηριάσεως, ἀποτυφλώσεως καὶ ἀποκληρώσεώς μου παρὰ τῶν ἐπαράτων ἀδελφῶν μου καὶ Σας. 6'.) θὰ σᾶς σημειώσω, νενέ μου, ὅτι καὶ ἂν εἶναι θέλημα θεοῦ τὸ ἀπευκταῖον τοῦτο συμβᾶν νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τοῦ ἐπικειμένου θανάτου μου, οἱ ἀσυνείδητοι ἀδελφοί μου τώρα μάλιστα ὅπου μὲ κκτήντησαν εἰς αὐτὰ τὰ χάλια, θὰ μὲ δώσουν μούντζαις διὰ πᾶσαν κληρονομίαν σας, ἣν ἄλλως τε ἐν ὅσῳ ζῆτε αὐτοὶ κατακλέπτουν καθημερινῶς καὶ ἐξαφανίζουν ἀπὸ τὴν μέσσην μὲ τὸν πλέον σατανικὸν τρόπον· ἡ Εὐγενεία σας δὲ δυστυχῶς ἔχουσα ὑπερβολικὴν καὶ ἀδικαιολόγητον ἀδυναμίαν διὰ τὰ τέρατα ταῦτα, τὰ ὅποια σᾶς αὐθαδιάζουν, σᾶς μουρτσουφλοῦν καὶ σᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, προτιμᾶτε διὰ νὰ μὴ χαλάσητε τὸ χατίρι των, ν' ἀδικήσητε ὅλα σας τὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ νὰ μείνετε μὲ τὸ ὑποκάμισον. Τί σᾶς ὠφέλησε, παρακυλῶ, νενέ μου, ὅπου σᾶς παρεκίνησαν οἱ ἀδελφοί μου νὰ πάρετε ὅλο τὸ πατρικὸ μας μάλι εἰς τσεβαερικά, σάλια, ἔπιπλα κτλ; Διὰ νὰ τὰ ταγίσετε ἀκολούθως εἰς αὐτοὺς τοὺς πατακτσίδες, οἱ ὅποιοι δὲν τολμοῦσαν μὲ ἄλλον τρόπον νὰ ξεγυμνώσουν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ὀρφανὰ κορίτσια σας, ἐμείνατε μόνον μὲ τὴν ἁμαρτίαν καὶ δὲν κατορθώσατε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ψωμοζήτητε καὶ νὰ ἔχετε μυρίας τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν μεγάλην ἀδικίαν, ἣν ἐκάμετε εἰς τὰ ἄλλα σας παιδιὰ. Ἐπίσης σᾶς ἐξορκίζω, νενέ μου, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος νὰ μὲ φανερώσετε ἐν συνειδήσει πόσα μετρητὰ χρήματα καὶ πόσα κονσολιδέ, χρεώγραφα, ὁμόλογα κτλ. ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης πατήρ μου, ὅτε ἀπέθανε φεῦ! ἐν Καίρῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου 1866, καθὼς καὶ πόσας χιλιάδας λίρας τῷ προσέφερεν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαῖλ πασᾶς κατὰ τὴν συνήθειαν ἅμα μετέβη εἰς Κάϊρον καὶ τί ποσὸν σᾶς ἔστειλεν ἡ Α. Υ. ὁ Χεδίβης, ἅμα ἀπεδῆμησεν εἰς κύριον ὁ Σ. πατήρ μου καὶ ἀφοῦ τὸν ἐζητήσατε χρηματικὴν βοήθειαν δι' ἀναφορᾶς σας; Ἐννοεῖτε κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι μετὰ τὴν ἀσυνείδητον καὶ δολίαν συμπεριφορὰν τῶν οἰκείων μου πρὸς με δὲν δύναμαι πλέον καμμίαν εἰς τοὺς λόγους των νὰ δίδω πίστιν ὡς καὶ εἰς τοὺς ψευδεῖς λογαριασμοὺς των καὶ τὰς ἀπατηλὰς

ὕπογραφάς των, ἐπειδὴ συστηματικῶς ψεύδονται καὶ λέγουν κουραχάνια, νομίζοντες ὅτι ὁ κόσμος τρώγει ἄχυρα ὡς ἐκεῖνοι. Ἐπειδὴ ἡ Πανευγενεία των ἐκ τῶν οἰκείων κρίνει καὶ τὰ ἀλλότρια καὶ δὲν ἡξεύρει τί τοὺς γίνεται, ἐνόμισαν ὅτι, ἤθελα πιστεύσει τὸ νέον τοῦτο ψεῦδος τῆς οἰκογενείας μου δηλ. τὸ ὅτι ὁ Χεδίβης μόνον τὰ μπιλέτα τοῦ βαποριοῦ σᾶς ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς σας χωρὶς νὰ σᾶς δώσῃ καὶ ἐν ἄσπρο!

Πῶς εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ παραδεχθῇ τις ποτὲ τὸ τοιοῦτον, ἀφοῦ ὁ Ἰσμαήλ πασᾶς πέρυσιν ἀκόμη ἔδωκε κατὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας 40 χιλ. φρ. ὡς δῶρο εἰς τὴν χήραν τοῦ Σακκοπούλου, ὅστις ἦτον ἐκεῖ Ἕλλην δικαστής; Ἀφοῦ τοιαύτην γενναιοδωρίαν ἔδειξεν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐνὸς προξενικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι σφόδρα πιθανόν καὶ λογικόν ὅτι προσέφερε πενταπλάσιον τούτου ποσὸν πρὸς τὴν χήραν καὶ τὰ τέκνα τοῦ μερχοῦμ. Λογοφῆτ βέη ὅστις ἦτον Ῥιτζάλι Δεβλέτ καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ Πάππου καὶ τοῦ πατρός του; Μεχμέτ Ἀλῆ πασᾶ καὶ Ἰμβραήμ πασᾶ καὶ σαδίκ πεντὲς τριῶν Σουλτάνων, ὧν ὁ τελευταῖος, ἦτοι ὁ Σουλτάν Ἀζίζ καὶ ἰδιαιτέρως ἐσυστήσε τὸν Σ. πατέρα μου εἰς τὸν Ἰσμαῖλ Πασᾶν, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐφιλοξένησε, εἰς ἰδιαιτερόν του σαράϊ, τὸν Μουσαφίρ χανέν καὶ τὸν ἐτίμησε μεγάλως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Ἀπόδειξις δέ, νενέ μου, ὅτι δὲν ἀπατῶμαι ποσῶς εἶναι ὅτι ὁ Γρηγόρης ἐκτοτε ἤρχισε νὰ πέρνῃ καὶ νὰ δίδῃ καὶ νὰ διαδίδεται ὅτι ἔχει περὶ τὰς 10000 περίπου λιρ. περιουσίαν, ἐπειδὴ ἦτο μαζῇ σας εἰς Κάϊρον καὶ καθ' ὃ μεγαλείτερος καὶ πλέον κουρνάζης τοῦ Γιώργου εἶχε τζαλαβουτήσῃ περισσότερον αὐτοῦ εἰς τὸ φιλοδώρημα τοῦτο τοῦ Ἰσμαῖλ πασᾶ, τὸ ὅποιον καὶ ἐμοιράσθησαν ἀκολούθως μετὰ τοῦ Σταυράκη ὡς ἀρχιλησταί, καθὼς ἔκαμαν καὶ δι' ὅλην τὴν ἄλλην μας περιουσίαν.

Διατὶ δέ, Σ. νενέ μου, ἐδώσατε τῷ Γιώργῳ ἐν ἀγνοίᾳ μας, ἅμα ἀπέθανεν ὁ Σ. Πατήρ μου εἰς Κάϊρον, τὸν πιρλάντένιον σταυρόν, τὸν ὅποιον εἶχε προσφέρει ὁ αὐθέντης Βιβέσκος τῷ μακαρίτῃ καὶ ἀπάσῃ τῇ οἰκογενείᾳ του, ὅτε ἐβάπτισε τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀλχημιστήν; Τὸ τσεβαερικὸ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς ὅλους μας καὶ οὐχὶ μόνον εἰς αὐτὸν καθ' ὃ ἀνῆκον εἰς τὸν πατέρα μας καὶ ἦτον ἀξίας 250 λιρῶν. Ἐλησμόνησα δὲ νὰ τὸ περιλάβω εἰς τὴν ἄνωθι ἐκτίμησιν τῶν πολυτίμων λίθων μας καθὼς καὶ διαφόρους ἄλλους σταυροὺς μας διαμαντένιους καὶ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον πορτρέτο, ὅπερ ὁ Σουλτάν Μετζίδ εἶχε χαρίσει τῇ αἰοδίμῳ γιαγιᾷ μου καὶ ὅπερ μετὰ ταῦτα σᾶς ἀφῆκε πρὸς χάριν τοῦ Σ. πατρός μου, ὅστις καὶ εἶχε δώσει παχίσσει μόνον δι' αὐτὸ εἰς τὸν Τεφίκ πασᾶ κατὰ προτροπὴν μου 25,000 γρ. τὰ δὲ πιρλάντια τοῦ παρασήμου τούτου ἦσαν διπλασίας ἴσως ἀξίας ἦτοι 500 λιρῶν περίπου. Ἐὰν προσθέσητε δὲ εἰς ταῦτα καλὴ μου νενέ, καὶ ὅσους λαμπροὺς χετιέδες ἐλάβετε εἰς τὸν σαγέ τοῦ Σ. πατρός μου ἀπὸ διαφόρους Σουλτάνους καὶ Σουλτάνας καὶ ἡγεμόνας τῆς Βλαχοπουγδανιάς ἀπὸ πασάδες καὶ Βουκιαλίδες ἀπὸ Πατριάρχας Ἀρχιερεῖς Βογιαρίδες κτλ. εἰς διαμαντικά, ἀσημικά, σάλια με-

ταξωτά κτλ. καὶ ὅτε ἔγειναν οἱ γάμοι σας μετὰ τοῦ Μακαρίτου καὶ μετὰ ταῦτα, θὰ εὔρητε, ὅτι ὄφειλον καὶ διὰ τὴν ἀξίαν ὅλων τούτων τῶν μοναδικῶν δώρων νὰ λογαριάσω ἔτι τοῦλάχιστον 15000 λιρ. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως διὰ νὰ μὴ φανῶ ὑπερβολικὸς καὶ λίαν ἀπαιτητικὸς καὶ διότι ἐθεώρησα ταῦτα ὡς ἀτομικὴν σας τρόπον τινὰ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν πρέπει νὰ σπαταλᾷτε κακὴν κακῶς χάριν τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ἀλλὰ νὰ μοιράσητε ἐξ ἴσου εἰς ὅλα σας τὰ παιδιὰ, ἐὰν θέλετε καὶ ἐκεῖνα νὰ σᾶς ἀγαποῦν, νὰ σᾶς σέβωνται καὶ νὰ σᾶς μακαρίζουν ὡς δεῖ. Ἄνευ τούτου, Σ. μοι νενέ, ὅταν θυσιάζετε πάντα χάριν τῶν τριῶν μι-
σθδέλφων υἱῶν σας καὶ ἀδικεῖτε προφανῶς καὶ ἐμὲ καὶ τὰ κορίτσια σας, πῶς θέλετε νὰ μὴ ἔχωμεν πικρὰ καὶ δίκαια παράπονα ἐναντίον σας; Διατί πιστεύετε, νενέ μου, πάντοτε ἀνεξετάσως τὰ πλέον τερατώδη μου-
ζεβιρλίκια τοῦ Σταυράκη τοῦ Γιώργου καὶ Σας καὶ δὲν πιστεύετε ποτὲ ὅσα ἐγὼ ὁ ὑπ' αὐτῶν τοσοῦτον δολιευθεὶς καὶ βασανισθεὶς σᾶς λέγω, σᾶς γράφω καὶ δημοσιεύω, ἐπικαλούμενος πάντοτε τὴν μαρτυρίαν σας, τὴν τῶν συμβολαίων των, τῶν ὑπογραφῶν των, τῶν ὀρκίων των, τῶν συνε-
νόχων των, τῶν λογαριασμῶν των, τῶν ἐπιστολῶν των καὶ τοῦ δημο-
σίου ἐν ἀνάγκῃ;

Καθὼς πολλάκις σᾶς ἐμήνυσα καὶ καθὼς ἔγραψα εἰς τοὺς Οἶκ πα-
τριάρχας κυρ. Γρηγορ. τὸν 5'. καὶ Ἀνθιμ. τὸν 5'. καὶ εἰς ἄλλους καλοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, Σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλιν, Σ. μοι νενέ, νὰ ὀρκίσε-
τε τοὺς ἀδελφούς μου ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελ. νὰ ὁμολογήσουν, ἐὰν δὲν ἐπεβουλεύθησαν μέχρι τοῦδε τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου, ἐὰν δὲν τὰς ἐπιβουλεύονται εἰσέτι νυχθημερὸν, ἐὰν δὲν σᾶς ἀπατοῦν οἰκτρῶς ὡς καὶ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐμὲ αὐτὸν δι´σχυρίζόμενοι, ὅτι δὲν ἡδυνήθησαν ἐντὸς 13 χρόνων νὰ ἐνοικιάσωσι καὶ νὰ πωλήσωσι τὰ τσιφλίκια μας, τὰ ἀμπέλια μας καὶ λοιπὰ πατρικά μας κτήματα, ἐὰν δὲν ἀναβάλλουν ἐπι-
τηδες εἰς τὸ ἐπ' ἄπειρον ἐπὶ μυρίαὶς ὅσαις προφάσεσιν ἐν ἀμαρτίαις τὴν τε πώλησιν ἢ καὶ τὴν ἐνοικίαν αὐτῶν, ὅπως τὰ νέμονται, τὰ διαχειρί-
ζονται καὶ τὰ σφετερίζονται ἀπαύσως, ὅπως μὴ μὲ δώσουν ποτὲ οὐδὲ ὁβολὸν ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου καὶ ὅπως μὲ κληρονομήσουν καὶ μετὰ θά-
νατον καθὼς μὲ ξεγυμνώνουν καὶ ζῶντα· διὸ καὶ ἄς ὀψωνται. Εἴθε δὲ ἡ κατάρρα μου, νενέ μου, ἦν τοῖς ἔδωκα παρουσίᾳ σας, ὅτε μὲ ἠνάγκασαν νὰ δραπετεύσω ἐκ Νεοχωρίου τὸ 1874 καὶ ἡ κατάρρα τῶν χρηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ὑπὲρ ὧν καὶ μόνον ἐσκόπευα καὶ σκοπεύω νὰ διαθέσω τὰ ὑπάρ-
χοντά μου, νὰ φέρῃ ἡμέραν τινὰ τοὺς ἀδελφούς μου εἰς τὴν κρεμάλαν, ἐὰν δὲν ἔλθωσιν εἰς θεοφοβίαν καὶ δὲν μοι ἀποδώσουσιν ὅ, τι μοι ὀφείλουν, μὲ ὑπεξαίρουν καὶ μὲ κατατακρατοῦν παρ' ὅλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Ἡ ἀπαραδειγματίζουσα μόνον θηριωδία, ἀπιστία, κενοδοξία, μνησι-
κακία καὶ ψευδομανία τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη καὶ τοῦ Γιώργου θὰ τοὺς καταδικάσῃ ἀφεύκτως ἡμέραν τινὰ, νενέ μου, εἰς τὴν καρμανιόλα, τὸν Ἰπλικχανὲν καὶ εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν, ἐὰν ὑπάρχῃ, ὡς ἐλπίζω, θεία καὶ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Καθό-
σον δὲ ἀφορᾷ ὅσα ἠναγκάσθην νὰ γράψω ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ

ἐπὶ 10 ἔτη ἐξήντησα εἰς μάτην ὅλα τὰ μέσα τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ ἀφοῦ μὲ ἀλιβερόδισαν, διὰ νὰ μὲ κάμουν ντέφι καὶ νὰ μὲ ἀποστομώσουν, τὴν καταχθόνιον μηχανὴν καὶ τὸ ἀρσενικόν, ἀφοῦ ἐδωροδόκησαν ἀδρῶς τὸν τρισκατάρατον ἐκεῖνον Τσιφούτην Χάγελ, ὅπως μὲ ἀποτυφλώσῃ καὶ ἀφοῦ μὲ ἐπῆραν ὅλην τὴν περιουσίαν μου, τὰ παράπονά μου, νενέ μου, δὲν πρέπει νὰ σᾶς παραξενεύουν, νὰ σᾶς ἐκπλήττουν καὶ νὰ σᾶς λυποῦν μεγάλως. Εἴσθε πολὺ δικαία καὶ ἀμερόληπτος, νομίζω, ὥστε νὰ ἀπαιτῆτε ἀπὸ ἀμὲ τὸν ἀόμματατον φεῦ! υἱόν σας, τὸν δεινῶς πάσχοντα. τὸν ψωμοζητοῦντα σχεδὸν καὶ τὸν ὑποφέροντα πρὸ ἐτῶν σπαραξικάρδιον καὶ ἀπερίγραπτον μαρτύριον, νὰ θυμιάζω καὶ νὰ πανηγυρίζω ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ χάγια. Πότε καὶ ποῦ ἠκούσθη, παρακαλῶ νενέ μου, τὸ θυμὰ νὰ ἐγκωμιάζῃ τοὺς τσελλάτιδές του; Διατὶ λοιπόν, πρὸς θεοῦ καὶ ἡ εὐγενία σας, καὶ οἱ καλλίτεροι ἐκεῖ συγγενεῖς καὶ φίλοι μας λαμβάνετε τόσον συστηματικῶς, ἀνεξετάστως καὶ μεροληπτικῶς τὸ μέρος των καὶ τοὺς ἐνθαρρύνετε οὕτω εἰς τὸ νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν κακοῦργον διαγωγὴν των καὶ γίνεσθε, οὕτως εἰπεῖν, ἡθικῶς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δι' ὅσα μαρτύρια μὲ κάμνουν νὰ τραβῶ; Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, μετὰ τῶν ἄλλων ἀβουκάτων τῶν ἀδελφῶν μου, ὅτι εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ὅτι θὰ ἔχετε νὰ δώσετε λόγον ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ εἰς τὸν Ὑψιστον διὰ τὴν πρὸς με τόσον ἀφιλόστοργον καὶ ἄδικον συμπεριφορὰν σας; Ἐὰν τὰ γραφόμενά μου εἶναι ψευδῆ καὶ ἀβάσιμα, ὡς λέγουν ἱεροκρυφίως οἱ μηδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχοντες ἀδελφοί μου, διατὶ τότε δὲν ἀνῆρεσαν γρὺν ἐξ αὐτῶν εἰσέτι δημοσίᾳ πρὸ 4 ἐτῶν ὅπου τὰ δημοσιεύω; Ἐὰν τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, ἅπερ ἐπισυνῆψα εἰς τὰς νέας ἀποκαλύψεις μου, ἅς καὶ σᾶς ἔσειλα ἐσχάτως διὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀφωσιωμένου γραμματέως μου Δ. Εὐελπίδου, ὅπως τὰ μελετήσητε καὶ τὰ ἀναγνώσητε ἐν ἀνέσει καὶ ὅπως πεισθῆτε περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου τῶν παραπόνων μου κατὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ Σας, δὲν βασίζονται ἐπὶ τῶν ἐπισήμων καὶ μὴ συμβολαίων μας, ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν λογαριασμῶν μας καὶ ἐπὶ αὐθεντικῶν μαρτυριῶν, τότε ἅς τὸ κηρύξουν ὡσαύτως δημοσίᾳ οἱ ἀδελφοί μου, εἰ δὲ μὴ, ἅς ξεράσουν ὅσα μὲ ἔκλεψαν. Ἐὰν τέλος πάντων, νενέ μου, φαίνονται κάπως ἐπιλήψιμοι εἰς τοὺς ἀδελφούς μου αἱ γνωμοδοτήσεις ἐξόχων τινῶν ἐδῶ δικηγόρων ἐπὶ τῶν ἀπαραγράπτων καὶ ἀδιαφιλονεικῶν κληρονομικῶν καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων μου, ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν ἐγγράφων μου καὶ τῶν τίτλων τῆς ἰδιοκτησίας μου, ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῶν κυριωτέρων χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων μου καὶ ξένων, ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τῶν συγκληρονόμων μου, τῶν πληρεξουσίων μου καὶ τῶν ὀφειλετῶν μου νὰ μὲ ἀποδώσωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς καὶ πλήρη λογοδοσίαν τῆς ἀθεμίτου διαχειρίσεως των κτλ. τότε ἅς τολμήσουν νὰ τὰς ἀναιρέσουν δημοσίᾳ διὰ ἄλλων γνωμοδοτήσεων τῶν ἀτίμων μουζεβίριδων καὶ συνενόχων των Δ. Λάκωνος, Γ. Ξυδιᾶ Τυπάλδου καὶ Σας.

Ἐλπίζω, Σ^{μοι} νενέ, νὰ μὴ προφασισθῆτε ποτὲ ὅτι ἐξωδεύσατε δῆθεν ὅλα σας τὰ χρήματα καὶ ἐπώλησατε ὅλα μας τὰ διαμαντικὰ χάριν ἐ-

μοῦ·διότι γνωρίζετε κάλλιον παντός ἄλλου, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν δὲν μοι ἐδώκατε εἰμὴ 60 λίρ. μόνον κατὰ 1875, ἃς μοι ἐστείλατε ἐδῶ διὰ τοῦ Σταυράκη καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου Ταρσίτσας καὶ ἐξ ὧν ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ν. Ἀναστασιάδης καὶ ὁ Ν. Δραγούμης μὲ ἔφαγαν κατὰ λάθος τὰς 8 λίρ. ἐκτὸς τούτου ἔλαβον πρὸ ἡμερῶν καὶ τὰς πέντε λίρας, ἃς μοι ἐστείλατε διὰ τοῦ καλοῦ Ν. Νικολαΐδου ὕστερα ἀπὸ 4 χρόνια καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐξέθεσιν μυριάκις τὴν τρομεράν ἐδῶ στενοχωρίαν μου. Καθὼς δὲ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὰς 60 λίρας Σας κατὰ τὸ 1875 ὅπως μὴ κλαίεσθε ὅτι ἐξ αἰτίας μου δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιῇτε, οὕτω καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν ἠθελὸν δεχθῇ τὰς 5 λίρας Σας, ἀφοῦ ἐγράψατε τῷ Νικολαΐδῃ, ὅτι τὰς εἵχετε διὰ φορέματά σας, ἐπειδὴ δὲν θέλω ποσῶς ἢ μητέρα μου καὶ ἡ χήρα τοῦ πατρός μου νὰ μένῃ ἐξ αἰτίας μου ἄνευ ἐνδυμάτων. Ἐχω ὡς πρὸς τοῦτο περισσοτέραν φιλοτιμίαν τοῦ Σταυράκη καὶ Σας καὶ θὰ προτιμήσω μᾶλλον νὰ φάγω μαῦρο ψωμί, καὶ νὰ εἶμαι αἰωνίως μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ τὰ σκουλήκια καὶ νὰ ὑποφέρω μυρίας στερήσεις καὶ παντοειδῇ βάσανα, ὡς τοῦτο μὲ συμβαίνει πρὸ ἐτῶν χάρις εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν τῆς οἰκογενείας μου, παρὰ νὰ ἀφήσω ποτὲ τὴν μητέρα μου νὰ στερηθῇ ἐξ αἰτίας μου οὐχὶ μόνον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου ἀλλ' ἀκόμη καὶ πολλῶν περιττῶν πραγμάτων. Τούτου ἕνεκα ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ σᾶς προσβάλλω καὶ δυσχερεστήσω, κατὰ τι Σμοι νενέ, ἠθελα προθύμως σᾶς ἐπιστρέψῃ καὶ τὰς 5 ταύτας λίρας, διὰ νὰ μὴ μένετε γυμνὴ χάριν ἐμοῦ τὸ καλοκαῖρι καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχω τὴν ἁμαρτίαν σας. Ἐλησμονήσα νὰ προσθέσω, ὅτι ἐκτὸς τῶν 65 τούτων λίρ. μὲ ἐχαρίσατε, Σ. νενέ, ἐντὸς τῶν 13 τελευταίων χρόνων καὶ ἓνα κοντογοῦνι ἀπὸ ναφὲ μετὰ τὴν δολοφονίαν μου τὸ 1874, ὅπερ φορῶ ἀκόμη, καίτοι ἔγεινε κουρέλι, ὡς καὶ τρία ζεύγη τσοράπια τὸ 1873 καὶ δύο ἢ τρεῖς κεσέδες γλυκὴ τὸ 1872 μετὰ μερικῶν αὐγῶν καὶ πουλιῶν ἀπὸ τὸ τσεφλίκι μου τὸ 1871.

Ἴδου, νενέ μου, ὅλα σας τὰ δῶρα, ἅπερ ἔλαβον μετὰ τὴν θαντὴν τοῦ Σ. πατρός μου εἰς χρήματα καὶ εἰς πράγματα. Ἐὰν δὲ τὰ συγκρίνετε μὲ ὅσας χιλιάδας λίρ. καὶ μὲ ὅσα πολύτιμα τσεβαερικά, ἀσημικά, σάλια, γουναιρικά καὶ ἄλλα πατρικά μου πράγματα ἐχαρίσατε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τὰς 4 ἀδελφάς μου καὶ τοὺς 3 ἀδελφούς μου, θὰ εὑρετε ὅτι μὲ ἀδικήσατε μεγάλως καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ χιλιοστημόριον δὲν μοι ἐδώκατε τῶν ὧν ἐδώκατε εἰς τοὺς ἄλλους, καίτοι ἐγὼ σᾶς ἔδωσα καὶ τὸ ὑποκάμισόν μου καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου, καὶ ἐπροτίμησα τὸν ὀλεθρόν μου παρὰ νὰ καταδεχθῶ νὰ σᾶς ζητήσω ποτὲ τὸ δίκαιόν μου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται εἶναι ἐξ ἁμαρτιῶν μου, ἐπειδὴ πολλάκις αἱ μητέρες ἀγαποῦν ἐκεῖνά των τὰ παιδιὰ περισσότερο, τὰ ὅποια τὰς ξεγυμνώνουν καὶ τὰς αὐθαδιάζουν ἀσυστόλως παρὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια θυσιάζουν τὸ πᾶν διὰ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδελφιά των, ὡς ἔκαμα ἀνέκαθεν ἐγὼ, μάρτυς ὁ θεός! Τέλος πάντων θὰ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως λίαν, Σμοι νενέ, ἐὰν μοι ὁμολογήσητε ἐν πάσῃ συνειδήσει πόσα μαसούρια νεροῦ εἵχεν ἀφήσει ὁ μακαρίτης πατήρ μου διὰ τὸ γιαλὶ, τὸν

λουτρό, τοὺς παχτσέδες, καὶ τὰ ἀμπέλια μας καὶ τὶ ἀπεκάματε τὰ χοτσέτια τοῦ νεροῦ μας, τὰ ὅποια ὑπῆρχον σῶα καὶ ἀκέραια, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπισήμου Πατριαρχικῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1866 ; Συνάμα δὲ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας νὰ μὲ ὁμολογήσετε, τὶ ἐκάματε τὰ 3 μέγιστα σενδούκια, τὰ ὅποια περιεῖχον τὴν ἐπίσημον καὶ μὴ ἀλληλογραφίαν τοῦ Σ. πατρός μου, ὡς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του παρὰ τῆς Βλαχίας καὶ ὅλην τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησ. ἡμῶν ἱστορίαν, τὰ ὅποια σᾶς ἐμπιστεύθημεν νὰ μᾶς φυλάττετε εἰς τὸ μεγάλο μας κιαβκίρι, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων, ὡς καὶ διὰ τὴν τῶν χοτσετίων τῶν νερῶν μας καὶ τῶν λοιπῶν συνετίων καὶ οἰκογενειακῶν ἐγγράφων μας θὰ εἴσθε αἰωνίως ὑπεύθυνος ἀπέναντί μας ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἔποψιν. Ἐπομένως, Σ^{μοι} νενέ, μὴ ἀκούετε τὰς ἀγενεῖς συμβουλὰς τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σ^ς, φανερώσατέ μοι τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ πληρώσετε ντάνες, πέζες, ἰντερέσα καὶ μὴ μὲ λέγετε πλέον ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, δηλ. ὅτι δὲν ὑπῆρχον ποτὲ δῆθεν χοτσέτια τοῦ νεροῦ μας, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1866 διὰ τῆς ὑπογραφῆς σας ὁμολογήσατε ὅλοι σας τὸ ἐναντίον ἐν τῇ ἐπισήμῃ ἀπογραφῇ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μου. Ὡσαύτως μὴ ἰσχυρίζεσθε τοῦ λοιποῦ, νενέ μου, ὅτι ἐκαύσατε δῆθεν ὅλα τὰ πατρικὰ ἔγγραφα μας, τὰ ὅποια ἀπετέλουν μέρος τῆς περιουσίας μας, διότι ποτὲ τοιαύτην ἄδειαν δὲν σᾶς ἔδωκα, καὶ διότι ποτὲ δόξα τῷ θεῷ δὲν ἐχάσατε τὰ λογικὰ Σας, διὰ νὰ θέλετε νὰ καταστρέψετε οὕτω πῶς τὰ παιδιὰ σας. Ἐννοῶ κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι ἐπλάσατε τοὺς μύθους τούτους τὸ 1873 καὶ 1874 διὰ νὰ ὑποχρεώσητε τὸν Σταυράκη τὸν Γεώργην καὶ Σαν. καὶ διὰ νὰ δυνηθοῦν οὕτω πῶς οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Σ. πατρός μου νὰ μὲ ὑπεξαιρέσουν καὶ 6 μασούρια νεροῦ νὰ μὲ φάγουν σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς καὶ 150 λιρ. διὰ νὰ πλαστογραφήσουν νέα χοτσέτια διὰ τὰ 3 1) 2 μασούρια δῆθεν νεροῦ, ἅπερ μᾶς ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης ἐνῶ πράγματι ἂν δὲν ἀπατῶμαι μᾶς ἀφῆκεν 9 1) 2 μασούρια νεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ κάθε μασούρι νεροῦ ἀξίζει τώρα ἀπὸ 250—300 λιρ. τὰ 6 ταῦτα μασούρια νεροῦ ὅπου μὲ ἐκλεψαν οἱ ἀδελφοί μου μὲ ἐζημίωσαν 1800 λιρ. αἱ ὅποια καὶ ἄς ᾔναι χαλάλι των, καὶ ἄς τοὺς εὕγουν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὴν μύτην των, διὰ νὰ μὴ ξεγυμνώσουν τοῦ λοιποῦ ἀτιμωρητὴ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδελφιά των· μὴ πιστεύετε δὲ, νενέ μου, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ἐξῆς τόσον εὐκόλως τὰ ἀδιάντροπα ψεύδη τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σας· διότι θὰ σᾶς ἀποδείξω καθὼς 2 καὶ 2 κάμνουν τέσσαρα ἐν δευτέρᾳ τινὶ ἐπιστολῇ μου, ὅτι οἱ 3 ἀδελφοί μου ἔλαβον ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ μισθοῦς τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ εἰσοδήματα τῶν τσιφλικιῶν μας, ἀμπελιῶν μας κτλ. ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ γιαλιῦ μας, τοῦ τσιφλικίου μας τοῦ Βίδος, τοῦ περιπάτου μας τοῦ Καλενδερίου καὶ διάφορων πατρικῶν μας τσεβαερικῶν, ἀσηρικῶν, ἐπίπλων καὶ πραγμάτων ὑπὲρ τὰς 100,000 λιρ. Ἐν τοσούτῳ κλαίονται αἰωνίως καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἀληθεῖς πατακτσίδες καὶ γιάν κεσιτσίδες, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν. ! Ἐπίσης μὴ τοὺς

πιστεύετε, νενέ μου, ὅταν σᾶς λέγουν, ὅτι πολεμοῦν τώρα 13 ἔτη νὰ πω-
λήσουν ἢ νὰ ἐνοικιάσουν τὰ τσιφλίκια καὶ τὰ ἀμπέλιά μας, καὶ νὰ τα-
κτοποιήσουν τὰς ὑποθέσεις μας καὶ ὅτι δὲν δύνανται τάχα νὰ τὸ κατορ-
θώσουν, ἄλλοτε διότι εἶναι εἰρήνη ἢ πόλεμος, καὶ ἄλλοτε διότι εἶναι
χολέρα καὶ τύφος ἢ διότι βρέχει καὶ χιονίζει. Διατὶ παρακαλῶ, νενέ
μου, τόσαι συγγενικαὶ καὶ φιλικαὶ οἰκογένειαι ὡς τοῦ Τιγγήρ ὀγλοῦ, τοῦ
Ῥεσίτ πασᾶ, τῶν Καραθεοδωρίδων, τοῦ Καλλιάρχου, τῶν Βαλτατσίδων,
τοῦ Κουγιουμτσιᾶν, τοῦ Ἀλῆ πασᾶ κτλ. κτλ. ἐντὸς ὀλίγων μόνων ἐβδο-
μάδων ἐτακτοποίησαν καὶ ἐπώλησαν τὰ κτήματά των, ἐμοίρασαν τὸ μέ-
λι των μὲ τὸν πλέον δίκαιον τρόπον, καὶ οἱ ἀσυνείδητοι ἀδελφοί μου προ-
φασίζονται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ τὸ κάμουν ἀπὸ τοῦ 1866, διότι θέλουν
νὰ μὲ φάγουν καὶ τὸ τελευταῖο λιανὸ μου καὶ νὰ μὲ βάλουν ζωντα-
νὸν εἰς τὸν λάκκον, διὸ καὶ ἄς ἔχουν τὴν κατάραν μου διὰ χιλιοστὴν
φορὰν.

Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, ὅτι σᾶς ψεύδονται ἀναιδῶς οἱ ἀκόρεστοι
οὗτοι τρεῖς υἱοί σας καὶ ὅτι σᾶς δολιεύονται ἐπίσης αἰσχροῦς ὡς καὶ ἐμὲ
αὐτόν; Δὲν στοχάζεσθε, ὅτι ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζημιώσῃ 5 μέραις κο-
σκινίζει; καὶ ὅτι διαβολομαζώματα, ἀνεμοσκορπίσματα;

Ἄλλ' ἐπειδὴ σᾶς ἐπονοκεφάλησα ἀρκετὰ, Σ. νενέ μου, καὶ σᾶς ἐσύγ-
χισα οὐκ ὀλίγον πάλιν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώ-
μην διὰ τοῦτο ἐκ νέου καὶ σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἀπεφάσισα, ἂν εἶναι θέ-
λημα θεοῦ, νὰ μεταβῶ προσεχῶς ἐλεῖ παρ' ὑμῖν διὰ νὰ φιλήσω τὸ χέρι
σας, νὰ λάβω τὴν εὐχὴν σας καὶ τὴν συγχώρησίν σας, καὶ νὰ ἀποθάνω ἐν
μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς πατρίδος μου, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐπότισαν
ἤδη μὲ τόσα ποτήρια πικρίας.

Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὰ ξένα, νενέ μου, καὶ εἰς τὰς ἐδῶ παντοσι-
δεῖς κακουχίας καὶ στερήσεις, καὶ ἔχω ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τῆς μητρι-
κῆς στοργῆς καὶ περιθάλψεώς σας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον ἢ δεινῶς πα-
θοῦσα ὑγεία μου ἐδῶ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς, ἀπὸ τὸ ῥαχοκόκκαλο καὶ ἀπὸ
τὰ ἄλλα γνωστά σας βάσανά μου. Ἐπομένως ἐλπίζω καὶ ἡ εὐγενεία
σας, ὡς καλὴ μητέρα καὶ εὐσεβὴς χριστιανὴ νὰ παραβλέψετε τὰς ἀκου-
σίας ἐλλείψεις μου, αἵτινες εἶναι φυσικαὶ συνέπειαι τῶν ἀπεριγράπτων
δεινῶν μου, νὰ μὲ δεχθῇτε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ νὰ μὲ προστατεύ-
σετε κατὰ πάσης νέας ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας μου, ἣν
ἤθελον τολμήσει πάλιν νὰ μηχανευθῶσιν ἐναντίον μου οἱ συγγενεῖς μου
καὶ ξένοι. Καθὼς σᾶς ἐμήνυσα καὶ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος διὰ τῶν καλλί-
στων καὶ πολυτίμων μας φίλων Τιγκήρογλου μετὰ θεὸν ἐμπιστεύομαι εἰς
τὰ χερίά σας, Σ. νενέ μου, καὶ ἐλπίζω ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη νὰ σᾶς
εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ συντελέσῃ κατόπιν καὶ εἰς τὴν συμφιλίωσίν μου
μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ ὅμως μὲ ἀποδώσουν τὴν περιουσίαν μου.
Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξορκίσάτέ τους, Νενέ μου, νὰ μὲ προφθάσουν ἐδῶ
ἄλλον τάχιον περὶ τὰς 200 ἢ καὶ τὰς 100 τοῦλάχιστον λίρας ἀπέναντι
τῶν περυσινῶν καὶ τῶν ἐφ'ετεινῶν εἰσοδημάτων τῶν τσιφλικίων μου,
διὰ νὰ πληρώσω τὰ πρὸ 4 ἐτῶν ἐδῶ χρέη μου εἰς τοὺς ἰατροὺς μου

καὶ ἄλλους, διὰ νὰ ἀπαντήσω τὰ ἐξοδά μου, τὰ ὁδοιπορικά μου κτλ.

Στείλατέ με καὶ ἡ εὐγενεία σας, νενέ μου, ὅ,τι ἂν δυνηθῇτε εἰς χρήματα καὶ τσεβαερικά, ἂν τυχὸν σᾶς δίδουν τὴν ἄδειαν ὁ Σταυράκης, ὁ Γιώργος καὶ Σα, οἱ ὅποιοι καὶ θέλουν νὰ τὰ φάγουν ὅλα, διὸ καὶ δὲν σᾶς ἀφίνουν τόσα χρόνια νὰ μὲ δώσετε ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον μὲ ἀνήκει. Εὐχόμαι ὅμως ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς μουντσώσετε, νὰ τοὺς στείλετε στοῦ διαβόλου τὴν μάνα, νὰ τοὺς ἀποδεξετε ὅτι δὲν θὰ σᾶς σέρνουν αἰωνίως ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ δὲν θὰ σᾶς μεταχειρίζονται ὡς τυφλὸν ὄργανον διὰ νὰ ξεγυμνώνουν τὰ ἀδελφιά των καὶ διὰ νὰ ἀτιμάζουν τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου πατρός των, οὗτινος καὶ ἄς ἔχουν αἰωνίως τὴν κατάραν, ἔάν δὲν ἐπανέλθουν εἰς χριστιανικώτερα, ἀδελφικώτερα καὶ τιμιώτερα πρὸς με αἰσθήματα. Ἐνεργήσατε ἐπὶ τέλους, παρακαλῶ Σ. νενέ μου, τὰ εἰκότα καὶ παρὰ τῇ Υ. Πύλῃ, ὅπως μοὶ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ ἐπανέλθω ἐκεῖ ὅσον τάχιον, καθὼς καὶ πᾶσα ἀσφάλεια περὶ τῆς ζωῆς μου. Ἐξόριστος καὶ ἀντάρτης δὲν ἤμην ποτέ, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν τὸ 1874 διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἐξέθεσα δημοσίᾳ, ἔάν δὲ μὲ διέφυγον εἰς τὰ συγγράμματά μου καὶ τινὰ πικρὰ μὲν ἀλλὰ δίκαια παράπονα κατὰ τῶν κρατούντων, τῶν συγγενῶν μου καὶ ξένων, ἄς τὰ παραβλέψωσι πάντες μετ' ἐπεικειᾶς, καθότι ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει καὶ «οὐδεὶς ἀναμάρτητος».

Καταφιλῶ ὅθεν τὰς χεῖράς σας, Σ. μου μῆτερ, ἐξαιτοῦμαι τὰς εὐχάς σας ὡς καὶ τὴν συγγνώμην σας ἐκ νέου καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον θεὸν νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ σᾶς ἀπολαύσω ὅσον οὕπω. Διατελῶ δὲ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος σεβασμοῦ.

Ὁ ἀφωσιωμένος εὐπειθέστατος καὶ ἀπαρηγόρητος υἱός σας

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀγαπητέ μοι Δημητράκη.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἐλυπήθην ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐπειδὴ ὑποφέρεις καὶ θέλεις νὰ ἔλθῃς, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ συμφωνήσωμεν. Ἄν εἶναι νὰ ζήσω ἀκόμη ἓνα δύο χρόνια θὰ μὲ ποθάνῃς. Μάθε προσέτι ὅτι ἂν τυχὸν καὶ ἔλθῃς ἐγὼ δὲν σὲ δέχομαι μὲ κανένα τρόπον καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Μὲ λέγεις νὰ φροντίζω περὶ σοῦ· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἤδη τὰ μέσα ἐπειδὴ οὔτε μισθὸν ἔχω, τὰ δὲ χρήματα τὰ ὅποια εἶχα εἰς τὴν Μπάνκαν τὰ ἔφαγα. Τὰ σάλια τὰ διαμαντικά καὶ τὰ ἀσημικά τὰ ὅποια μὲ λέγεις ὅτι εἶναι τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου, ἔχεις μεγάλο λάθος ἐπειδὴ μὲ τὰ χάρισε καὶ εἶναι ἰδικά μου, ὅθεν δὲν χαίρεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ αἰτεῖς τί τὰ ἔκαμα.

Σὺ εἶσαι ὁ πλέον ἄδικος καὶ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ὅχι οἱ ἀδελφοί σου. Ὁ Σταυράκης, τὸν ὅποῖον λέγεις ἄδικον καὶ ἐξυβρίζεις καὶ κατατρέχεις, ἐδανείσθη ὀκτακοσίας λίρας Ὀθωμανικὰς, ὅπως σὲ κυτάξῃ ὅταν ἔπαθες τὰ μάτια σου, μὲ εἴκοσι ἰατροὺς καὶ σὲ εἶχεν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, αὕτῃ εἶναι ἡ ἀδικία του ;

Ὅ,τι μερίδιον καὶ ἂν ἔχῃς ἀπὸ τὰ τσιφλίκια σὲ τὰ στέλουν. Δύο χρόνια τὸ τσιφλίκι δὲν ἔδωσεν ὁβολόν, μάλιστα τὸ τσιφλίκι ἐχρεώθη εἰς ἑβδομήκοντα χιλιάδας γρόσια.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔδωκεν ἑκατὸν ἐξήκοντα λιρ. ὁθωμανικὰς εἰσόδημα καὶ τὸ ἀνάλογόν σου δηλ. τεσσαράκοντα λίρας σὲ τὰς ἔστειλε ὁ Σταυράκης. Καὶ ὅταν πωλήσουν ἄχυρον ἢ ἄλλο τι σὲ στέλνουν τὸ ἀνάλογόν σου. Σὺ τοὺς ἀδίκησες καὶ ὄχι ἐκεῖνοι. Τὰ πατρικά σου πράγματα ὅταν ἐπωλήθησαν ἦσο παρὼν σὺ ὁ ἴδιος ἐδιόρισες τοὺς ἐπιτρόπους Πουζίκ ἐφένδη, Σισμάνογλου καὶ Πασπαλλήν. Σὺ δὲν ἀγόρασες τὰ καλλίτερα πράγματα; σὺ ἦσο ἢ αἰτία ὅπου ἐπωλήθη τόσον φθινὰ τὸ σπίτι, εἶναι ἰδική σου ἁμαρτία καὶ ἀθεοφοβία, ἐνῶ τὰ κάμνεις σὺ, νὰ τὰ ἀρνῆσαι καὶ νὰ λέγῃς ὅτι τὰ ἔκαμαν ἄλλοι.

Ἦδη εἶναι τέσσαρα χρόνια ὅπου μᾶς βρίζεις, καὶ θέλεις νὰ καταστρέψῃς τὰ ἀδελφιά σου· μὲ ταῖς φυλλάδαῖς καὶ βιβλία σου ἔκαμες τὴν ὑπόληψίν μας ἐνὸς ἄσπρου. Τώρα λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ τόσας ὕβρεις καὶ ἀδικίας, ἃς μᾶς ἔκαμες πῶς τολμᾶς νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας; Μὲ τί πρόσωπο, ἄδικε ἄνθρωπε, ἀθεόφοβε, θὰ παρουσιασθῇς ἔμπροσθέν μας; Ἐγὼ δὲν σὲ θέλω μὲ κανένα τρόπον· νὰ μὴ τολμήσῃς καὶ ἔλθῃς, διατί θὰ φύγω εὐθὺς νὰ πάω νὰ ζήσω μακρὰν μόνη μου εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ἀμπέλι μόνον χίλια γρόσια τὸ χρόνο πέρνομαι, τὸ δὲ ἀνάλογόν σου σὲ τὸ στέλνουν· ῥῶτα καὶ νὰ μάθῃς, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἄδικος καὶ δὲν πιστεύεις κανένα, εἶσαι ἀπίστευτος Θωμᾶς. Ὁκτὼ χρόνια ὁ Μήλιος ὁ Χαρβάτης εἶχε τὸ ἀμπέλι, καὶ δὲν μᾶς ἔδινε τίποτε, μόλις δύο χρόνια εἶναι ποῦ τὸ πήραμε καὶ τὸ νοικιάσαμεν. Ἀπὸ ποῦ πέρνοουμεν τὰς δέκα πέντε χιλιάδας λίρας ὁθ. κακοῦργε; ἀπὸ τὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι; δὲν φοβάσαι τὸν θεόν, ἄδικε ἄνθρωπε καὶ ἀσυνείδητε; Ποῖα εἶναι τὰ ἄλλα εἰσοδήματα; Ἄλλο ἀπὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι ἔχομεν; ὅσα γράφεις εἶναι ὅλα ψεύματα, κακοῦργε ἄνθρωπε καὶ ἄδικε.

Ἦδη δὲν ἔχω νὰ σὲ στείλω τίποτε. Μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι ἔχω θὰ τὰ μοιρασθῇτε ὅλοι σας. Ἐγὼ πάσχω καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ περπατήσω οὔτε μέσα εἰς τὸν ὄντάν· πῶς θέλεις νὰ ἔχω καὶ σὲ, νὰ σὲ κυτάζω, νὰ γνοιαστῶ. Τὸ πάθος τοῦτο εἶναι ἀνίατον καὶ θὰ τὸ ἔχω μέχρι θανάτου. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἔχω μίαν γυκαῖκα διὰ νὰ μὲ ντατεύῃ.

Ὁ θεὸς νὰ μὴ με ἀξιώσῃ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἀναζωήν νὰ μὲ ἀπολαύσῃς. Σὺ ἀφ' ὅτου ἀπεβίωσεν ὁ μακαρίτης πατήρ σου μὲ ἐξυβρίζεις καὶ μὲ κατέστρεψες καὶ μὲ ἔκαμες δεστάνι ὡς καὶ τὰ ἀδελφιά σου, τώρα λοιπὸν δροσίζω καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσάν μου.

Κωνσταντινούπολις (Νεοχώριον) τῇ 2)14 Ἰουνίου 1878·

καὶ μένω ἡ μήτηρ σου Μαριόρα Ἀριστάρχη.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς μητρός μου εἰς τὴν ἄνωθι ἐπιστολήν μου πᾶς τις δύναται νὰ πεισθῇ, ὅτι αὕτη καὶ οἱ ἄγοντες καὶ φέροντες αὐτὴν ἀδελφοί μου εἶναι οἱ πρωταίτιοι ὅλων τῶν δυστυχημάτων μου· διὸ καὶ ἔχοντες φρικτὰς τύψεις συνειδότος, καταφεύγουν εἰς ἀγενεῖς ὕβρεις εἰς μοχθηρὰς διαβολὰς καὶ εἰς ἀσυγχωρήτους παραμορφώσεις τῆς ἀληθείας. «Φωνάζει ὁ κλέφτης, διὰ νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης». Ἀφίνω εἰς τοὺς ἀμερολήπτους κριτὰς ν' ἀποφανθῶσιν, ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἀντεπεκρίθη ὡς ἔδει εἰς τὰ λίαν χριστιανικὰ καὶ υἱικὰ αἰσθήματα, ἅπερ τῇ ἐξέφρασα τῇ 9ῃ Μαΐου ἔ. ἐ., καὶ ἂν ἡ ἀπάντησις τῆς δὲν ἐμφαίνεικαρδίαν Ἰαίνης μᾶλλον ἢ μητρός καὶ δὲν ἀρμόζει οὕτως εἰπεῖν εἰς μητριάν, ἀπολέσασαν πᾶν αἰσθημα φιλοστοργίας, θεογνωσίας, αἰδοῦς καὶ εὐσχημοσύνης. Ἐνῶ ἐγὼ π. χ. τὴν ἐξώρκιζα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νὰ μὲ ἐλεήσῃ νὰ μὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὲ δεχθῇ αὐθις εἰς τὰς μητρικὰς τῆς ἀγκάλας· διότι, ὡς τῇ ἔλεγον, ἤθελον ν' ἀποθάνω ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μου, ἐνῶ τῇ προσέθετα, ὅτι παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ τὴν ἀπολαύσω ὅσον τάχιον, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ συμφιλιωθῶ βαθυμηδὸν καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου κτλ. ἐνῶ τέλος πάντων τὴν ἐξώρκιζα νὰ ὁμολογήσῃ ἐπὶ τοῦ ἁγ. Εὐαγγελίου, ἂν ὅλα τὰ γραφόμενα καὶ λεγόμενά μου περὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων μου δὲν ἦσαν ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ἐκείνη ἐλλείψει σοβαρῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων μὲ ὑβρίζει, μὲ συκοφαντεῖ καὶ προσβάλλει διὰ τοῦ πλέον ἀθεμίτου τρόπου, θέλουσα οὕτω πως ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θυμὸν τῶν προσφιλῶν υἱῶν τῆς, τολμᾷ δὲ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εὐχεται νυχθημερὸν εἰς τὸν ὕψιστον, ὅπως μὴ με ἀπολαύσῃ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ μὲ γράψῃ, ὅτι ἐὰν μεταβῶ προσεχῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν παρ' αὐτῇ, ἐκείνη θὰ ξεπορτίσῃ διὰ τῆς ἄλλης θύρας καὶ θὰ ἀφήσῃ τὸν ἀόρματον υἱὸν τῆς τὸν πνέοντα τὰ λοίσθια καὶ τὸν ἐπανακάπτοντα εἰς τὰ ἴδια μετὰ 4 ἐτῶν ἀποδημίαν καὶ ἀπερίγραπτον κακουχίαν, διὰ νὰ τὸν φάγουν τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου. Ἴδου μετέρα, ἰδου μάλαμμα! Ὅσοι ἀμφιβάλλουν εἰσέτι περὶ τῆς τερατώδους συμπεριφορᾶς τῆς οἰκογενείας μου πρὸς με, ἅς ἐνδώσουν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἅς μὴ λέγουν τοῦ λοιποῦ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἐὰν σέβωνται ποσῶς ἑαυτούς. Ἡ καλοκάγαθος μήτηρ μου μὲ ἀποκαλεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατ' εἰσήγησιν βεβαίως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σας κακοῦργον καὶ ἀσυνείδητον· ὡς φαίνεται εἰς τὸ χωρίον τῶν τεράτων τούτων κακοῦργοι καὶ ἀσυνείδητοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δολοφονοῦνται, δηλητηριάζονται, ἀποτυφλώνονται καὶ ἀπογυμνώνονται ὑπὸ τῶν οἰκείων των, οὐχὶ δὲ οἱ διαπράττοντες τὰ ἀθεμιτουργήματα ταῦτα. Ἐστὼ καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἴθε ὁ πανάγαθος θεὸς νὰ μοὶ δίδῃ ὑπομονήν, διὰ νὰ πῶ μέχρι τέλους τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς πικρίας· εἴθε προσέτι ὁ ὕψιστος νὰ φωτίσῃ εἰς τὸ καλὸν τὴν φρενοβλαβῆ ταύτην καὶ ἀντιχριστιανικὴν μητέρα καὶ νὰ φέρῃ εἰς θεοφοβίαν τὰ μυριάκις ἄξια ἀγχόνης ἀδελφιά μου. Γένοιτο! Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐπιστολή μου ἐγγράφη τῇ 9 Μαΐου ἔ. ἐ. καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς μητρός μου τῇ 2 Ἰουνίου ἔ. ἐ, ἤτοι μεθ' ἑνὸς μηνὸς σχεδὸν παρέλευσιν, ἐνῶ δὲ ἐν αὐτῇ

ρήτῳς μοι ἔλεγεν, ὅτι πάσχει ὀλίγον ἀλλ' οὐχὶ βαρέως ἐκ χρονικοῦ νοσήματος καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ ζήσῃ ἀκόμη μερικὰ χρόνια, οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου διέδωκαν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως ἀπολογηθῶσι καὶ με συκοφαντήσωσιν ἐκ νέου, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή μου ὀλίγου δεῖν προὔκάλει τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἥτις μεγάλως λυπηθεῖσα ἐκ ταύτης, ἠσθένησε δῆθεν βαρέως ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Δὲν ἄρνοῦμαι ποσῶς τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός μου· διότι αὕτη ὡς ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ἀλλαγὰς καὶ ἐπηρεῖας τῆς ἀτμοσφαίρας· τοῦθ' ὅπερ ὅμως ἄρνοῦμαι μετ' ἀγανακτίσεως, εἶναι ὅτι ἐγὼ, ἔστω καὶ ἐμμέσως, ἐγενόμην κᾶπως αἷτιος αὐτῆς, ἐνῶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς της ἐξάγεται σαφῶς τὸ ἐναντίον. Μήτηρ πνέουσα τὰ λοίσθια, δὲν ἤθελε δυνηθῆ βεβαίως νὰ ἐκτοξεύσῃ τοιοῦτον ὑβρεολόγιον κατὰ τοῦ πολυπαθοῦς υἱοῦ της, ὃν καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι ἤθελον ἀκόμη λυπηθῆ. Μολαταῦτα ὁ ἀδ. μου Σταυράκης εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ γράψῃ τοῦτο ῥητῳς σὺν ἄλλαις πολλαῖς φλυαρίαις τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φωκίδος Κ. Δαυτῷ τῇ 1 Ιουνίου ἔ. ἐ. Ἡ δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διεληθῶσα ἐντεῦθεν κακεντρεχῆς ἀδελφῇ μου Ταρσίτῃ Ἀκαστορίδου μετὰ τοῦ τρισαθλίου συζύγου της, μεθ' οὗ καὶ μετέβη ἐκ Κερκύρας εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς σωτηρίαν δῆθεν τῆς πασχούσης μητρός της, εἶπε τῇ ἐξαδέλφῃ της Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὅτι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἀπέθνησκειν ἡ μήτηρ μου, θὰ ἦμην ἐγὼ ὁ αἷτιος τούτου. Αὐτὸ τοῦτο, δὲν ἀμφιβάλλω, καὶ ὁ μασκαρᾶς Ἀκαστορίδης θὰ ἐπανελάβε τῷ Φωτιάδῃ βέη, παρ' οὗ αἴφνης καὶ τυχαίως πως ἔμαθα, ὅτι ἡ μήτηρ μου ψυχوماχεῖ, ὅτε μετέβην παρ' αὐτῷ, ἵνα μάθω, ἂν ἔλαβε τυχὸν καμμίαν ἀπάντησιν τοῦ Μ. Βεζιρῶν εἰς τὴν ἀναφοράν μου, περὶ ἧς ἄνω ἐρρέθη. Διὰ νὰ κατανοήσῃ δὲ κάλλιον τὸ δημόσιον, ὁποίους προκομμένους συγγενεῖς ἔχω, ἅς μάθῃ μετὰ φρίκης, ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀδελφῇ μου Ταρσῖτῃ δὲν διεκρίθη καὶ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ ἐπὶ μία, στιγμὴν κατὰ τὴν ἐντεῦθεν διάβασίν της οὐδὲ νὰ νὰ μοι μηνύσῃ καὶ τὸν ὑποτιθέμενον κίνδυνον, ὃν διέτρεχε δῆθεν ἡ μήτηρ μου, ὅπως λάβω καὶ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ τὰ μέτρα μου. Ἡ μόνη της φροντίς δὲ ἦτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ τοι πάσχουσα ὀλίγον, φαίνεται, νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ κ. Τ. Ἀναστασιάδου, ὅπως μὲ διαβάλλῃ αἰσχροῦς καὶ ἀγενῶς, προτρέψασα τὸν ἄτιμον σύζυγόν της νὰ πράξῃ καὶ ἐκεῖνος τὸ αὐτὸ παρὰ τῇ πρεσβείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, μὴ χειρότερα!

φίλτατέ μοι ἐξάδελφε, Ἐν Κων(πόλει τῇ 17 10βρίου 1874.

Ἐλαβον τὴν ὑπὸ ἡμερημηνίαν 4 ἰσταμένου ἐπιστολήν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ μέσης ψυχῆς διὰ τὰ συγχαρητήριά σου ἐπὶ τῷ διορισμῷ μου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τύπου καὶ τῷ προβιδοσμῷ μου εἰς τὸν πολιτικὸν βαθμὸν Μουσεμάλτζ. Τὰ συγχαρητήρια ταῦτα τοσούτῳ μᾶλλον μὲ εὐχαρίστησαν, καθ' ὅσον γνωρίζω καλῶς τὸ εἰλικρινές αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου. Ἐπίσης δὲ τὰ μᾶλα εὐχαριστήθην ἀναγνοῦς ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου τοὺς εὐστόχους ἐκείνους χαριεντισμοὺς, ἐφ' οἷς πάντοτε διεκρίθης καὶ οἵτινες οὐδό.

λως προσκρούουσιν εἰς τὴν φιάκαν ἐπισκόπου τιτουλαρίου πάσης ξηροκαμπίας· διεκοίνωσα δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους, συγγενεῖς τε καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι ὑπὸ ὄντως Ὀμηρικοῦ γέλωτος κυριευθέντες, ἐξέφρασαν μοι τὴν ἑαυτῶν χαρὰν, ὅτι ἐκ τοιούτου ὕψους πληροφοροῦνται τὰ τῆς προσφιλοῦς υἱείας σου καλῶς βαίνοντα. Σφόδρα ὁμῶς λυποῦμαι, φίλτατε, ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐφημερίδων καὶ φυλλαδίων, ὧν ἔχει ἀνάγκην, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ταῦτα δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν. Ἀνέγνωσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν εἰς τὴν *Βυζαντίδα* ἀπάντησίν σου, ἀλλ' ἐπίτρεψίν μοι νὰ ἀποδοκιμώσω μετὰ τῆς συνήθους μου πρὸς σὲ εἰλικρινείας ὅσα ἐν ἄλλῃ ἐφημερίδι ἐδημοσίευσας, μάλιστα δὲ τὰ ἀφορῶντα τὸν ἀδελφόν σου, ἅτινα καὶ μεγάλην ἐπισύρουν μομφὴν κατὰ τῆς οἰογενείας σας καὶ πολλοὺς εὖρον ἐνταυθά τε καὶ ἄλλαχού τοὺς ἐπικριτάς. Πρὸς τούτοις διατί μοι γράφεις τόσα κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου μας Μανωλάκη, ὅστις τόσον σὲ ἐφρόντισε καὶ περιεθχλψε κατὰ τὴν τελευταίαν δεινὴν ἀσθένειάν σου; Μὴ θελήσης, φίλτατε, κατηγορῶν αὐτὸν ἐλοφρῶς, νὰ βλάψῃς ἠθικῶς ὁμογενὴ καὶ συγγενὴ, ὅστις δὲν κέκτῃται εἰμὴ κεφάλαιά τινα ἀγαθότητος καὶ ζήλου.

Ὁ ὑπεραγαπῶν σε ἐξάδελφος

Κ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ.

Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Κωνστ. Καλλιιάδου τῷ 1874 καταφθίσκεται πρῶτον ὅποια εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔτρεφον πάντοτε πρὸς αὐτόν, καὶ δεύτερον, τίνι τρόπῳ ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τοῦ Μανωλάκη (Καμάρρα) ἥτοι τῶν δύο κυριωτέρων πρωτουργῶν τοῦ ὀλέθρου μου, τοὺς ὁποίους ἡ πανευγενεία του θεωρεῖ ἀξίους, ἵνα καταταχθῶσιν, μετὰ τῶν Ἀγίων. «Δάσκαλε, ποῦ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις». Ἐλησμονήσας, φαίνεται, κύρ Καλλιιάδη, ὅτι τῷ 1872 καὶ μέχρι τῆς 17 Σεπτ. 1874, ὅτε μὲ ἀπεχαιρέτησας ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀναχωροῦντα δι' Ἀθήνας, σὺ ὑπὲρ πάντα ἄλλον διερρήγνυες τὰ ἱμάτιά σου κατὰ τοῦ ἀδελ. μου Σταυράκη, ὃν καὶ ἐστιγματίζες ὡς καταπροδώσαντα τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα εἰς τε τὸ βουλγαρικὸν καὶ τὸ Ἀθωνικὸν ζήτημα. Ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, φαίνεται, ἐμεσολάβησε καμμία φιλοδωρία ἢ σύστασις πρὸς τοὺς κρατοῦντας ὑπὲρ σοῦ τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου, διὸ καὶ γύρισες τὸ φύλλο τόσον ἀναιδῶς, καθὼς ἄνθρωπος τοῦ παρὰ καὶ τοῦ συμφέροντος.

Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἠθικὰ κεφάλαια τοῦ Μανωλάκη, τὰ ὅποια μὲ κοπανίζεις, σὲ παραπέμπω αὐθις εἰς τὸν θεῖόν του Κ. Π. Καμάρραν, ὅστις τὸν ἀπέβαλε διὰ τὰς πολλὰς του καταχρήσεις ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς τραπεζίτας τοῦ Γαλατᾶ, οἵτινες ἔνεκα τούτου δὲν ἠθέλησάν ποτε νὰ τὸν παραλάβουν μετὰ τῶν ὑπαλληλίσκων των· διὸ καὶ ἐκυλίετο πάντοτε ἄεργος ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Καράκιοι. Ἐὰν δὲ ὁ ἐντιμὸς Κ. Δ. Ξένης δὲν κατέταττε τὸν εὐνοούμενόν σου μετὰ τῶν χαφιέ μεμούριδων τοῦ Ξαπτιέ, ὧν, ὡς πασίγνωστον, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς *Βυζαντίδος* ἦτο εἰς τῶν ἀρχηγῶν, θὰ ἀπέθνησκε βεβαίως ἐκ πείνης μέχρι

τουδὲ. Περὶ δὲ τῆς ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς δῆθεν μὲ ἐνοσήμευσεν ὁ Μ. Καμάρας, μάθε, ταρτοῦφε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ εὐρών, ὁ συστήσας καὶ ὁ ὠροδοκήσας τὸν ἄτιμον Hagel ἐκ μέρους τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ὅπως μὲ ἀποτυφλώσῃ διὰ τῆς ἀτροπίνης, ἣν καὶ ἐκράτει νυχθημερὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐπὶ τούτῳ δὲ εἶχε κάθε ἐσπέρας μυστικὰς συνεντεύξεις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μετὰ τοῦ ῥηθέντος τσαρλατάνου, ὅτε μὲν ἀλλαχοῦ, ὅτε δὲ εἰς τοῦ καλλίστου ἱατροῦ Κ. Μοντέρη ὅπου ὁ Μ. Καμάρας ἔκαμε τὴν αὐλὴν εἰς τὴν Ἰδαν του, ἣν καὶ ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τῇ βοθείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅστις καὶ τὸν ἐπροίκισεν ἀπὸ τὴν ῥάχιν μου, ὅπως τὸν ἀνταμείψῃ, διότι συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐξόντωσίν μου. Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις οἱ τίτλοι τῆς εὐγνωμοσύνης, οὓς ἔχω πρὸς τὸν τέως μυστικὸν ἀπεσταλμένον σου εἰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ 1872 πρὸς αἴσχος τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκκλησίας παρεκίνησες τοὺς ἀοιδίμους, Ἀνθιμον τὸν 5' καὶ Λυκοῦργον Σύρου καὶ Γήνου νὰ τὸν ἀποστείλωσι μὲ ἑκτατον δῆθεν ἀποστολὴν, ἣν πάραυτα ἐγνώριζε καὶ ὁ Καφενὲς, ὥσπερ νὰ μὴ εἴμεθα ἀρκετὰ γελοῖοι ἀνευ τούτου. Ἐμνηχανεύθης δὲ τοῦτο, κύρ Καλλιᾶδῃ, ὅπως φλεβοτομήσῃς ἐκ νέου τὸ ποτρίαρχικὸν ταμεῖον μὲ μερικὰς ἑκατοντάδας λιρῶν καὶ τὰς μοιράσῃς μετὰ τοῦ Μ. Καμάρα, περὶ οὗ ἄλλως καὶ τὸ ἐν Ἀνδριανουπόλει προξενικὸν σῶμα ὡς καὶ ἡ ἐνταῦθα κοινωνία δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ σοι δώσουν τὰς χειρίστας πληροφορίας.

Σὲ εὐχουμε ἐκ ψυχῆς δημητράκη μου πεδί μου πρότον ἐροτὸ τὴν καλὴν ἰγίαν σου καὶ δεύτερον σὲ φανερόνο, ὅτι ἤμεθα καλὰ ἐγὼ δὲν ἤμπορὸ νὰ σὲ ξεχάσω ἰδιακόπος σὲ ἐνθυμοῦμε. ἤλθε ἡ ῥαλοῦ εἶναι ὀλίγον καλῆτερα ὅχι ὅμως ἐντελὸς καλὰ θὲ νὰ καθίσῃ ἐδὸ ἕως ἑναν μίναν καὶ ἔπιτα, θὲ νὰ πιγένῃ εἰς τὸ κατήκειον ὁ θεὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ, ἐσὲ πῶς σὲ ἐδέχθη ὁ θίος σου μὲ εὐχαρήστησιν ἢ μὲ δυσἀρέσκιαν. νὰ τὸν πολητέβεσε ὅσον ἤμπορῆς νὰ τὸν ἀκοῦς ὅτι σὲ λέγει τί νὰ γίνῃ ὑπομονὴ πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ὁ ἅγιος θεὸς θὲ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα καλὰ τὸ κλίμα πῶς σὲ ἤλθε, ἐδὸ ἄρχισαν ὅλα τὰ κιότζια νὰ φεύγουν ἔμειναν ἀκόμη τὰ ἤμισα καὶ ἐκίνα θὲ νὰ φίγουν. ἡ ἄνα θὲ νὰ πιγένῃ ὀγλήγορα εἰς τὴν θεσσαλονίκην.

καὶ μένο ἡ φιλόστοργος μήτηρ σου ΜΑΡΙΟΡΑ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ.

16 Ὀκτωβρίου 1867.

Φίλτατε ἀρεψιέ!

Τὴν 12 Δεκεμβρίου.

Ἐνόμιζον ὅτι αἱ ληφθεῖσαι παρ' ὑμῶν δέκα λίρες συνεψηφίσθησαν ἄλλοτε μὲ ἄλλας τόσας ἅς ἐλάβετε παρὰ τῆς Εὐρυδίκης, διὰ τοῦτο καὶ δὲν σᾶς ἐζήτησα καὶν συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς πληρωμῆς.

Ὅπωςδὴποτε δὲ οὐχὶ ἐκ κακῆς θελήσεως ἀλλ' ἐν ἀμνηχανίᾳ εὐρισκόμενος καὶ σήμερον νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐκφραζομένην ἐπιθυμίαν, καί τοι ὑπερπλουτήσας μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν καθυστερουμένων μισθοδοσιῶν μου ἀναβαινουσῶν εἰς διακοσίας λίρας, ὡς

καλῶς ἐλογαριάσατε, τὰς ὁποίας ὅμως ἐγὼ δὲν ἔλαβον εἰσέτι ὀλοτε-
λῶς· ἔρχομαι ὅθεν νὰ σᾶς παρακαλέσω ν' ἀναβάλλετε τὰς ἀξιώσεις
σας εἰς ἀρμυδιωτέραν τινὰ εὐκαιρίαν καὶ ὑποχρεοῖτε.

Τον ὅλως πρόθυμον ΜΙΑΤΙΑΔΗΝ.

Κων[πόλις τῇ 12[24 Μαΐου 78.

Εὐγενέστατε Κ. Δημήτριε Ἀριστάρχῃ Βένῃ εἰς Ἀθήνας.

Ἐλάβον τὴν ἀπὸ 8 παρελ. καὶ 1[13 τρ. ἐπιστολήν σας. Μετέβην
παρὰ τῇ μητρί σας τρεῖς καὶ μόλις κατώρθωσα τὴν προπαρελθοῦσαν Κυ-
ριακὴν 30 Ἀπριλίου νὰ τὴν ἴδω.

.
.
.
.

Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὴν Κυ-
ρίαν μητέρα Σας, ἄνευ τῆς παρουσίας οὐδενός.

.
.
.

Ἡ μήτηρ σας ἐπιμένει λέγουσα ὅτι δὲν διαθέτει τὸ παραμικρὸν ποσόν,
ὅτι χρεωστοῦν πολλά, καὶ ὅτι αὐτὰς τὰς πέντε λίρας τὰς ὁποίας σᾶς
στέλλει, τὰς εἶχεν ὅπως κάμῃ φορέματα διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὧν εἶχεν
μεγάλην ἀνάγκην, ἀλλὰ χάριν σας τὰς στέλλει λυπούμενη, ὅτι δὲν
ἔχει περισσότερα νὰ σᾶς δώσῃ. Ἀδύνατος φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ ἐκπλή-
ρωσις τῆς ἀπαιτήσεώς σας, περὶ ἀποστολῆς κατὰ μῆνα 20—25 λ.
ὁθ. πόθεν λέγει νὰ τὰς πορισθῶμεν! Ὅσάκις πωλῶμεν κάτι τι ἐκ τῶν
προϊόντων τῶν Τσιφλεκίων, τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν Κ. Δημητράκην τὸ
στέλλομεν, πόθεν ὅμως νὰ πορισθῶμεν χρήματα ὅπως τακτικῶς τῷ
στείλλωμεν; ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις. Ὅταν πωληθῇ τὸ τσιφλίκιον, τότε θὰ
ἡσυχάσῃ καὶ ἐκείνη, διότι θὰ ἀναπνεύσῃ καὶ θὰ τακτοποιηθοῦν αἱ ὑ-
ποθέσεις, ἀλλὰ πῶ νὰ εὑρουν ἀγοραστὰς σήμερον· θὰ προσπαθήσῃ νὰ
σᾶς στέλλῃ χρήματα ὅσάκις διαθέτῃ, ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος
εἶναι ἀδύνατον. Σᾶς λυπεῖται παρὰ πολὺ καὶ κλαίει, ἀλλὰ δὲν ἔχει. Ὅ-
ταν σᾶς ὑπεσχέθῃ τὰς 300 λίρας σᾶς εἶπεν ὅτι θὰ σᾶς τὰς δώσῃ μὲ
συμφωνίαν νὰ μὴ κατατρέξῃτε τὰ ἄλλα της τὰ παιδιὰ. Σεῖς μὲ τὰ βί-
βλια τὰ ὁποῖα ἐτυπώσατε, ἂν ᾤσαν ἄλλοι καιροὶ θὰ ἐστέλλοντο εἰς
τὴν κρεμάλαν. Εἶναι καὶ ἐκεῖνα παιδιὰ της, ὅπως καὶ σεῖς, καὶ ἐν τού-
τοις δὲν ἀφήσατε κανένα μέσον νὰ μὴ μεταχειρισθῇτε ὅπως τὰ κατα-
στρέψῃτε καὶ τὰ ἐκθέσῃτε. Ἐπίσης παραπονεῖται ὅτι ἀπ' εὐθείας δὲν
γράφετε εἰς αὐτὴν, μόνον μεταχειρίζεσθε ἄλλους ὅπως τῆς διαμηνύ-
σῃς κάτι τι.

Ν. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 7 Ἰουλίου 1878.

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀριστάρχᾳ!

...Περὶ δὲ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρός Σας σᾶς ἀναγγέλλω μετὰ βεβαιότητος, ὅτι διατελεῖ ἐν πλήρει ὑγείᾳ· εἶναι ἀληθές ὅτι ἦτον ἀσθενής πρό τινος χρόνου προσβληθεῖσα, ὡς φαίνεται, ἐκ τυφοειδοῦς πυρεττοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὰ Οἰκογενειακά σας πάντα φρονῶ ὡς στενός σας φίλος ὅτι ὁ καταλληλότετος τρόπος εἶναι ὁ συμβιβασμός τρώσωπον δὲ κατάλληλον λίαν πρὸς τοῦτο θεωρῶ τὸν ὑμέτερον πατριάρχην ὅστις θέλει δυηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας αἴσιον πάσας ὑμῶν τὰς ὑποθέσεις. Ἐπιστρέφω δὲ ὑμῖν συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιτροπικὴν, ἀφοῦ ὡς καὶ εἰς πάσας μου τὰς προλαβούσας ἐπιστολάς σᾶς ἀνέπτυξα τὸ ἀδύνατον τῆς παραδοχῆς καὶ ὑμεῖς ἐπείσθητε πληρέστατα.

Ἐγὼ δ' ἀσπαζόμενός σας, Διατελῶ ΠΟΥΖΑΝΤ ΤΙΝΓΚΙΡ.

Τοσοῦτον ἀνησύχησα διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός μου, ὥστε ἔγραψα ἀμέσως εἰς Κωνσταντινούπολιν τῷ Πουζάντ Ἐφένδῃ, εἰς Κορφοῦς τῷ Κονεμένῳ βέη, εἰς Πειραιᾶ τῇ κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, καὶ εἰς Ἀθήνας τῷ Φωτιάδῃ βέη, ὅπως ζητήσω καὶ λάβω εἰδήσεις της· προσέτι ἐπεφόρτισα τὸν καλὸν γραμματέα μου κ. Κ. Λύκαρον νὰ τηλεγραφῇ εἰς Σύρον καὶ Κέρκυραν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ. Ἐκ τῶν ἐπομένων δὲ ἀπαντήσεων τοῦ κ. Ἀξελου, γενικοῦ προξένου τῆς Τουρκίας ἐν Ἑρμουπόλει, καὶ τοῦ κ. Στεφαννάκη δύναται πᾶς τις νὰ πεισθῇ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἔδειξα πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου Ἀννίκαν Ἀξελου, περὶ ἧς ἐζήτησα πρὸ μηνῶν εἰς μάτην πληροφορίας καὶ παρὰ τοῦ ἐδῶ ἀνδραδέλφου της. Σημειωτέον δὲ, ὅτι αὕτη ὡς καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι ἀδελφαί μου, ὑπὲρ ὧν τόσα ἐμόχθησα καὶ ἐθυσίασα, οὐδὲ γρῦ πρὸ τετραετίας μοι ἔγραψαν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἐφρόντισαν καὶ νὰ μάθουν, ἂν ζῶ ἢ ἂν ἀπέθανεν, διὰ νὰ μὴ χαλάσωσι τὸ χατῆρι τοῦ ἀδελφοῦ των Σταυράκη καὶ Σας. Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Πουζάντ ἐφένδῃ γίνεται προσέτι δῆλον, ὅτι οἱ οἰκεῖοί μου ἐζήσκησαν κατὰ τὸ σύννηθες πῖεσιν τινα ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν πειθαναγκάσωσι νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πληρεξουσιότητά μου, διὰ νὰ μένω ἐγὼ αἰωνίως εἰς τὴν διάκρισιν των καὶ ἄνευ ἐπιτρόπου καὶ διὰ νὰ θύωσι καὶ ἀπολύωσι κάλλιον οὕτω πως. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἀπειράριθμα, σκληρὰ καὶ ἀνακριβῆ ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρός μου τῆς 2 Ἰουν. ε. ε. ἐπιφυλάττομαι, ἂν ζήσω, θεοῦ εὐδοκοῦντος, ν' ἀνασκευάσω ταῦτα ἐν πρὸς ἐν ἐν τῷ προσεχεῖ φυλλαδίῳ. Δὲν ἠθέλησα ν' ἀνταπαντήσω μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀφιλόστοργον καὶ ἄκαρδον μητέρα μου, ὅπως μὴ προφασισθῶσιν αὖθις τὰ ἀδελφιά μου, ὅτι προῦκάλεσα τὸν θάνατόν της· θὰ λάβῃ δὲ ὅσονοῦπω τὴν ἀπάντησίν μου δημοσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν συκοφαντίαν· ἐλπίζω δὲ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἀκαταμαχήτους ἀναιρέσεις μου καὶ νὰ πεισθῇ ἔτι μίαν φορὰν περιπλέαν, ὅπόσον μὲ ἀδικεῖ καὶ μὲ διαβάλλει δωρεάν, καὶ ὅπόσον αἰσχυρῶς τὴν ἀπατοῦν καὶ ψεύδονται οἱ συγχληρονόμοι μου.

Λύκαρην Ἀθήνας 26 Ἰουνίου 1878. Ἴδου ἀπάντησις. Δὲν ἔχω εἰδῆ-
σεις περὶ τῆς Κυρίας Μαρίας Ἀριστάρχῃ πρὸ 15 ἡμερῶν ἔλαβον ἐπιστο-
λὴν τοῦ ἀδελφοῦ ὅστις μοὶ ἔλεγεν ὅτι, ἡ σύζυγός του ἀννίκα Ἀξελοῦ
ἔχει καλῶς. Ἀξελός.

Λύκαρην, Ἀθήνας 28 Ἰουνίου 1878. Χθесινὸν τηλεγράφημα Κων-
σταντινουπόλεως ἀγγέλλει ὅτι Κ.Μαρία Ἀριστάρχου τυγχάνει ἐν ἀναρ-
ρώσει. Στεφανάκης.

Ma Requête à S. A. le Grand Vizir Savfet pacha.

Mes titres à une pension viagère. Etat de mes services.

Monseigneur,

Athènes, le 9)21 Juillet 1878.

J'ai eu l'honneur de transmettre à V. A., il y a six semaines en-
viron, une requête en Grèce par S. E. Photiades Bey pour la félici-
ter respectueusement sur Son avènement au Grand Vizirat et pour
réclamer sa précieuse protection en faveur de l'amélioration de
mon triste sort et de ma peine devenue intolérable.

Communication écrite de Photiadés Bey.

Mr l'Envoyé de Turquie en cette ville vient de m'écrire l'aima-
ble billet qui suit :

« Mon cher Aristarchi Bey » Athènes le 4)16 Juillet 1878.

« S. A. le Grand Vizir Savfet-Pacha en réponse à ce que je lui ai
écrit en votre faveur, m'invite à vous informer qu'ayant accueilli
favorablement votre requête, il la satisfera à la première occasion.
En vous communiquant cette nouvelle si satisfaisante, je vous prie
d'agréer etc., bien à vous votre ami.

(sig.) J. PHOTIADES.»

Je vous remercie infiniment, Mgr, pour cette nouvelle preuve de
Votre sollicitude paternelle à mon égard. Mais je supplie de nou-
veau V. A. de faire droit au plus tôt aux vœux légitimes que j'ai osé
Lui soumettre à plusieurs reprises déjà, et par ma requête précitée.
Je compte plus que jamais, Mgr, sur Votre inépuisable bonté et
Votre haute équité, dont V. A. m'a déjà donné tant de preuves écla-
tantes pendant longues années, soit lorsque j'ai eu l'honneur de ser-
vir sous ses ordres à Paris comme 1er attaché et 2me Secrétaire de
l'Ambassade Imp. soit plus tard à Const)ple et ailleurs. Vous com-
prenez aisément, Mgr, que dans la désolante position et la jeûne
indicible, où je me trouve à Athènes, depuis plusieurs années aban-
donné impitoyablement à la merci des vents et des tempêtes par
mon Respectable Gouvernement, par ma famille et par tous ceux
pour lesquels j'ai tout sacrifié ici bas, dépourvu, presque de moyens
d'existence; ne sachant où donner de la tête, et n'ayant près de moi
aucun de mes parents ou amis pour me soulager un peu et me con-

soler au milieu de mes affreux malheurs, je ne puis nullement me tenir satisfait par l'assurance trop vague, que ma terrible situation sera améliorée sous peu.

Hommage rendu aux qualités éminentes de Savfet Pacha.

Je n'ai jamais mis en doute, Mgr, Votre parole et Votre loyauté éprouvées et bien connues. Je me suis fait au contraire un devoir de proclamer sans cesse hautement, soit dans mes entretiens privés et officiels, soit dans mes divers opuscules en grec et en français que V. A. est un des hommes d'État de l'Empire Ottoman les plus honnêtes, les plus nobles et les plus distingués que nous ayons parmi nous. J'ai acquis par une longue expérience la triste certitude que ceux qui ont juré ma perte en usant de tous les moyens licites et illicites n'ont rien de sacré et sont doués d'une méchanceté sans exemple. Donc je crains fort, Mgr, non sans raison peut être, que ces bonnes intentions à mon égard de V. A. ne se réalisent pas à l'avenir, comme elles n'ont pas pu se réaliser par malheur jusqu'à présent, à la suite des inqualifiables intrigues de ceux qui ont si lâchement attenté à mes jours.

J'aime à espérer que V. A. avec l'impartialité, qui la caractérise, me donnera pleinement justice sous ce rapport, comme elle a bien voulu déjà me donner parfois raison sous bien d'autres.

Pourquoi les gracieuses assurances du Grand Vezir sont peu satisfaisantes.

Pour ma justification je ferai remarquer à V. A. que j'attends encore impatiemment la réalisation des promesses solennelles, qui m'ont été faites ici par Photiades Bey vers la fin de 1874, tant en votre nom, Mgr, que de la part du feu Houssein Avni Pacha alors Grand Vizir, relativement à ma pension viagère, qui, au dire de M. le Min. de la S. P. près la Cour d'Athènes aurait dû être dès lors considérée comme un fait accompli. Inutile de faire observer à V. A. que rien, absolument rien, n'a été fait jusqu'à ce jour à ce sujet bien que quatre années entières se soient écoulées depuis les gracieuses assurances que V. A. et ses honorables collègues d'alors plusieurs ont bien voulu donner à ce propos à plusieurs nos personages et des Représentants Etrangers.

V. A. se rappelle sans doute que les hommes d'Etat les plus marquants de l'Empire, ainsi que les Ambassadeurs des Grandes Puissances sauf bien entendu celui de Russie ont eu l'amabilité de plaider chaleureusement ma cause auprès du Gouvernement Imp. par pure charité et humanité, à la suite de l'odieux attentat, dont j'ai été la victime dès lors au moyen d'une machine infernale chez V. A. Plusieurs de ces hauts Dignitaires Ottomans et de ces Diplomates Européens, comptant sur les assurances qui leur ont été données par la S. Porte à l'égard de

ma pension, fixée même alors à 50 L. T. par mois, au dire de mon frère aîné, m'en ont félicité gracieusement. Malheureusement l'influence pernicieuse du Gén. Ignatief et Cie a puissamment contribué à empêcher jusqu'à ce jour la S. Porte de donner suite envers moi à sa générosité traditionnelle. Celle-ci cependant est largement pratiquée tous les jours envers bien d'autres bons et loyaux sujets et fonctionnaires de l'Empire, parmi lesquels je me flatte de compter.

Ayant déjà publié des détails navrants et suffisants sur tous les malheurs, dont je souffre si cruellement au moral et au physique, dans les cinq Livraisons de mon ouvrage sur la «Question Bulgare» et les «Récentes Menées du Panslavisme au Levant», dans les 2 N^{os} de mon «Mémorial Diplomatique d'Orient» et dans la 1ère partie de mes «Nouvelles Révélations», je crois inutile de m'étendre davantage aujourd'hui là dessus. J'attirerai au besoin l'attention de V. A. et de qui de droit sur mes bien faibles et imparfaits écrits en question, dont je vous prie de nouveau, Mgr, d'excuser généreusement les nombreuses lacunes. Nul n'est impeccable, ni infailible. Ainsi qu'il est de notoriété publique, lorsqu'on souffre le martyr et le supplice de Tantale, on est souvent sujet à des écarts de plume et de langage, que l'on regrette le premier. En tout cas que ceux qui auraient à me reprocher de pareilles peccadilles, soient un peu plus indulgents dorénavant à mon égard, en se disant «Pardonnons lui parcequ'il a beaucoup aimé sa patrie, et parcequ'il n'a jamais transigé avec l'honneur, le devoir et ses principes» Si j'ai péché, c'est par excès de zèle, en ne me conformant pas aux sages avis de Mr le Talleyrand à ses subordonnés; «péché avoué est à moitié pardonné». Dit-on. Aussi je compte plus que jamais sur la gracieuse indulgence de la S. Porte.

Ma nomination à l'Ambassade de Paris en 1855 jusqu'à 1867.

Après ce préambule, que V. A. me permette de lui exposer par la présente les quelques titres que je crois avoir à une pension viagère de la part du Gouvernement Im. Avant tout il est indispensable de Vous faire observer, Mgr, que je suis entré au service de l'Etat au début de 1855. Me trouvant alors à Vienne avec mon vénéré père, auquel la terre soit légère, j'ai été nommé attaché honoraire de l'Ambassade Ottomane à Paris par l'illustre Aali Pacha alors Min. des Aff. Etrangères, qui s'y était rendu pour assister aux Conférences relatives à la question d'Orient. Pendant 12 années consécutives j'ai servi le Gouvernement Im^e à Paris, à Madrid et ailleurs avec autant de zèle que de dévouement. J'ai profité de quelques loisirs, qu'il a daigné m'accorder, pour y achever mes études littéraires et scientifiques, et pour y faire mon droit. Dans ce laps du temps je me suis constamment fait un devoir de mériter la sympathie et l'estime de mes supérieurs, du Cabinet français, de

la Cour et de la haute Société Parisienne, dont j'étais même, au vu et au sur de tout le monde, un des enfants gâtés. J'ose espérer que V. A., qui m'a vu à l'œuvre, qui a été un de mes chefs les plus bienveillants et qui m'a honoré alors et depuis de sa haute faveur, ne verra pas d'inconvénient à reconnaître qu'elle n'a jamais eu rien de grave à me reprocher, soit à Paris, soit lorsqu'en 1865 elle m'a envoyé en mission spéciale à Engoulême pour y surveiller la confection du papier filigrané destiné à notre Dette Consolidée 5⁰/₀. Je conserve encore, Mgr, précieusement parmi mes papiers la dépêche que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser à cette occasion de Paris à Engoulême, afin de me témoigner Votre pleine et entière satisfaction pour la manière consciencieuse, avec laquelle j'y ai rempli mon mandat et afin de modérer même un peu mon ardeur par trop juvénile. V. A. ayant su que je compromettais ma santé au service de l'Etat en passant toutes mes journées au milieu des chaleurs tropicales de la Charente inférieure dans la Fabrique des frères Lacroix, et en y comptant souvent feuille par feuille les diverses expéditions du papier filigrané, que je lui faisais à Paris, afin de m'assurer si le compte en était exact, et de mettre ainsi ma responsabilité à couvert m'a conseillé avec une sollicitude vraiment paternelle d'exposer moins que cela ma vie à l'avenir.

Comment en 1862 et 1865 ai-je été nommé 1er Attaché et 2me Secrétaire de l'Ambassade Ottomane à Paris

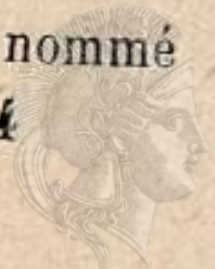
Grâce aux recommandations bien flatteuses de V. A. et de certains autres personnages de l'Empire, qui m'honoraient également de leur bienveillance, tels que l'illustre Réchid Pacha, le perspicace Mehmet Cyprisli Pacha et le charitable Mustafa Fazil Pacha, qui reposent en paix, la S. P. m'a promu successivement en 1862 et 1865 au poste de 1er attaché et de 2me Secrétaire de l'Ambassade à Paris.

Pourquoi ai-je reçu le Medjitié en 1866 et ai-je demandé un congé en 1867 ?

En 1866 elle m'a accordé l'ordre Imp. du Medjitié en récompense de mes faibles services. En 1867 je me suis rendu à Cons(ple, ayant demandé et obtenu un congé pour régler mes affaires de famille, encore en suspens, hélas, et pour soumettre au Gouvernement Imp. les vrais motifs de la disgrâce, si injuste et imméritée, où je venais de tomber subitement auprès de mon nouveau chef Dzémil Pacha et du Marquis de Moustier Min. des Aff. Etrangères de France, connu pour la légèreté de son caractère et son misshéliénisme outré.

Ma promotion en 1867 au poste de 1er Secrétaire et de chargé des aff. à Florence.

Quelques mois après mon retour à Cons(ple j'ai été nommé

1er Secrétaire de la Légation Ottomane à Florence et chargé des affaires même en cette ville.

Précieux appui de Sir H. Bulwer et du Baron Prokes Osten.

Inutile de Vous rappeler, Mgr, que je dois encore ce service signalé au précieux appui de V. A. et de quelques autres hommes d'Etat Ottomans de plus distingués. Les Ambassadeurs d'Angleterre et d'Autriche-Hongrie, accrédités alors près la S. Porte, feus lord Delin and Bülwer et le compte Prokes Osten, qui m'honoraient également de leurs bonnes grâces, ont puissamment contribué aussi à cet heureux resultat.

Mon transfert à Berlin en 1868 et indelicatesse de mon oncle Jean Aristarki Bey Procédees inqualifiables de Roustem Bey à mon égard

Peu après j'ai reçu l'ordre de me rendre à Berlin pour y remplir les fonctions vacantes de premier Secrétaire. Je me suis exécuté à mon corps défendant, car sachant à quoi m'en tenir sur le caractère in-traitable de mon oncle, j'avais de la répugnance à me trouver sous ses ordres et sous son toit inhospitalier. Mais tout en prévoyant que je ne ferais pas long feu, ni bon ménage avec ce Micromegas, j'ai dû obeir aux ordres formelles d'Aali Pacha et de Fuad Pacha de regret-tée mémoire. Roustem Bey n'avait pas accepté alors le poste, qui lui avait été offert au Hartzié, ce qui a motivé mon déplacement de Florence à Berlin.

Ce dernier, oubliant trop tôt qu'il était un des parasites de feu mon père, avant fort mal accueilli ma nomination à Florence, et avait supplié Fuad pach, alors en mission extraordinaire à Paris, de la revoquer à tout prix. Roustem Bey m'avait adressé alors une lettre plus qu'inconvenante et impertinente pour le Gouv. Imp. et pour son 1er Secrétaire, en réponse à quelques mots pleins de respect et de convenance que je lui avais écrit pour lui communiquer ma nomination, et lui transmettre copie de la dépêche y relative de V. A. Cette double promotion a surpris tout le monde et a prouvé d'une manière éclatante combien mes services étaient irréprochables et jusqu'à quel point étaient denuées de fondement les indignes calomnies de mes implacables adversaires. A cette occasion la haute équité et impartialité de V. A. du Divan Imp. et de l'Eminent Aali pacha ont été mises de nouveau au grand jour. Vers le milieu de 1868 j'ai dû donner ma demission de mon poste à Berlin, à la suite des procédés inqualifiables de mon oncle Jean Aristarchi Bey, qui était alors le chef de notre mission là bas. Mon noble parent en question, oubliant aussi qu'il devait sa position et sa fortune à mon digne père, a voulu me rendre le séjour de cette ville impossible, afin d'y mieux pratiquer ses tripotages et de ne pas être gêné dans ses faits et gestes plus que louches et scabreux, que j'ai dû critiquer amèrement plus d'une fois.

Motifs de ma demission de Berlin. Tripotages de mon oncle Jean et sa destitution.

La preuve de ce que j'avance ici, Mgr, au sujet de mon oncle dénaturé, ce que la S. Porte ayant contrôlé mes dires et une foule d'autres plaintes qui lui étaient parvenues contre lui, a dû le destituer quelques années plus tard, malgré l'intérêt que lui témoignait la cour de Podstam.

Ma nomination à la sous-direction de la presse en 1869

Quelques mois après ma rentrée à Constple la place du Mouavin du Bureau de la Presse me fut offerte à la S. Porte. Cédant aux bons avis de V. A. j'ai accepté après certaines hésitations bien légitimes le poste, dont il s'agit, et je l'ai conservé pendant trois ans.

Ma revocation de ce poste en 1872 et mes discours au Patriarcat contre le panslavisme à propos de la question Bulgare.

Vers la fin de Janvier du 1872 j'ai été révoqué de ces fonctions, aussi ingrates que désagréables sur les réclamations du panurge Général Ignatief. Celle-ci était motivée par le discours foudroyant que j'ai prononcé quelques jours auparavant en pleine assemblée générale du Patriarcat Oecuménique contre les intrigues déloyales du Panslavisme, au sujet de la Question Bulgare. Soit dit en passant, j'ai cru devoir attirer en vain et souvent au péril de mes jours la plus sérieuse attention de la S. Porte et des Puissances Occidentales dès 1868 sur ce différend en apparence ecclésiastique mais au fond politique. Les juges impartiaux et compétents après avoir parcouru mes divers écrits pourraient au besoin avouer, si j'ai démasqué à temps les batteries du Colosse du Nord, si j'ai stigmatisé à leur juste valeur ses plans infernaux, si j'ai voulu éclairer de mon mieux à cet égard l'opinion publique de l'Orient et de l'Occident et si enfin j'ai plaidé la cause de mon pays, de mon Gouvernement, de mon Eglise et de ma nationalité, ainsi que celle de la civilisation et du progrès avec une franchise, une audace et une abnégation assez rares chez nous.

Afin de ne pas trop abuser des moments précieux de V. A. je compte revenir plus longuement là dessus en temps et lieu opportuns.

Ma nomination au poste de Mouchavir du Vilayet de Crète en 1872.

Au moi de Nbre de 1872 j'eus nommé, non sans peine, Mouchavir du Vilayet de Crète, soit Vice Gouverneur de cette île.

Mon élévation au grade de Routpei Oulla Sinfi Sani

Peu après je fus promu au grade civil de fonctionnaire de l'Empire, de 4ème classe, correspondant à celui de Général de Brigade soit de Liva pacha.

Tribut de reconnaissance payé à S. A. Mehmet Ruchdi pacha.

Je me fais un devoir et un plaisir, Mgr, de proclamer hautement que je dois encore ce double bienfait un peu à V. A. et particulièrement à l'inappréciable faveur et protection de S. A. Mehmet Rouchdi pacha a-

lors grand Vizir. Cet éminent personnage même, dont tout le monde reconnaît l'honorabilité et la sagacité politique, a bien voulu répondre de moi en plein conseil des Ministres, en refutant ceux qui n'approuvaient pas trop ma nomination en Crète. Ce beau trait du Nestor de nos hommes d'Etat, au quel le bon Dieu accorde longue vie encore, m'a vivement flatté et ému et m'a engagé à redoubler de zèle afin de paraître plus digne encore, si c'était possible, de la confiance que le Gov. Imp. avait daigné placer en moi.

Intrigues des Agents Moscovites pour me faire rappeler de la Canée.

Ma nomination en Crète avait été considérée alors parmi nous et à l'Etranger comme un camouflet donné à la funeste politique de la Russie. C'est ce que du moins m'a dit ici en me visitant dès le début de 1875 Mr Charilaus Tricoupis ex-1er ministre de Grèce. Il va s'en dire qu'à la suite de cette impression générale et de ma conduite en Crète franchement anti-panslaviste mais irréprochable l'animosité insatiable de ceux qui savaient ab antiquo les fondements de l'Empire Ottoman et de l'hellénisme, avait décuplé contre moi. En conséquence ces âmes charitables ont juré plus que jamais ma perte et après avoir eu recours à un tas de moyens inavouables, si préconisés par tous les fourbes, ils ont réussi à me faire rappeler de la Canée sans rime ni raison. Justement froissé dans mon amour propre, d'un procédé si étrange et si injuste je me suis permis alors de protester respectueusement auprès des Gouvernants de mon innocence et de ma loyauté.

Sympathies générales dont je jouissais en Crète.

Celles-ci étaient d'ailleurs bien connues et généralement attestées par les plus honorables fonctionnaires, Civils et Militaires du Vilayet par tous les primats Musulmans et Chrétiens de l'île de Candie et surtout par mes bons amis Mrs Sandwith, consul d'Angleterre et Mr Ellebrante, gérant du même Consulat à la Canée, ou il remplissait aussi les fonctions de Consul des Etats-Unis d'Amérique. Ces Mrs ont eu l'amabilité même de faire souvent mention honorable de moi dans les Rapports qu'ils ont soumis à l'Ambassade Britannique et à la Légation Américaine à Cons(ple). J'ai lieu de croire que leurs Collègues d'Autriche-Hongrie de Suède et de Norvège de Grèce etc., sauf Mr Lagowsky, en ont fait autant, en s'adressant à leurs Supérieurs.

Réparation qui j'ai demandée à la S. P. lors de mon rappel.

Pleine confiance dans les bons témoignages en ma faveur de nos autorités Administratives Judiciaires et Ecclésiastiques, de la majorité de la population Musulmane et Chrétienne de l'île de Candie et de l'honorable corps consulaire à la Canée; Sachant que tous ceux dont ils s'agit se respectaient trop pour dénaturer les faits aussi impudemment que l'avaient fait le Vali Saffet pacha et ses dignes complices; fort enfin de ma conscience et de mon bon droit, j'avais supplié par écrit et de vive voix le Ministère Imp. à me citer devant la haute Cour de justice, à me confronter avec le Gouverneur Gén. en ques-

tion, et tous les autres espions secrets du panslavisme, qui ont osé me diffamer, à me juger et à me condamner à des peines bien plus sévères que ça, en parfaite connaissance de cause, ou bien à punir d'une manière exemplaire mes adversaires sans foi, ni loi

Revocation du Vali Safet pacha et adoption des autres mesures que j'avais suggerles au Gouv. Iml. au sujet de la Crète

La preuve également, Mgr, que tous les mensonges sans vergogne de ceux qui voulaient me nuire n'avait la moiudre consistance, et que tout ce que j'ai eu l'honneur de dire et d'écrire au G. Imp. sur le Vali dont il s'agit et sur certains autres misérables Employés du Vilayet, Chrétiens ou non, était basé sur la réalité et la pure vérité, c'est que la S. Porte a révoqué Saffet Pacha quelques semaines après mon injustifiable rappel. Plus tard le G. Iml. a cru devoir réaliser petit à petit presque toutes les mesures que j'ai osé Lui suggérer en vue de maintenir la tranquillité de cette île, dont nous avons un si grand intérêt à ménager les légitimes griefs et la juste susceptibilité. N'avez-vous pas, Mgr destitué après mûre réflexion Sava pacha Hamit Bey Mustapha Nouri pacha, le Naip Ahmet Mouhtar eff. Nicolaki Sardinsky Petrides eff. Yanco eff. Bithynos et bien d'autres employés supérieurs et subalternes, du Vilayet, ainsi que je vous l'ai proposé. N'avez vous pas été obligés, il y a quelque mois, d'exiler de la Canée Hassan eff. Cavouraki et certains autres sous fanatiques et vauriens, comme je vous l'avais indiqué dès lors? N'avez vous pas enfin pris l'engagement solennel dans le Traité tristement célèbre de San Stefano, et dans le Traité subséquent de Berlin, beaucoup plus sérieux que le premier, d'appliquer désormais loyalement et en entier à l'île de Crète le Règlement Organique, et d'y apporter telles modifications que l'équité et les vœux de ses habitants rendraient nécessaires. N'avais-je pas aussi recommandé ce point dès lors à la sérieuse attention de la S. Porte? Par conséquent je Vous supplie, Mgr, de me dire, en consiste mon crime? Si le Gouv. Iml. s'est vu forcé, quoique un peu tard, de se rendre à tous mes avis, est-ce une raison de suspecter ma bonne foi et de m'en vouloir? N'est-ce pas plutôt là, ma meilleure justification?

Mon mémoire confidentiel soumis à la S. P. en 1873 sur la Crète.

V. A. est à même desavoir mieux que personne, soit par mes Rapports confidentiels, que j'ai eu l'honneur de Lui soumettre en 1873 de la Canée sur l'état plein d'inquietude dès lors des esprits et des affaires en Crète, soit par la mission secrète confiée au Miralai Suleiman Bey, un mois après ma destitution, combien ma ligne de conduite là bas et ailleurs fut correcte et conforme aux attentes des plus marquants Conseillers de la Couronne, c. a. d. de V. A. de Mehmet Ruschdi pacha, et de certains autres.

Le Gouv. Iml. a dû se convaincre maintenant, je pense, de la criante injustice qu'il a commise à mon égard, autant par les renseignements fournis par l'officier supérieur de l'état Major, si dessus mentionné, que par une foule d'autres informations qu'il a recueillies çà et là.

Suleiman Bey a envoyé en mission en Crète, en confirmé tous mes dires.

Ainsi que je l'ai su plus tard, l'honorable Suleiman Bey en sa qualité de brave Militaire et d'honnête citoyen, après une enquête minutieuse, faite sur le lieu même, a pleinement confirmé, sans cependant m'avoir jamais vu, ni connu, tout ce que j'ai pris la liberté de communiquer à la S. Porte sur la situation précaire des hommes et des choses en Crète et sur les rouages de notre Administration Locale, qui laissaient beaucoup à désirer. En agissant ainsi, Mgr, je savais bien d'avance que je risquais ma place et mon avenir, car la vérité est souvent bien dure à entendre et encore plus dure à dire, lorsqu'on s'adresse surtout à son Gouvernement. Mais ayant eu de tout temps pour principe de sacrifier mes intérêts privés à l'intérêt général, j'ai voulu par là servir une fois de plus la cause bien entendue de la S. Porte et de ma nationalité, qui étaient de tout temps, à mon avis, solidaires et inséparables.

Mes efforts pour prévenir une nouvelle insurrection en Crète

En outre j'ai fait des efforts surhumains, soit comme Mouchavir du Vilayet à la Canée, soit comme publiciste à Athènes pour prévenir à tout prix de nouveaux troubles en Crète et une éffusion regrettable de sang. Dieu m'en est témoin. J'ai voulu ainsi rendre un service signalé de plus à mon Gouvernement et à mon pays. Afin de mieux saisir la déloyauté et la perfidie des diffamations absurdes lancées contre moi par Saffet pacha et Ci° suivant lesquelles j'aurais secrètement soudoyé l'esprit révolutionnaire en Crète, tandis que de l'aveu unanime, j'ai fait sans cesse ce qui était humainement possible pour le calmer et l'empêcher d'éclater. je vous prierai, Mgr, de prendre connaissance d'une lettre intime y relative, publiée déjà dans mes «Nouvelles Révélation». Celle-ci me fut adressée ici en 1875 par un de mes amis de la Canée, c. a. d. par le 1er Dragoman d'un Consulat de cette Localité fort mal disposé pour moi. C'est-ce que j'ai dit même en note en la publiant avec bien d'autres détails sur les affaires et les personnalités Crétoises. J'oserai au besoin recommander à la sérieuse attention de V. A. tout ce que j'ai publié à cet effet dans mes divers opuscules en Grec et en français.

Lettre de la Canée constatant la déloyauté et la perfidie de Saffet pacha et Ci°.

Dans la lettre précitée de Mr X...., dont je confis le nom seulement à V. A., il y est dit clairement de quelle manière satanique

on a fabriqué a la Canée une fause correspondance contre moi, comment celle-ci a été reproduite dans les colonnes seulement d'une sale feuille d'Athènes, qui n'a pas osé même tirer un second N^e contenant la dite correspondance, afin que je ne lui intente pas un procès en diffamation, et dans quel but perfide ce journal hellénique a été envoyé par Saffet pacha à la S. Porte !

Comment mes adversaires ont réussi à me faire revoke de la Canée.

Le 1^r Dragoman du Consulat de . . . à la Canée m'écrivait entre autres que toutes ces révélations curieuses et authentiques émanées de la bouche même de Yanco eff. Bithynos de mon temps Secrétaire de l'Hidaré Mezliiss du Vilayet et dévoué Serviteur de l'ignoble Petrides eff. et de son digne patron, Hamit Bey, qui avaient, de connivence avec le Vali tramé cette indigne calomnie contre moi. Au besoin V.A. pourrait controler la véracité de ces dires auprès du dit employé, qui setrouve actuellement au Bureau de traduction à Constple, si je ne me trompe, et auprès de tous ses malhonnêtes complices.

Reflexions soumises au Gouv Iml au sujet de mon rappel.

Ainsi que j'ai eu l'honneur de Vous le faire respectueusement remarquer, Mgr, en 1873 et de le repeter à L.L. A.A. Mehmet Ruschdi pacha le Mouterdjim, Midaat pacha, Étem pacha, Halim pacha et Sadik pacha, comme à feus M. Mhm t-Ruchdi pacha Sirvanizadé alors Grand vizir, Houssein Avni pacha Serascer, Rachid pacha hardjié Naziri, Mustafa Fazil pacha, Cabouly pacha et Ismail pacha ex-ministres etc. il n'est pas juste ni convenable, je crois, que la dignité et l'honneur d'un haut fonctionnaire, qui a donné déjà au Gouv. Iml tant de preuves de son dévouement et de sa fidélité soient attaqués par de si tristes Sires, indignes de la moindre foi et estime. Il est peu équitable en outre, comme je me suis permis alors de le dire aux respectables personnages, dont il s'agit, que les Employés Supérieurs de l'Etat soient à l'avenir si brusquement destitués sans être même jugés ni entendus. N'est-il pas de la plus stricte équité Mgr d'invoquer en leur faveur le privilège si salutaire reconnu au profit même des Criminels, des traîtres et des simples delinquans, c. a. d. de ne pas être condamnés, sans avoir été préalablement cités devant la barre du Tribunal ? J'avais posé dès lors cette question à qui de droit, mais aucune réponse satisfaisante ne me fut donnée par personne. Le service de l'Etat et ses intérêts ne s'en trouveraient-ils pas beaucoup mieux, Mgr, si l'épée de Damoclès n'était pas suspendue sur la tête de nos malheureux fonctionnaires, et si leur sort ne dependait pas du moindre caprice d'un supérieur aussi mal à pris que le Gen. Saffet pacha ? Que V. A. dont la compétence en pareilles matières est incontestable veuille bien avouer si j'avais raison ou tort de soutenir de tels principes. Par malheur malgré la jus-

tesse de mes réclamations, le Gouv. Iml n'a pas jugé à propos de les prendre en considération, ni de m'accorder la satisfaction, qui m'a été formellement promise par feu Rachid pacha alors Min. des Aff. Etrangères et par bien d'autres de ses Collègues.

Pourquoi ai je donné ma démission, et ai-je voulu m'expatrier en 1873

Justement froissé à cette époque d'un tel procédé j'avais prié la S. Porte d'accepter ma démission et de me permettre de me retirer à l'Etranger pour y gagner honorablement mon pain quotidien, en me vouant à la carrière du publiciste.

Comment Rachid pacha m'a refusé l'autorisation demandée

Le Hartzié Naziri dont il s'agit, me promettait sans cesse monts et merveilles, tout en m'engageant à ne pas m'expatrier. Rachid pacha même avait chargé son Mustéchar alors Alexandre eff. Caratheodory de m'en dissuader à tout prix, et de me garantir que je recevrai sous peu un poste à l'Etranger supérieur à celui de Mouchavin de Crète. S. E., qui a été dernièrement promue au grade de Mouchir et élevée au poste du Ministre des Travaux Publics, pourrait au besoin attester le fait à V. A. Par déférence pour le Gouv. Iml j'ai obéi à ses ordres et j'ai différé mon départ, en attendant nuit et jour la réalisation des gracieuses promesses, qui métaient données à profusion par tous les respectables Voukelats.

Comment et pourquoi ai je été assassiné chez S. A. Saffet pacha au moyen d'une machine infernale le 13 Avril 1874 ?

Sur ces entrefaites survint, Mgr, chez V. A. le 13 Avril 1874 l'odieux attentat, dont j'ai été la victime, au moyen d'une machine infernale. A la suite de ce crime horrible généralement et non injustement attribué aux Comités panslavistes et à mes frères dénaturés, les plus éminents hants dignitaires de l'Empire et presque tous les Représentants Etrangers alors à Constople, ont chaleureusement plaidé ma cause auprès de qui de droit, ainsi qu'il a été déjà dit plus haut. Mais j'attends encore en vain la justice et la réparation, qui me sont dues.

S'il a été permis, il y a plus d'un siècle, à certain meunier de San-Soucis, qui s'adressaient cependant à Frederik le grand convoitant son moulin, à postam de lui dire «Sire, n'oubliez pas qu'il y a des juges à Berlin» ne me serait il pas permis, avant d'achever ma triste existence, de dire également aux Scélérats, qui ont attenté à mes jours et à ma fortune «Gard à vous, misérables, car sous le règne de S. M. J. le Sultan Aptul Hamit II, et sous le Grand Vezirat de S. A. Saffet pacha, il y a des juges à Stamboul ? Pour avoir voulu consciencieusement faire mon devoir envers Dieu et les autres, serait-il juste et convenable, Mgr, que je me meurs indéfini-

ment de faim et de desespoir sur la terre étrangère, étendu sur la paille et cruellement abandonné par tous ceux qui auraient dû me venir les premiers en aide. Après avoir été si lâchement assassiné, empoisonné, rendu aveugle, hélas, et dépouillé de mes biens, pour avoir voulu servir honnêtement la cause de mon pays et de mon Gouvernement, faudrait-il maintenant, Mgr, que j'endure au moral et au physique les souffrances les plus atroces et que je subisse de tous côtés les injustices les plus scandaleuses ? Est-il jamais possible d'admettre que la S. Porte, qui est tellement soucieuse de sa dignité et du bien être de ses sujets sans distinction de culte, ni de race pourrait tolérer encore longtemps une telle iniquité ? En admettant même que je sois tombé en disgrâce auprès de la S. P. pour certaines plaintes ou critiques, justes au fond, mais un peu vives et amères peut être, qui m'ont échappé dans un moment de légitime desespoir, n'ai-je-pas imploré à plusieurs reprises déjà son généreux pardon ? Doit-elle m'en vouloir outre mesure pour une telle peccadille ?

Appel à l'équité et à la générosité de la S. Porte.

Les sentiments si nobles d'équité, de miséricorde et de générosité, qui ont de tout temps distingué le Gouv. Imp., ne doivent-ils pas l'emporter dans sa balance en présence de mes affreux malheurs ? Une telle manière d'agir à mon égard ne serait-elle pas cent fois plus louable et plus conforme à la charité et à la grandeur d'âme traditionnelles et proverbiales du caractère des vieux Osmanlis ? Un tel procédé enfin de votre part, Mgr, envers moi, qui souffre terriblement, et qui réclame plus que jamais Votre aide et protection, ne serait-il pas plus digne et plus conforme à l'inépuisable Merhamet du Divan Imp. ?

Dieu fasse que je ne sois pas encore déçu dans mes espérances. J'ose croire que je n'adresse pas de nouveau inutilement ce chaleureux appel à mes charitables Gouvernants. La voix d'un mourant et d'un ancien Serviteur de l'Empire, dont la situation navrante inspirerait même de la pitié à ses plus acharnés ennemis, sera pour sûr entendue par le Ministère Imp., si dignement présidé par V. A. ?

La loi de Moïse, l'Evangile et l'Alcoran ne recommandent ils pas l'amour du prochain ?

La loi de Moïse d'abord, et beaucoup plus l'Evangile ensuite, ont religieusement prescrit aux Israilites et aux Chrétiens l'amour du prochain et la pratique de la justice et de la charité sur la plus large échelle. L'Alcoran, qui est basé, dit-on, sur les deux livres sacrés en question, a recommandé, je crois, aux bons musulmans de professer les mêmes principes même envers leurs ennemis lorsqu'ils se rendent même à discrétion et implorent l'Aman. Par conséquent d'après toutes les

lois humaines et divines en vigueur chez-nous et ailleurs, les vœux si légitimes que j'ai osé soumettre à V. A. par la présente et à ses prédécesseurs doivent être bientôt amplement satisfaits.

Persuadé donc qu'ils le seront sous peu sans faute, je remercie d'avance V. A. et ses dignes Collègues pour tout ce que vous jugeriez à propos de faire en ma faveur.

En attendant je vous prie, Mgr, d'agréer le nouvel hommage du profond respect, avec lequel j'ai l'honneur d'être de V. A.

Le très-humble, très obeissant et très dévoué serviteur

(Signé). ARISTARCHI.

P. S. J'ai oublié, Mgr, de Vous prévenir que j'ai eu l'honneur de Vous transmettre la semaine dernière par mon excellent ami et ancien camarade Refet Bey effendi copie de la lettre en Grec de Photiads Bey, dont j'ai déjà entretenu V. A., ainsi que celle de la réponse que j'ai adressée à S. E. le Ministre de Turquie en cette ville. Je prie donc V. A. d'en prendre connaissance pour Se convaincre de ma bonne foi et d'exaucer aussitôt que faire sous peu les autres vœux, bien naturels d'ailleurs, que j'ai osé Lui soumettre récemment par l'intermédiaire de S. A. Mehmet Rouchdi pacha, et par le canal de votre aimable et digne fils Reffet Bey effendi.

Pourquoi avant 1855 me furent conférées les deux Nichans Istihars au cou et les grades de Salissé et de Sanié ?

Afin que l'état de mes services soit complet et ne laisse aucun doute dans l'esprit de V. A. je crois devoir Lui faire observer que j'avais reçu successivement avant l'année 1855, lorsque je suis entré au service actif de l'état, les deux décorations en diamants et en brillants du Nichan Istihar au cou, et les deux grades civils de Salissé et de Sanié, c. a. d. de fonctionnaire de 3me et de 2me classe. Comme je devais ces faveurs exceptionnelles aux éminents services de feu mon père, et à la rare munificence et bonté de feu le Sultan Abdul Medjid, digne père de notre auguste Monarque actuel, je n'ai pas jugé à propos de m'en prévaloir.

Comment en 1861 ai-je reçu la croix d'Isabelle la Catholique ?

En revanche je dois rappeler à V. A. que la croix en or d'Isabelle la Catholique m'a été conférée à la suite de la mission extraordinaire que j'ai remplie à Madrid en 1864 avec Djemil Pacha, alors ambassadeur à Paris.

Intrigues de mes chefs pour qu'on ne me confère pas certaines autres décorations.

Sans la sourde opposition de ce dernier, de mon oncle Yanco Bey et de Roustem Bey j'aurais également reçu depuis longtemps les décorations de la Légion d'honneur, de l'Aigle Rouge, du Mé-

xique, du Portugal, d'Italie et de Perse, aux quelles j'avais tous les droits du monde, soit pour les Traités de Commerce, les Conventions Télégraphiques etc, que j'avais été chargé par mes chefs respectifs de négocier et de signer avec les Représentants de ces Etats à Paris, soit parceque mes fonctions diplomatiques en cette ville, à Berlin et à Florence exigeaient que je reçoive cette distinction honorifique, à l'instar de tous mes Collègues passés, présents et avenir.

Aveux y relatifs de quelques Diplomates Persans et Français.

L.L. E.E. Mirza Houssein Han, Hassan Ali Han et Mohsin Han, jadis mon collègue à Paris et actuellement Ministre de S. M. le Schah de Perse à Consple, m'ont du moins avoué à plusieurs reprises que c'est grâce aux intrigues de certains membres de l'Ambassade Imp. à Paris, que l'ordre du Commandeur du Soleil et du Lion, qui m'a été conféré en 1863, ainsi qu'à tous mes Collègues, ne m'a pas été encore remis.

De même l'éminent M. Drouyn de Lhuys, Ministre des Affaires Etrangères de l'Empereur Napoléon III. quelques jours après sa démission en 1866, m'avait écrit une lettre très gracieuse en me disant que si la Légion d'honneur, qui m'avait été formellement promise, ne m'avait pas été encore accordée, ce n'était pas de sa faute, et qu'il espérait que son successeur réparerait ce tort où ce mal entendu. Notez bien Mgr, que pendant que Djémil Pacha engageait secrètement le Ministère Français à ne pas m'accorder la Légion d'honneur et la Cour des Tuilleries à ne pas m'inviter à Compiègne, je remuais cieux et terres pour que mon chef précité reçoive le Grand Cordon de l'ordre en question et pour qu'il soit convié aux chasses de la Residence Imp. dont il s'agit. Si j'ai eu d'un côté la satisfaction, Mgr, de voir à cet effet mes efforts couronnés d'un plein succès, j'ai eu de l'autre la desolation de constater le peu de sincérité et de droiture du caractère de mon supérieur précité, auquel j'étais dévoué corps et âme, si à tort et à travers.

Reproches de S. A. Saffet pacha pour mon dévouement envers Djémil pacha.

V. A, qui m'a toujours témoigné le plus vif intérêt, m'a souvent reproché en 1865 et depuis lors mon aveuglement à cet égard. Je me suis amèrement repenti surtout après la manière d'agir vraiment inattendue envers moi de Djémil Pacha en 1866. Mais je lui pardonne volontiers tout le mal qu'il m'a fait, car il est mort.

Pourquoi Djémil pacha a-t-il été remplacé en 1865 par S. A. Saffet pascha?

D'ailleurs il m'en voulait un peu avec raison pour avoir dévoilé à Fuad pacha, par mon ami Madjit Bey effendi et directement ses abus criants, lors de la conclusion de l'Emprunt Miré et du pri-

vilège accordé à la Banque Im. Ottomane à Consple, ce qui a motivé peu après son rappel et son remplacement par V. A, en qualité d'Ambassadeur Extraordinaire à Paris.

A part les services, qui précèdent et une foule d'autres, qu'il serait trop long d'énumérer ici, j' avais été assez heureux pour sauver Djémil pacha de la destitution qui le menaçait après la signature par Noubar pacha d'un arrangement relatif à la question du Canal de Suez, qui fut jugé alors assez défavorable aux intérêts Ottomans et Anglais. Aali pacha avait même prescrit télégraphiquement l'ordre à Djémil pacha d'interdire au Delegué Égyptien de procéder à cette signature. Feu notre Ambassadeur jurait ses Grands Dieux qu'il avait communiqué à Noubar ce télégramme à temps. Mais ce dernier alléguait qu' il en avait eu connaissance trop tard.

Comment ai-je prevenu le rappel de Djémil pacha demandé par l'Angleterre.

Confiant à la bonne foi de Djémil pacha, j'avais si chaleureusement plaidé sa cause auprès de Sir Henri Bulwer, Ambassadeur d'Angleterre à Consple, se trouvant en 1864 ou 1865 en congé à Paris, que j'étais parvenu à la gagner complètement. Cet éminent Diplomate Etranger avait tant d'estime et de confiance envers moi, qu'il m'avait communiqué à cette époque une dépêche particulière de Lord Clarendon l'invitant à demander le rappel de Djémil pacha à cause de sa conduite problématique dans la question du Canal de Suez. Ayant été chargé en 1863 par mon dit chef de suivre pendant 2 ans environ les négociations les plus épineuses, qui se rapportaient à cette affaire, soit avec les jurisconsultes les plus distingués de Paris, tels que Mrs Dufaur, Odilon Barrot, Crémieux etc, je possédais à fond la question du Canal du Suez. Aussi j'avais reçu le mandat de Djémil pacha de rédiger un rapport détaillé à Aali pacha sur ce point si vital pour nous et l'Angleterre.

Mon rapport sur la question du Canal du Suez.

Mon travail, quoique très compliqué et d'une étendue de 150 pages, était prêt 10 jours après cela, et il a mérité la haute approbation du Grand Vizir sus-mentionné, qui m'en avait fait faire ses compliments par Abro effendi un des tristes héros des tripotages financiers, qui ont eu lieu à l'occasion de la Conversion de notre dette flottante en dette consolidée. Au besoin j'attirerai l'attention de V. A. et des parties intéressées sur ce Memoire consienscieux, dans le quel j'avais résumé minutieusement toutes les fases de la question du Canal du Suez dès son début jusqu'alors, après avoir consulté, bien entendu, la correspondance échangée à cet égard entre la S. P. et les Puissances Européennes et après l'avoir analysée de mon mieux.

Mon rapport sur l'expédition du Mexique etc.

A part ce document si intéressant, quoique peut être fort mal écrit, qui doit se trouver pour sur dans les archives du Ministère Imp. des Aff. Etrangères, Djémil pacha, qui se plaisait à me faire travailler nuit et jour sans jamais me récompenser cependant, m'avait chargé de rédiger préalablement un rapport à Aali pacha sur la guerre du Mexique. Ce document était aussi pas mal étendu et contenait des détails curieux sur cette malencontreuse expédition Franco-Espagnole. Si à cette rude besogne V. A. veut bien ajouter les milliers de dépêches officielles, de telegrammes chiffrés, de rapports de Mémoires et de lettres particulières que j'avais écrit à Paris, à Berlin, à Madrid, à Consple et à la Canée, elle aura une faible idée de mon bagage diplomatique. Quant à la manière, dont j'ai défendu les intérêts du Gouv. Imp. à Paris et ailleurs verbalement et par écrit, je laisse aux juges impartiaux le soin de me rendre justice.

Motif de ma disgrâce auprès du Marquis de Moustier en 1866.

Permettez-moi, Mr., d'éclairer aussi un point, qui paraîtrait un peu obscur. Ceux qui seraient prevenus contre moi, pourraient se demander comment je concilie la faveur exceptionnelle, dont j'ai joui pendant 12 ans à Paris auprès des Régions officielles de toutes les classes de la Société Cosmopolite de cette rare et unique capitale avec la disgrâce du Marquis de Moustier en 1866 ?

Bienveillance dont m'honorait M. Drouyn de Lhuys.

Je ferai remarquer à qui de droit que ce diplomate français m'en voulait au fond parceque M. Drouyn de Lhuys qui m'honorait d'une bienveillance particulière, cédant à mes vœux et à mes arguments avait desavoué la ligne de conduite privé et publique du Marquis du Moustier à Consple qui était plus que sujette à caution. L'Ambassadeur de France, dont il agit, s'était avisé en 1866, pour ramener Fuad pacha au pouvoir, de renverser le Ministère présidé alors par S. A. Mehmet Ruchdi pacha et composé d'Aali pacha, de Mehmet Cyprisli pacha, de Riza pacha etc. J'ai cru alors devoir faire savoir spontanément à M. Drouyn de Lhuys combien cette tactique du Représentant français près la Porte Ottomane était insensé, et impolitique, attendu que les hommes d'Etat qu'il voulait renverser, étaient les plus distingués de l'Empire et les plus devoués à la cause Occidentale. Inde Ira du Marquis de Moustier. Ce petit service m'avait valu alors les lettres les plus flatteuses pour la mémoire de mon père et pour moi même de la part des personnages précités. C'est même V. A. qui m'avait remis à Paris la réponse y relative de S. A. Mehmet Ruchdi pacha alors grand vizir.

Publication de mes deux lettres intimes par Mr Tim. Philémon.

Afin de ne laisser aucun doute dans l'esprit de V. A. je ferai mention aussi en passant de deux lettres intimes que j'avais adressées en 1872 à Mr Timoléon Philémon, alors rédacteur en chef du «Siècle d'Athènes» et espion patenté de la Russie. Cette Puissance machiavélique furieuse de ma nomination en Crète avait engagé son agent secret en question de livrer à la publicité mes missives, dont il s'agit, en les falsifiant d'un but à l'autre et en les commentant de la manière la plus odieuse, Mrs Ignatief, Sabouroff et Cie me lancèrent ce trait de Parthe pour me couler à tout jamais dans l'esprit de la S. Porte, V. A. se rappelle peut être qu'indigné d'un procédé si indelicat je me suis empressé de le porter à sa connaissance et de Lui donner toutes les explications voulues avant mon départ pour le Canée Grâce à la rare équité qui a de tout temps distingué V. A., Elle a compris de suite le but perfide de ces Révélations si fausses et si tardives et m'a engagé à ne pas m'en inquiéter outre mesure. Malheureusement mes ennemis déclarés et occultes ont profité de certains aveux francs et dépourvus d'artifice qui m'étaient échappés dans ces lettres confidentielles pour deblater pique et pendre contre moi dans le «Hadikat», le «Courrier d'Orient», le «Byzantis», l'«Eon», le «Lévant Times» et tous les autres organes stipendiés des panslavistes et des Jésuites.

Justement blessé des calomnies que ces feuilles sans vergogne ont débitées à cette occasion contre moi, j'avais supplié la S. Porte de me permettre de leur intenter un procès en diffamation, tout en lui soumettant par le Vali Saffet pacha deux rapports détaillés sur ce fâcheux incident.

Beau trait d'Essat pacha Grand Vizir en 1873.

Le grand vizir alors feu Essat pacha, dont j'avais l'honneur d'être le collègue à Paris, et qui me connaissait à fond, invita le Min Ottoman à Athènes à réclamer de Mr Philémon mes deux lettres en original et de lui en envoyer copie et traduction légalisées.

Comment Essat Bey obtint mes lettres de Mr Philémon.

Mon cher ami Essat Bey, actuellement Ambassadeur de S. M. I. le Sultan à Vienne, m'a fait part lui même de ces détails curieux, en me disant qu'il a eu beaucoup de peine de décider M. Philémon à s'exécuter. On confronta alors à la S. Porte la falsification malhonnête de mes lettres reproduites par les journaux précités en 1873 avec celles que j'avais réellement écrites à Mr Philémon en 1872 contre le panslavisme et en faveur d'une entente intime de l'hellénisme avec la Turquie et les Puissances Occidentales. Le Ministère Im. fut immédiatement convaincu de mon innocence et de la méchanceté de ceux qui avaient tramé cette infame machination contre moi. et l'incident fut ainsi clos à mon avantage.

Palinodie de Mr Philémon et ses reproches pour mes sympathies Anglaises.

Pour vous donner, Mgr, une idée de la valeur morale et matérielle de Mr

Philémon, député d'Attique, je vous dirai qu'il a profité, il y a quelques mois, de la mort tragique de M. Charles Ogle pour prononcer dans une oraison funèbre le panégyrique de l'Angleterre. Ce même individu sans foi ni loi, m'avait au contraire reproché amèrement en 1872 mon attachement, si désintéressé cependant, envers ce grand pays, dont il s'est constitué en 1877 le vil flatteur

Le te-deum des Grecs de Consple en l'honneur du prince de Galles en 1872.

M. Philémon et tous les agents Moscovites ici et à Consple furent très vexés de ce que j'avais réussi en 1872 à organiser avec certains autres de mes compatriotes un te-deum solennel dans la Cathédrale Grecque de l'éra en l'occasion de la convalescence de S. A. R. le prince de Galles. Le G. Ignatieff particulièrement considéra cette manifestation publique des Grecs sujets de l'Empire Ottoman comme ayant un but antipanslaviste et parvint malheureusement à décider Mr Horace Rumbolt, alors chargé d'affaires d'Angleterre à ne pas assister avec le personnel de l'Ambassade et du Consulat de S. M. Britannique à cette solennité religieuse. Cette conduite inespérée des Autorités Britanniques parmi nous m'avait d'autant plus surpris et peiné que ce te-deum avait été gracieusement autorisé par la S. Porte et par le Patriarche Oecuménique à cette époque, feu Anthime VI, qui m'avait même chargé de transmettre au Représentant de S. M. la Reine Victoria une lettre de félicitation de sa part dans laquelle le chef de l'Eglise Orthodoxe rendait grâce à Dieu pour le salut vraiment miraculeux de l'héritier présomptif de la Grande Bretagne

Mes lettres à Mr W Gladstone sur ce te-deum et réponse de S. E.

En ma qualité de président du Comité du te-deum précité j'ai cru devoir porter à la connaissance de M. W. Gladstone alors premier Ministre tout ce qui y était relatif en faisant part respectueusement à S. E. de la triste impression produite sur mes conationaux par le procédé étrange de Mr Horace Rumbolt et en lui prédisant dès 1872 les funestes conséquences qu'aurait pour le Cabinet de St James un excès de condescendance envers celui de St Petersburg. M. W. Gladstone m'a fait l'honneur de me répondre sur le champs très poliment, en me donnant quelques explications sur les intentions bienveillantes de l'Ambassade Britannique à notre égard et en me chargeant de remercier mes compatriotes pour les sentiments qu'ils venaient de témoigner publiquement envers la Cour et le peuple de son pays.

Comment Mahmoud Nedin pacha, Server pacha, Ignatieff et M. H. Rumbolt ont dénature ce te-deum.

Si je me suis étendu un peu, Mgr, sur cet incident, c'est que Server pacha, Mahmoud Nedin pacha et d'autres russophiles, qui étaient alors au pouvoir, ont voulu m'en faire un crime pour faire mieux leur cour à l'Ambassade de Russie, parceque je me suis mis à la tête de ce te-deum en faveur de S. A. Royale le prince de Galles. Ainsi que je me suis permis de le faire savoir à cette époque à qui de droit, j'espérais m'attirer l'approbation plutôt que la

désapprobation de la S. Porte, en rendant un hommage éclatant à un de ses alliés les plus anciens et fidèles, et en conjurant sans cesse les Grecs à s'attirer les sympathies de la S. Porte et du Gouv. Britannique de préférence à celles de la Russie, qui nous ont été toujours si funestes à tous égards.

Voilà, Mgr, franchement exposés mes Etats de service, mon mea culpa et mes prétendus crimes envers l'État. Au nom de Dieu donc, jugez-moi et condamnez-moi maintenant, après m'avoir lu et entendu attentivement. Si vous trouvez, Mgr, que j'ai réellement péché, ou failli à mes devoirs d'honnête homme, de citoyen et de fonctionnaire public, laissez-moi mourir ici de faim et de désespoir, ce qui, soit dit entre parenthèse, ne fera nullement honneur à mon Gouvernement, à ma Nationalité et à ma famille, qui auraient dû me venir depuis longtemps en aide, en oubiant et en pardonnant généreusement toutes mes fautes involontaires.

Chaleureux appel à l'équité de S. A, le grand Vizir.

Mais si par hasard V. A. trouve que ma conduite a été, autant que possible, correcte envers chacun, alors qu'elle daigne m'accorder sans plus de retard la pension et la justice, qui me sont dûes, et qui m'ont été promises je le répète, depuis longtemps par les divers Ministères, qui se sont succédés au pouvoir.

Je demande de nouveau un million de pardons à V. A. pour avoir tellement abusé de ses précieux moments, et je la supplie de prendre sans faute en considération mon triste sort et de me rendre désormais l'existence moins intolérable que par le passé. Dieu fasse qu'il en soit ainsi, beni-soit à jamais celui qui fera cet acte de haute équité et de pure humanité. Amen ! J'ai de nouveau l'honneur d'être de V. A. etc (Sig) ARISTARCHI

Profitant des dispositions bienveillantes à mon égard d'une Grande Ambassade à Consple, je me suis permis de transmettre par son intermédiaire ma Requête si dessus à S. A. Saffet pacha. J'ignore encore si ce document a été remis à sa haute destination, car aucun avis ne fut parvenu encore à ce sujet à la Légation Etrangère, qui a bien voulu l'envoyer d'ici là bas. Mais j'ai su d'une manière positive que le charitable Ambassadeur en question a daigné plaider déjà à plusieurs reprises ma cause auprès du grand Vezir soit en personne, soit par son premier Drogman. Malheureusement le résultat de ses gracieuses démarches n'a pas répondu jusqu'à présent à mes attentes. La S. Porte s'est empressée à ce qu'il paraît de reconnaître la justesse de mes réclamations mais elle aurait allégué de nouveau la pénurie du Trésor Imperial, ce qui l'empêcherait de les satisfaire pour le moment. Quoique qu'il en soit j'en remercie publiquement S. E. ainsi que ses dignes Collègues à Athènes pour avoir consenti à me prêter leur précieux appui à titre d'humanité. Ainsi que, je l'ai déjà fait remarquer à qui de droit, ce n'est pas le manque d'argent qui met la S. Porte depuis 1874 dans l'impossibilité de m'accorder ma pension et de tenir ses engagements, mais les sourdes intrigues des agents Moscovites et de mes ignobles frères. Afin d'édifier l'opinion publique là des-

sus, je lui ferai savoir que l'Honorable Chef d'une Mission Etrangère à Couple, dont j'ai réclamé aussi l'aimable concours en faveur d'une amélioration de mon sort, a écrit en propres termes vers la fin de Juillet dr. ce qui suit à un des nos amis communs occupant ici des fonctions officielles élevées; •Quant à l'infortuné M. Aristarchi je ferai de nouveau pour lui tout ce qui dépend de moi. Mais je crains fort que tous mes efforts auprès de Saffet pacha échouéront en présence de l'influence de ses parents • Je suis heureux de constater que les Membres les plus clairvoyants du Corps Diplomatique à Stamboul ont fini par se rendre à l'évidence et paraître justement fixés sur l'infamie de ma famille envers moi. Je souhaite que leur exemple soit bientôt suivi par ceux qui osent encore se constituer les avocats d'office de mes parents dénaturés Meglio tardi ché mai.

Φίλε Κ. Ἀριστάρχᾳ.

Ἐν Αῤῥῆναις, τὴν 5 Αὐγούστου 1878.

Ἔλαβον καὶ ἀνέγνωσα τὴν τε χθεσινὴν καὶ τὴν τῆς 28 τοῦ παρελθόντος μηνὸς πρὸς με ἐπιστολάς σας

Οὐτε δύναμαι, πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ γράφω ἀπαντήσεις, οὐτε εὐκαιρίαν ἔχω νὰ ἀσχολῶμαι εἰς τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ἀδιαλλάκτους διενέξεις. Εὐχόμεν νὰ λάβω μέχρι τῆς 3 ὥρας Μ. Μ. σήμερον οἵανδήποτε ἀπόδειξιν σας καὶ νὰ σᾶς πέμψω τὰ 200 φράγκα. Διότι μετὰ λύπης βλέπω ὅτι ἤμᾳ ἡναγκασμένος, νὰ γράψω τῷ Κυρίῳ Σταυράκῃ Μεγάλῳ Δογοθέτῃ, ὅτι, ἐπειδὴ ἐτοιμάζομαι ν' ἀναγνωσῶ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν μου, ἃς γράψῃ εἰς ποῖον θέλει νὰ παραδώσω τὰ 200 φράγκα, τὰ ὅποια ὁ κύριος Δ. Ἀριστάρχης ἀποποιεῖται νὰ λάβῃ, ἀφοῦ τῷ ὀφείλονται τσορۇτων ἐτῶν εἰσοδήματα ἀνὰ δέκα δεκαπέντε χιλιάδας φράγκα ἐτησίως καὶ με ἀπαλλάξῃ τοῦ λοιποῦ πάσης σχετικῆς πρὸς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀλληλογραφίας. Διότι οὐδεμίαν θέλει λάβει ἀπάντησιν.

Παρακαλῶ ἐπομένως καὶ τὴν εὐγενίαν σας, νὰ μὴ ἐνοχλῇται πλέον γράφουσα πρὸς με διότι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὠφελήσω αὐτήν.

Ὁ πρὸς Θεὸν εὐχέτης ὑμῶν

† ΦΩΚΙΔΟΣ ΔΑΤΙΔ.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κυρίου Σ. Ἀριστάρχου, ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1878, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος

«....Καθικετεύω συνάνα τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἐγχειρίσῃ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀριστάρχῃ Βέη τὸ ἐσώκλειστον ποσὸν τῶν διακοσίων φράγκων, μέχρις οὗ ἀφιχθῶσιν ἐταῦθα ἐκ τῆς νέας τῶν τιφλικίων εἰσοδίας χρήματα, ὧν τὸ τέταρτον θέλει ἀμέσως ὡς καὶ μέχρι τοῦδε διαβιβασθῇ πρὸς αὐτόν.

Παρακαλεῖται δὲ ἡ ὑμέτερα πολὺπειρος σεβασμιότης, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀρχὰς πραότητος, ὧν ἀπαρχὴ ἔσεται ἡ πρὸς με σταλησομένη ἀπόδειξις παραλαβῆς, ὀλιγώτερον οὖσα ὑδριστικὴ, ἢ αἱ μέχρι τοῦδε πρὸς με παρ' αὐτοῦ ἀποσταλεῖται».

Ἐπειδὴ ἡ Α. Σ. ὁ ἐπίσκοπος Φωκίδος ῥητῶς μοὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ λάβῃ οἴαν δῆποτε ἀπόδειξιν μου διὰ τὰς 200 ν. δραχμάς, ἃς κατ' οὐδένα

τρόπον ἠθέλητα νὰ δεχθῶ κατ' ἀρχάς, ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ μου ἐρρέθη, τούτου ἕνεκα ἀπὸ σέβας πρὸς τὸ γεγραμμένον ἀτομὸν τοῦ κυρίου Δαυίδ συγκατε- τέθην, ὡς τῷ ἔγραψα, νὰ δεχθῶ τὸ οὐτιδανὸν τούτου πρὸς καὶ νὰ ὑποστῶ τὴν νέαν ταύτην ὑβρίν, προσβολὴν καὶ ἀδικίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη ἀποκλειστικῶς πρὸς χάριν τῆς Α. Σ. καὶ ὅπως μὴ παρερμηνεύσῃ τυχὸν τὴν ἄρ- νησίν μου. Εἶχον τῷ ὄντι τίσας ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν σεβασμιον τούτον ἱερό- χην, ὥστε δὲν ἠθέλησα προσῶς νὰ τὸν δυσχερῶσω κατὰ τὰ ἔσχατα τῆς ἐδῶ δια- μωνῆς του. Ἀυποῦμαι δὲ μεγάλως, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ παραδεχθῶ τὸν τύ- πον τῆς ἀποδείξεως, ὃν μοὶ ὑπέδειξεν ἡ Α. Σ. καθύτι, ὡς τῇ ἐκρυστοποίησα, ἀ- φεύκτως ἠθέλεν ἐκμεταλευθῇ τὸ ὄπλον τούτου ἐναντίον μου ὁ ἀδ. μου. Ἐδῶκα δὲ τῷ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖ τὴν ἐξ ἡς στερεότυπον ἀπόδειξιν, ἣτις καὶ τὸσον δαι- μονίζει τὸν ἄρχοντα Μ. Λογοθέτην· διότι ἡ ἐνδοξότης του θέλει νὰ τὰ κάμῃ ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τοῦ τὰ κτυποῦν 'ς τὰ μοῦτρα. Εἶχε δὲ οὕτω πως αὕτη· «Ἐλα- βον διὰ χειρὸς τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Δαυίδ παρὰ τοῦ κ. Στ. Ἀριζάρ- χου βέη 200 ν. δρ. εἰς χαρτονόμισμα ἀπέναντι τῶν ὁσων οὗτος μοὶ ὀφείλει πρὸ 13 ἡδὴ ἐτῶν ἔκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας· διὸ εἰς ἐνδειξιν ὑποσημειοῦμαι κτλ.

Ὡς δὲ πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς πραότητος, ἃς ὁ ἀδελφός μου παρεκάλει τὸν ἁγ. Φωκίδος νὰ ἐνσταλάξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ γὰρ μιμούμενος τὸ χριστιανικὸν παράδειγμα τοῦ διαδοῆτου τούτου Ἰησοῦίτου ἐξώρκισα τὴν Α. Σ. νὰ τῷ ἐνσταλάξῃ, εἰ δυνατόν, ἀρχὰς πλείονος θεοφοβίας, εὐσυνει- δησίας, φιλαδελφίας καὶ φιλαληθείας ἐκείνων, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται. Ζητῶ μυριά- χις συγγνώμην παρὰ τοῦ Σ. μοὶ φίλου, Α. Φ. διότι χάριν τῆς ἀπολογίας μου ἔχρινα εὐλόγον νὰ δημοσιεύσω ἄνευ τῆς ἀδείας του τὴν ἐπιστολήν του ὡς καὶ τὸ κοινοποιηθὲν μοὶ ἀπόσπασμα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐπειδὴ ἀμφότερα τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀφορῶσι τὰ ἀτομικά μου συμφέροντα καὶ δὲν ἐνοχοποιου- σι κανένα, διὰ τοῦτο ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης τῆς Α. Σ. εἰς ἣν καὶ πανδημῶς αὐθις ἐκφράζω τὴν ἰσόβιον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς πρὸς με λίαν πατρικὰς καὶ πολυειδεῖς ἀγαθοεργίας του.

Δημητράκη μου

Εἶδον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀνεχώρησες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Σὺ εὐχομαι εὐόδωσιν εἰς τὴν ὑπουργείαν Σου.

.... Μοὶ ζητοῦσι ἐκ τοῦ τζιφλικίου μου σπέρρον κουκουλίου (μετάξης) ἐκ Κρήτης. Ἄν σοὶ εἶναι εὐκόλον καὶ ὄχι δυσάρεστον, ἐπιφόρτισε διὰ νὰ μοὶ προμηθεύσῃ δέκα ἕως δεκαπέντα δακτυλίθρας. Ἀ: σταλῇ δὲ εἰς ὄνομα τοῦ

Δημοσθένους Τερογιάννη εἰς Πρέβεζαν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προδιδασμόν Σου εἰς 'Ρούτπει' οὐλᾶ. Ἡ Σεβαστὴ *toute fière pour toi* καὶ ἡ Μαρικούλα σὲ κατασπάζονται, ἐγὼ δὲ σὲ ἐναγκαλιζομαι.

Κέρκυρα τῇ 14)26 Ιανουαρίου, 1873.

Ὁ ΣΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τοὺς οἰκείους μου καὶ περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ ἐπάσχιζα πάντοτε νὰ τοῖς φανῶ χρήσιμος καὶ εὐάρεστος ἅς διέλθωσι τὰ ὅσα μοὶ ἔγραφεν ὁ καλὸς γαμβρός μου, Κονεμένος τῷ 1873

εἰς Χανία. Παρατηρῶ δὲ ἐν παρόδῳ οἷς δεῖ, ὅτι ἡ ἀδελφή μου Σεβαστή, ἥ-
τις, καθὰ μοι ἔγραφεν ὁ σύζυγός της, ἦτο τότε ὑπερήφανος δι' ἐμέ· ἐπειδὴ
προήχθην εἰς ἀνωτέρας θέσεις καὶ τιμὰς, μετὰ τὴν στυγεράν δολοφονίαν μου
κἂν γρὺ πρὸ τετραετίας δὲν μοι ἔγραφεν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἠθέλησε προσῶς ἐφέτος
καὶ πέρυσιν νὰ μὲ φιλοξενήσῃ ἐν Κερκύρα ἔστω καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσει καὶ ἐπὶ
διαφόροις ἄλλαις ὑλικάς ὠφελείαις, ἅς τῇ ἐπρότεινα. Ἰδοὺ τὰ ἐπακόλουθα
τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης. Πάντες σὲ ἐγκαταλείπουν ἀνηλεῶς καὶ αὐτοὶ οἱ
καλλίτεροι συγγενεῖς σου, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσα νὰ κατατάττω
τὴν ἐν λόγῳ ἀδελφήν μου, ὑπὲρ ἧς τῷ 1858 ἐκινδύνευσα καὶ τὴν ζωὴν
μου μεταβάς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Λονδὶνον ἐν καιρῷ χειμῶνος πρὸς
διαπραγματεύσιν τοῦ συνοικεσίου της μετὰ τοῦ Ἀλέκου πασᾶ Βογορίδου,
ὅπερ οὗτος καὶ οἱ κακὲν τοιχεῖς οἰκεῖοι του ἀπέκρουσαν τότε, καθὼς τυφλῶς
ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν πανσλαβισμόν, καὶ ὅπερ ὁ μακαρίτης πατήρ μου εἶχεν
ἀσπασθῇ προθύμως, ἐνδιδῶν εἰς τὰς προτροπὰς μου καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν
μεγάλην ὠφελείαν, ἣτις ἤθελε προκύβει διὰ τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά
μας πράγματα ἐκ τοιαύτης τινὸς συγγενείας ἐξ ἀγγιστείας μεθ' ἐνὸς τῶν
ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του. Τοῦτο ἀποδεικνύει αὖθις τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξή-
σκουν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σ. πατρός μου καὶ τὴν ἐξειδικιασμένην ἀγάπην
ἣν ἔτρεφε πρὸς ἐμέ· διὸ καὶ μὲ ἐφθόνησαν τοσοῦτον τὰ ἀδελφιά μου· κα-
τάρθωσα π. χ. ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ τὸν συμφιλιώσω μετὰ τοῦ πρώην Ἡγε-
μόνος τῆς Σάμου Στεφάνου Βογορίδου, τοῦθ' ὅπερ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὅλοι οἱ
κρατοῦντες, οἱ πατριάρχαι καὶ λοιποὶ φίλοι μας εἰς μάτην ἐπεδίωξαν. Ἀλλ'
ὁ γνήσιος οὗτος βούλγαρος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ ὡς δεῖ μετὰ τῶν
περὶ αὐτὸν μίαν τοιαύτην εὐγενῆ θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἀειμνήστου Μ. Λογοθέτου.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη.

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ.

Ἐν Ὁρούρτζα 9 Ἰουλίου 1870.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πέμπτης ἐπιστολήν σου, καὶ διὰ τὴν
πρὸς τὸν Καϊμακάμην Σηλυβρίας ἐπιστολήν τοῦ Ἰσμαήλ πασᾶ καὶ διὰ τὴν
ἀπιστολήν τοῦ Τσαούση.

Ἡ σφραγίς μου ἡ τουρκικὴ ἐλησμονήθη ἐν πῶ κοιτῶνί μου
ἐὰν δὲ δὲν εὑρεθῇ, τότε παράγγειλε ἀμέσως τὸν Σερδάρην μου νὰ ὑπάγῃ εἰς
σφραγιδοσκαλιστὴν εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ Παναγιωτάκη Τσεβαερτζῆ εἴτε
τὸν ὀνημαζόμενον Χουσνῆ, ὅστις κατεσκεύασε καὶ τὴν πρώτην μου σφρα-
γίδα, εἴτε ἄλλον νὰ σκαλίσῃ μίαν ἀργυρᾶν σφαγίδα κτλ.

Ἐχάρην διότι συνεφιλιώσας τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γ. . . . Ἐὰν ἐκεῖθεν
καταρθῶσῃς νὰ μοι στείλῃς γράμμα τι πρὸς αὐτὸν (τὸν καιμακάμην τῆς
Τσόρλου) ἀπὸ τὸν Κιαμῆλ πασᾶν πλὴν λίαν αὐστηρὸν καὶ μὲ τίτλους.
«ἰζετλού λογοφὲτ Ἰσταυράκη μπέη», θέλεις οὕτω μὲ συνδράμει. Ὁ σὸς Σ. Α.

Ἰδοὺ νέα ἀπόδειξις πῶν καλῶν πάντοτε διαθέσεών μου πρὸς τοὺς ἀδελ-
φούς μου Σταυράκη καὶ Γρηγόρη, οὓς καὶ παντοιοτρόπως συνέδραμον κατὰ
τὸ ἐνόν, ἐνῶ ἐκεῖνοι παντὶ σθένει ἐτεκταίνοντο τὸν ὀλιθρόν μου. Ὡς γίνε-

ται δὲ μναία ἐνταῦθα, εἶχον συμφιλίωσαι τῷ 1867 τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες ἔπνεον μένειαν ἐναντίον του διὰ τὴν ἀγέρωχον καὶ ἐπιλήψιμον συμπεριφορὰν του πρὸς τὸν ἐν Σαύρνη Γ. προξενόν των Κόμητα Bentivoglio. Συνεπεία τούτου ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας Κ. Βουρὲ καὶ ὁ πρῶτος Διερμηνεὺς κ. Οὐτρέ ἐζήτουν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ μνησθέντος ἀδελφοῦ μου καὶ τὴν παῦσίν του ἐκ τῆς θέσεως τοῦ μουαδίνη τοῦ Βιλαετίου 'Αϊδινίου· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατώρθωται νὰ τὸν σώσω. Ἐκ τῆς ἄνωθι ἐπιστολῆς ἐπίσης καταφαίνεται ἅπασα ἡ κενοδοξία καὶ ἡ τιτλαμανία τοῦ Σταυράκη.

Δημητράκη μου,

Πετρούπολις τῇ 10(22) Ἀπριλίου 1869.

Εἶχον ἐκλάβει τὸ τηλεγράμμα ὡς προερχόμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Γεωργίου καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔγραψον αὐτῷ τάδε: «Δὲν ἤξεύρω τί ἀπεφάσισεν ὁ Χαλίλ-Βεης περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Χαμδῆ-Βεη· κ' ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ᾔτο δυνατόν νὰ λάβῃς τὴν ἐπιστασίαν ταύτην..» Ἄν ᾔτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρᾶγμα, ὥστε ὁ Γεώργιος νὰ ἔχῃ ἓνα σύντροφον ἢ τὸν περὶ οὗ πρόκειται ἀδελφόν τοῦ Χαμδῆ-μπέη, εἴτε ἄλλον τινὰ προταθέντα ἢ προταθησόμενον παρὰ τοῦ Χαλίλ-μπέη, εἴτε αὐτὸν τὸν Χουσνῆ, τότε δὲν ἤθελα λογισθῇ ν' αὐξήσω κατὰ τι τὸ ποσὸν τῶν τεσσάρων λιρῶν καὶ νὰ δίδωνται ἐξ ἡμισείας αἱ μὲν εἰς τὸν ὀθωμανὸν αἱ δὲ εἰς τὸν ἀδελφόν Γεώργιον· ὅστις ἐν τῇ ἀδελφικῇ μερίμνῃ του νὰ γίνεταί κέντρον, καὶ νὰ σπρώχνῃ τὰς ἐνεργείας καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνηθοῦν νὰ τὸν θεωροῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ἐπιμορτισμένον καὶ ἐνδ.αφερομένον εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· νημίζω τὸν τρόπον τούτον τὸν καλῆτερον. Σκέφθητι συνεννοηθῆτε μετὰ τοῦ Χαλίλ-μπέη ἢ μετὰ τοῦ Ἐτέμ-πασᾶ ἢ μετὰ τοῦ Ἀαριφὶ βέη καὶ γράψετε μου.

Πολὺ ἐχάρην ἀδελφε διὰ τὴν ἐκλογὴν σου εἰς τὸ ἐθνικὸν Συμβούλιον, ἰδίως διότι ἐγίνε οὕτω κολακευτικῶς δι' ἐσέ. Ἡ δυστυχὴς Πριγγιπέσα Γκορτζακὼφ θυγάτηρ Στούρζα εἶναι εἰσκίνδυνον, συνεπεία τοῦ τοκετοῦ της.

Ὁ Σ ς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Φίλτατε,

Ἐν τῷ κλεινῷ Βεβεκίῳ τὴν 12 Μαρτίου 1873.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ περιγράψω δεόντως ἣν θλίψιν αἰσθάνε·αι ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ταιαύτης φιλοστόργου μητρὸς οἷα ἦν ἡ αἰφνης ἀφ' ἡμῶν ἀρπυγεία· καίτοι ἡλικιωμένη ἀρκετὰ, ἠδύνατο νὰ ζήσῃ εἰσέτι μερικὸς χρόνος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ λυπεῖ περισσότερο εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ τῇ χορηγήσω ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, ὧν ἔχρηζεν ἐν τῷ γήρατι, ἀφ' οὗ τὴν νεότητά της διήλθεν ἐν θλίψει καὶ καχυχίᾳ. Σοὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμπάθειάν σου, ἐσο δὲ βέβαιος ὅτι τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπητῆς μου μητρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενόν, οὐδέποτε θέλει ἀναπληρωθῇ, ἐπειδὴ δὲν θέλω εὑρεῖ ἐν οὐδενὶ πλέον τὴν μητρικὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν τώρα μάλιστα, στερούμενος ταύτης μανθάνω νὰ ἐκτιμῶ δεόντως.

Σοὶ εὐχαριστῶ δὲ καὶ διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμες τῷ παρ' ἐμοῦ συστηθέντι Μαχμούτ Μπέη.

Ἡ Μαριωρίτσα διάγει μελαγχολοῦσα καὶ δυσάρεσטיμένη ἐν τῷ αὐχμηρῷ, Βεβεκίῳ, τὸ ὅποιον καὶ γὰρ εὐρίσκω δυσφόρητον . . .

Ὁ δὲ ἄρχων Μ. Λογοθέτης διάγει ὡς πάντοτε, τιθεὶς λόγος ἐμβριθεὶς ἐν τοῖς πατριαρχείοις, καὶ οὐδέποτε κατορθῶν νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη του.

Ἀληθῶς ἐτρομαξά, ὅταν ἀνέγνων ἐν ταῖς ἐφημερίσι τὰ κατὰ σοῦ ἐξεμύμενα καταχθόνια κατηγρηήματα. Εὐτυχῶς ὁμῶς δὲν ἔκαμαν, ὡς φαίνεται, οὐδεμίαν ἐντύπωσιν καὶ ἡ παλλικαρία σου καὶ τούτων τὴν προσβολὴν ὑπεξέφυγεν. Ἀληθῶς ἦσαν τοσοῦτον περιστατικῶς γεγραμμένα, ὥστε ἐκινδύνευσαν νὰ πιστεύσω ὅτι ἔγραψες τὶ compromettant εἰς τὸν ἀχρεῖον τοῦ Αἰῶνος συντάκτην.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπελεύσεται εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ὅταν συμπληρωθῇ, ἐπειδὴ ὁ Κ. Α. Ψυχάρης περητῆθῃ· τὰ μπεράτια ἤρχισαν νὰ στέλλωνται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα· χθὲς ἐστάλησαν τρία, καὶ τοῦ πατριάρχου ἐντὸς ὀλίγου σταλήσεται.

Ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει προχωροῦμεν βραδέως πολλάκις καρκινοβατοῦντες. Πολλάκις πρὸς διάχυσιν ἄμυνω καὶ γὰρ μερικοὺς λόγους, ἀλλ' οὐχὶ πολλοὺς, μέχρι τοῦδε μόνον δύο. Ἡ δὲ κατάστασις ἡμῶν οἰκτρὰ κοινῇ τε καὶ δία.

Χαῖρε ἀρχηγὲ τοῦ φιλοστροχισμοῦ καὶ τῆς λοιπῆς νεωτέρας ῥητορικῆς τέχνης.

Ὅλος σὸς Σ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ.

Παρακαλεῖται αὐθις τὸ δημόσιον νὰ συγκρίνῃ τὰ φιλικὰ καὶ συγγενικὰ ὄντως αἰσθήματα ἅπερ ἔτρεφε πρὸς με μέχρι τινὸς ὁ κάλλιστος ἐξαδελφός μου καὶ ἰατρός Σ. Μαυρογέννης ὡς καὶ τὴν κακὴν ιδέαν, ἣν εἶχε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ ἦν δημοσία ἐν τῷ Νεολόγῳ διетράνωσε, μὲ τὴν ἀλλοίωσιν, ἣτις ἐπῆλθεν αἰφνης ὡς πρὸς τὸν ἄρχοντα Μ. Λογοθέτην καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ δολοφονηθέντα ἀδελφόν του ἐν τῷ φρονήματι τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, «Ο tempora ὁ Mores!»

Φίλτατε Δημητράκη.

Ἐν Περτροπόλει τῇ 12)24 Ἰουνίου 1868.

...Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν λαμβάνω τόσα ὅσα σὺ ὑποθέτεις, διότι ὁ Κονεμένος ἐκράτησε τὸν μισθόν, εἰς ἐμέ δ' ἐδόθησαν μόνον τὰ πρεσβειακὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἐλάμβανεν οὗτος, ἥτοι 775 ρούβλια κατὰ μῆνα, μακρὰ ἀσθένεια, πολυδάπανος χειμὼν αὐστηρὸς, τὰ ἀνήκουστα ἐδῶ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τις ὅπως πιστεύσῃ, μ' ἡνάγκασαν νὰ ἐξοδεύσω ταχτικῶς κατὰ μῆνα ποτὲ ὀλιγώτερα τῶν δύο ἡμισυ ἕως 3,000 φρ.

Ἐντὸς δέκα μηνῶν ἐπλήρωσα περὶ τὰς 11,000 φρ. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς εἶναι βεβαίως εἰς θέσιν νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν σου καὶ τοῦτο εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς. Τὰ μετὰ τοῦ θείου συμβάντα μὲ λυποῦσι, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν προαγωγὴν σου. Ἡλπίζον ὅτι ἤθελες ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ ἤθελες κερδίσει τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀρχηγοῦ σου. Ἡ καρδιά σου εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Μὴ παρεννοήσης ταῦτα παρακαλῶ, προέρχονται ἀπὸ συγγενῆ καὶ φίλον, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ζητεῖ τὴν πρόοδον καὶ ἡσυχίαν σου. Σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ καρδίας.

ὁ διὰ βίου σὸς ΣΤ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Ἡ ἄνωθι ἐπιστολὴ τοῦ ἐξαδελφοῦ μου Στ. Καραθεοδωρῆ ἐμφαίνει ἐπί-

σης τί ἐφρόνει οὗτος περὶ ἐμοῦ μέχρις ἐσχάτων ὡς καὶ τὴν ταλλαρομανίαν, τὴν φυλαργυρίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν του. Ἄνευ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θὰ ἦτο ἀσυγχρότως εἰς τῶν καλλιτερῶν συγγενῶν μου λυπούμαι δὲ τσοῦτω μᾶλλον διὰ τὰς ἐλλείψεις του ταύτας καὶ διὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν, ἣν μοι ἔδειξε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου μὴ ἐπισκεφθεῖς με καὶ ἅπαξ ὅτε δὴλθεν ἐντεῦθεν τῷ 1875 μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν θέσιν του ἦτοι τὴν τοῦ Πρέσβ. τῆς Υ. Π. ἐν Βρυξέλλαις καθόσον ἐπὶ 40 ἔτη τὸν ἠγάπησα καὶ τον ἐξετίμησα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἀναγνωρίζων τὰ πολλὰ καὶ καλὰ αὐτοῦ προτερήματα καὶ συνιστῶν αὐτὸν ὡς ἔδει τῇδε καχεῖσε. Εὐτυχῶς τὴν ἐλαλίστην χάριν, ἣν τῷ ἐζήτησα τότε τοῦ νὰ μοὶ δανείσῃ δηλ. μικρόν τι πῶσόν ἐπὶ τόκῳ καὶ ἦν μοι ἡρνήθη τόσον ἀσυγχρότως, μοὶ ἔκαμε μετὰ ταῦτα ὁ γαμβρός του Κωστάκης Καλλιαδης, δανείσας με 100 λ. ὀθ. ἐπὶ τόκῳ καὶ ἀνατοκισμῷ 12 0)0, ὡς ἤθελε πράξει ὁ χειρότερος τῶν τοκογλύφων. «Ab uno de omnibus».

Κύριε Ἀριστάρχῃ σᾶς προσκυνῶ

Τὸ παρόν μου αποδίδει εἰς τὸ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι σᾶς ἦλθαν χίλια φράγκα, ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σας Κύριον Σταυράκη καὶ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ στείλετε ἓναν ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας διὰ νὰ τὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ θέλει δύο ἀποδείξεις ἢ μία διὰ τὸν ἀδελφόν σας ἢ δὲ ἄλλη διὰ τὴν κυρίαν Ἀναστασιάδην, ἢ ὅποιον ἔχει τὰ χρήματα εἰς χεῖράς της μένω μὲ ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας. 26 Αὐγούστου.

ΑΡΓΥΡΗ ΦΕΝΕΡΛΗ.

Ἀδελφὲ Δημητράκη.

Κέρκυρα τῇ 22 Ἰουλίου 1873.

Ἀπεφάσισας μοὶ λέγεις διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου, ἣν ἐσχάτως ἔλαβον, ν' ἀποδυθῇς εἰς τὸ δικηγορικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν στάδιον καὶ συγχρόως θέλεις νὰ μεταβῇς εἰς Κέρκυραν. Τὰ δύο δὲν συμβιβάζονται. ..

Ἀδίκως ὁ Essad Bey σοὶ παρεπονέθη. Δὲν ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ νὰ δίδῃ εἰς τὸν πρόξενον τὸν τίτλον Excellence, εἶπα τῷ Ἀζελῷ μόνον ὅτι θὰ ἦτο φιλόανθρωπον γράφοντες νὰ γράφωσι τῷ προξένῳ καὶ οὐχὶ τῷ Κονεμένῳ γράφοντες δὲ τῷ Κονεμένῳ καλὸν νὰ ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς των καὶ μόνον εἰς τὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας βλέπει ἡ Πόστα, ὅτι ὁ Ρουτπειούλα Σινφιέβελ δικαιούται εἰς τὸν τίτλον Excellence. Τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὁ Essad καὶ ἐξ ἐναντίας ἐνησμενίζετο νὰ γράφῃ Recevez M. le Consul etc. ὅπερ δὲν ἔγραψα ποτὲ ἐγὼ ὁ καθεξῆς θέσιν Πρέσβεως, ὁ Rutpei Oulla Sinfi Evel μήτε εἰς τὰ ἀρμενικὰ τὰ ἄνευ βαθμοῦ ὑποπροξενίδια.

Ὡς πρὸς τὰς franchises douanières ἐζήτησα, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐν Τουρκίᾳ χαρίζομεν εἰς τοὺς 500 προξένους, ὑποπροξένους, πράκτορας ἀτέλειαν ἠθέλησα νὰ ζητήσω νὰ πληρώσω τέλος διὰ τοὺς ἵππους τῆς χρήσεως μου, τὴν ἄμαξαν καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας μου πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὁ νόμος ὁ Ἑλ. χορηγεῖ εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ τοὺς νεωστὶ ἀποκαθισταμένους ἐν Ἑλλάδι. Καὶ τοῦτο μοὶ ἡρνήθη ἐνῶ εὐκολον ἦτο νὰ μοὶ εἴπῃ «φέρε εἰς ὄνομα τῆς Πρεσβείας τὰ πράγματά σου, Κονεμένε τριακονταετῇ διπλωματικῇ ὑπάλ-

ληλε, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχες προσδιορισθῇ νὰ γίνῃς πρέσβυς εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Ἀμερικὴν.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν παρεπονέθην, ἐπικράνθην ὅμως de la manière sous jambe dont il a voulu me traiter — καὶ εἶπον «ἄς πιῶ τὸ ποτήριον μέχρι τέλους».

Ποτὲ δὲ δὲν ἀπήντησεν εἰς interessantes communications ἄς τῷ ἔχοντα· ἂν ὅμως δὲν τοῦ ἀρέσω, εἰπέτε το, ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ ζητήσῃ τὴν παυσίν μου.

— Ὁ σὸς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἡ ἐταιρία τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ δὲν ἔχει νοσοκόμους — Ὑπάρχουσι νοσοκόμοι ἀλλὰ οὗτοι ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐπιτροπὴν Κυριῶν. Ὁ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ λάβῃ τινὰ τούτων ὀφείλει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς τὰς Κυρίας, — ἂν δὲν σφάλλω Κυρίαί τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ κυρία Παπούδωφ, ἡ κυρία Ῥεβελάκη, — ἡ κυρία Βάριγκα Ῥάινεκ —. Δέχθητε τοὺς χαιρετισμούς μας

23 Αὐγούστου.

— Χ. ΠΡΕΤΕΝ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ.

Ἀθῆναι τῇ 28 Αὐγούστου 78.

Τῷ Ἀξιότιμῳ Κυρίῳ Ἀριστάρχῃ Βέν.

Κύριε. Ἐλάβαμεν πρό τινων ἡμιρῶν τὴν ἐπιστολὴν σας ἀλλ' ὁ κύριος Χίλλ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀπαντήσῃ εὐθύς.

Ὁ κύριος Χίλλ συμπαθεῖ πολὺ πρὸς ὑμᾶς, διότι καὶ οὗτος εὐρίσχεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ νὰ μὴ ἐλέπη καὶ ὥς ἐκ τούτου κωλύεται τοῦ νὰ πράξῃ ὥς ἐπιθυμεῖ, προσφέρον τὰς περιθάλψεις καὶ ὑποστηρίξεις πρὸς τοὺς φίλους του· ὥς πρὸς τὸ ζήτημα καταλλήλου Ἀμερικανῆς ἢ Ἀγγλίδος ὑπηρετίας εἶπαι πάντῃ ἀδύνατον τανῦν νὰ εὑρεθῇ τοιαύτη μὲ τὰ ὅποια θέλετε προσόντα, ἀλλ' ἡ Κυρία Χίλλ ἂν ἐγίνωσκε μᾶλλον τί σᾶς χρειάζεται ἤθελε βεβαίως προσπαθήσει νὰ σᾶς προμηθεύσῃ μίαν. Δύσκολον καθίσταται νὰ Σᾶς ἐκφράσῃ δι' ἐπιστολῆς τὰ καθέκαστα, ἀλλ' εἰάν δύνασθε νὰ περάσετε πρῶτον τινὰ εἰς τοῦ Κυρ. Χίλλ ἀπὸ τὰς 10 ἕως 12 ἡθέλετε ὁμιλήσει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ εὑρεθῇ μέσον πρὸς καλὴν περιποίησιν σας. Δέχθητε ἐν τούτοις τοὺς εἰλικρινεῖς χαιρετισμούς καὶ φιλικῶς διατελῶ Ὑμῖν Φ. Μ. ΧΙΛΛ.

Περίληψις μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου ΣΤ' πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος Κ. Δαυίδ.

Ὁ καλοκάγαθος Ἱεράρχης Φωκίδος κ. Δαυίδ παρακληθεὶς ἐνθέρμως ὑπ' ἐμοῦ ἐξέθηκε πένρσι καὶ ἐφέτος τὴν ἐδῶ δεινὴν θέσιν καὶ ἀνέχε' ἂν μου τῷ πρώτῳ Οἴκουμενικ. Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ ΣΤ' καὶ ἐπεκαλέσθη κατ' αἰτησίν μου τὴν πολύτιμον ἀρωγὴν καὶ μεσολάβησιν τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἐπαναφέρῃ, εἰ δυνατόν, εἰς θεοφοβίαν τοὺς παρὰ φύσιν οἰκείους μου καὶ τοὺς πειθαναγκάσει νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὰ λείψανα τούλάχιστον τῆς παρ' αὐτῶν σφετεριζομένης πρὸ ἐτῶν πατρικῆς μου κληρονομίας. Εἰς μάτην εἶχον ζητήσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας πολλάκις ἤδη τὴν αὐτὴν χάριν παρὰ τοῦ τρισεβεστάτου τούτου καὶ πολυτίμου πατρικοῦ μου φίλου, δοὺς μάλιστα ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅπως συμβιβάσῃ καὶ ἐξομαλύνῃ τὰ πάντα διὰ τοῦ πλέον

δικαίου καὶ χριστιανικοῦ τροποῦ. Δυστυχῶς ὁμῶς οἱ συγγενεῖς μου κατεγρά-
σθησαν τοσοῦτον τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπερβολικῆς εὐπιστίας τοῦ ἐνα-
ρέτου τούτου ἀνδρὸς, ὥστε τὸν ἠπάτησαν αἰσχρῶς ὡς πρὸς τὰ ἀφορῶντά με
ὅπως κάλλιον ἀπολογηθῶσιν οὕτως πως. Τούτου ἔνεκα, ἴσως δὲ καὶ διότι
παρεξήγησε χωρία τινὰ τῶν Βουλγαρικῶν μου, ἐν οἷς ἐγένετο μνεία λίαν εὐ-
σεβᾶστως ἀλλ' ἀμερολήπτως τῆς Α Θ. Π. Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ἔκρινεν εὐλο-
γον νὰ μὲ τιμῇσθαι πρὸ τετραετίας διὰ μιᾶς ἀπαντήσεώς του καίτοι τῷ ἀπηύ-
θυνα τὰς πλέον σπαραξικαρδίους ἐπικλήσεις καὶ τῷ διετρανωσα ἰδίᾳ καὶ δη-
μοσίᾳ ἀνέκαθεν ἐξαιρετικὴν ὄντως ὑπόληψιν, ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην.
Χάριτι θεῇ ὁ γηραιὸς οὗτος ἐθνάρχης μας ἐπανῆλθε, φαίνεται, ἐσχάτως;
εἰς καλλίτερα πρὸς με αἰσθήματα, κατανοήσας ἴσως ἐπὶ τελους τὰς ἀθεσί-
τους δολοπλοχίας τῶν οἰκείων μου, καὶ εὐδόκησε νὰ γράψῃ τῇ 31 Μαΐου
Β. Ε. τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φωκίδος Κ. Δαυίδ ἐπιστολὴν κολακευτικωτάτην, ἐν
ἣ ἐκδηλοῖ τὰς πλέον πατρικὰς καὶ εὐμενεῖς δ' αἰθέσεις πρὸς τὸν αἰδιδίμον πατέρα
μου καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτόν. Συνάμα ὁμῶς ἡ Α. Θ. Π. διεκήρυττε τῷ μνησθέντι
Ἀρχιερεῖ ὅτι καθ' ἃ τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἔλαβον ἤδη πᾶν
ὅ,τι μὲ ἀνῆκεν ἐκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ μακαρίτου πα-
τρός μου, ἐκτὸς τῶν Τζιφλικίων Ὁμουρτζᾶς καὶ Ἡρακλείας, διὰ τὰ ὅποια
ὁμῶς μοὶ στέλλει πάντοτε λ)σμόν, ὡς καὶ τὸ ἀναλογοῦν μοι τεταρτημόριον
τῶν εἰσοδημάτων των, ὅτι δὲν εἶχεν ὁδολὸν νὰ μοὶ ἐμβάσῃ διὰ ν' ἀπαντήσω
τὰ ἐδῶ ἐξοδά μου, ἐπειδὴ ὕστερεῖτο μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας μου τὰ πρὸς
τὸ ζῆν ἀναγκαῖα κτλ. Ἀπερῶ πῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεπεία τῶν ὧσιν τῇ ἔγρα-
ψα ἐντεῦθεν ἢ τῇ ἀπεκάλυψα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κατόπιν τῶν ὧσιν
ἐδημοσίευσα δὲν ἀπεστόμωσε τὸν ἀδελφ. μου Σταυράκην λέγουσα αὐτῷ
«Γιεζή, διατί λαλεῖς τὸ ψεῦδος, ἡ λέπρα Νεεμᾶν κολλοθήσεται ἐν σοὶ καὶ
ἐν τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα». Ἀφοῦ ἐπανειλημμένως παρεκάλεσα
μετα δακρύων Γρηγόριον τὸν ΣΤ' νὰ ὀρκίσῃ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τὴν
Μητέρα μου, τὰ ἀδελφιά μου καὶ τοὺς λοιποὺς συνενόχους των ὅπως τῷ ὁ-
μολογήσωσιν ἂν πράγματι δὲν ἐπεβουλεύθησαν καὶ δὲν ἐπιβουλεύονται ἔτι καὶ
νῦν νυχθημερόν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου καθ' ὃν τρόπον ἐξέβηκα
ἐν τοῖς Βουλγαρικοῖς μου καὶ ἐν ταῖς Ν. Ἀποκαλύψεσί μου καὶ ἀφοῦ ἐδέ-
χθην ἐγὼ νὰ λάβω πρῶτος τὸν ὄρκον ἐφ' ὅλων τῶν κεφαλαίων τοῦ κατηγο-
ρητηρίου μου, δὲν ἐννοῶ ποσῶς πῶς ἡ Α. Θ. Π. δὲν ἐνέδωκε εἰς μίαν τόσο-
ν φυσικὴν χριστιανικὴν καὶ εὐλογον ἅμα αἵτησίν μου; Κύριος δὲ οἶδε διατί
προτιμᾷ ὁ ἀξιοσέβαστος οὗτος πατριάρχης νὰ δίδῃ πειθῶ καὶ ἀκρόασιν εἰς τὰς
ἀσυστόλους ψευδολογίας τῶν συγγενῶν μου, ἀφοῦ ἔχη πρὸ καιροῦ ἀναχεῖρας
τὰς ψηλαφητὰς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς των καὶ τῆς δολιότητός των; ὡς
γνήσιος Ἑλλήν καὶ Ὁρθόδοξος Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ὤφειλε μᾶλλον ἀντὶ
νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τοιούτων τεράτων, οἷα εἰσὶ τὰ ἀδελφία μου καὶ Σα, νὰ
τὰ νοουθετήσῃ καὶ ἐπιπλήξῃ πατρικῶς πρὸ καιροῦ, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς πλεί-
ονα θεογνωσίαν καὶ νὰ τὰ καταρασθῇ, ὅπως μὴ ἐξακολουθῶσι νὰ ἐμπαίζωσι
διηνεκῶς θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα; Ἡ Α. Θ. Π. δὲν θά ἔπραττε πρὸ ἐτῶν ἔργον
πολὺ χριστιανικώτερον, ἐὰν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἀδελ. μου Σταυράκην τοὺς ἀ-
ξιόμνημονεύτους ἐκείνους λόγους τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου οὗς ἀνωθεὶ ἐσημείω-

σα, ἐὰν ἔλεγε τῇ μητρί μου τὰ ὅσα εἶπε πάλαι ποτὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πρὸς τὴν ἀνευθυριάστως ἐπίσης ψευθεῖσαν Σαπφείραν· «ἰδοὺ οἱ θάψαντες τὸν ἄνδρα σου, αὐτοὶ ἐκκομίσουσι καὶ σὲ εἰς τὸν τάφον.» Ἐν πάσῃ περιπτώσει Γρηγόριος ὁ Στ' ἤθελε δυνήσῃ, νομίζω, νὰ βελτιώσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν ἀφόρητον πλέον καταστάσα θέσιν μου, ἐὰν δὲν ἐπίστευε τόσον ἀνεξετάστως τὰ ψεύδη τῶν οἰκείων μου καὶ τῶν ἐπαξίων συνηγόρων των ὡς τὰ τοῦ Γ. Ξυδιᾶ Τυπάλδου τοῦ Κωστάκη Καλλιᾶδῃ καὶ Σχς καὶ ἂν ἡ Α. Θ. Π. πρὸς τοῖς ἀνωτέρω ἔλεγε τοῖς ἀδελ. μου καὶ Σχ τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίου σου μαρτυρίαν ψευδῇ. Καὶ τοῦτο ἔσω ὁ λόγος ἡμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ, τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν». Εἶδε μὲ καὶ δὲν εἰσηκούετο Γρηγόριος ὁ Στ' παρὰ τῶν οἰκείων μου, τότε ὤφειλε ἀδιστάκτως ἡ Α. Θ. Π. ὡς τὴν ἐξώρκισα καὶ ἐπ' ἐσχάτων νὰ τοὺς καταρχσθῇ, ἵνα τοὺς καταπίῃ ἡ γῆ ὡς τὸν Νάθαν καὶ τὸν Ἀμβριόν, ἵνα πέσωσι νεκροὶ ἔμπροσθέν της ὡς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα καὶ ἵνα καλυφθῶσιν ὑπὸ λέπρας ὡς ὁ Γιεζῆ. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογ. μου, ὁ ἀδίκως καὶ παραλόγως συκοφαντήσας, ληστεύσας καὶ ἐκθέσας αὐτὴν καὶ ὁ συστηματικῶς παραμορφόνων τὴν ἀλήθειαν, τότε ἅς ἔχω ἀπὸ τοῦδε τὴν κατάρχην τοῦ δημοφιλοῦς τούτου Πατριάρχου μας καὶ ὅλων τῶν σεβομένων ἑαυτοὺς ἀνθρώπων.

Παραπληρωματικαὶ τινες ἀποκαλύψεις καὶ διασαφήσεις.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κονεμένου τοῦ 1868 καταφαίνεται αὐτῇς τίνι τρόπῳ προσηνέχθην πάντοτε πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, οἵτινες ἀντὶ μάνα χολὴν μὲ ἐπότισαν καὶ νυχθημερὸν τὸν λάκκον μου ὑπέσκαπτον. Ἐκτὸς τῶν παρὰ τῷ μνησθέντι γαμβρῷ μου ἐνεργειῶν μου ὑπὲρ τοῦ κακοηθεστάτου ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἶχον κατὰ καιρὸν συστήσει αὐτὸν ἐνθέρμως εἰς τὸν Ἀαριφῇ πασσᾶν, τὸν Μουνῆφ πασσᾶν καὶ τὸν Σαφφὲτ πασσᾶν, τὸν νῦν Μ. Βεζύρην, ὅπως αἱ Α. Α. Ε. Ε. βελτιώσωσι τὴν ἐν τῷ γραφείῳ τῶν μεταφραστῶν θέσιν του, καθὼς τότε ἄμεσοι ἀρχηγοί του, ἡ δὲ Α. Υ. τὸν παραλάβῃ μὲ τινα προβιδοασμὸν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, οὗτινος τόσον ἐπαξίως προΐστατο τῷ 1869. Δυστυχῶς ὁμως ὁ ἀναιδὴς οὗτος νεανίας διὰ τῆς σφοδρᾶ ἀνοικείου, αὐθάδους καὶ ἐπιληψίμου συμπεριφορᾶς του, ἐφείλκυσε μᾶλλον τὴν δυσμένειαν τῶν προϊσταμένων του ἢ τὴν εὐνοίαν των καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη ποσῶς εἰς τὰς ἀδελφικὰς συστάσεις μου. Καθ' ἃ δὲ μὲ ἐβεβαίωσε τῷ 1873 ἐν Χρυσουπόλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐφένδης Κωνσταντινίδης ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Κωστ. Φωτιάδου βέη τοῦ νῦν ἡγεμόνος τῆς Σάμου, μεθ' οὗ καὶ μὲ ἐπεσκέφθη ἡμέραν τινά, τῷ εἶχε κάμει ὁ Μουμετζῆς τοῦ Τερζουμὰν Καλεμίου πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς λίαν ἀνηθίκου διαγωγῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι ἀπεπειράτο νὰ διαφθείρῃ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ γραφείου τῶν μεταφραστῶν καὶ νὰ τὰ μύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ παρὰ φύσιν ἐκείνου καὶ βδελυρωτάτου πάθους τῆς παιδεραστίας, ἧς ἦτο καὶ εἶναι εἰσέτι ἀσελγέστατος ὁπαδός. Τὰ ὀγλάνιά του ἀριθμοῦνται δυστυχῶς κατὰ ἑκατοντάδας, ὡς καὶ αἱ πουτάνες τοῦ Σταυράκη καὶ τοῦ Γρηγορίου. Μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τοῦ Γεωργίου ὑπῆρχον ὁ Πέτρος

ὁ νυμφευθεὶς ῥάπτριάν τινα τοῦ Α. Πίστη, διὰ νὰ τὴν οἰκονομῇ ὁ Τσελεπὴς τοῦ καὶ ἐκείνην, ὅσας δὲν ἠδύνατο μόνος τουνὰ χορέσῃ τὴν ἀκολασίαν τοῦ β'. ὁ υἱὸς τοῦ Βουλγάρου Ἡλία, ἦτοι τοῦ ἀποθανόντος παλαιοῦ Τσιμπουχτοῦ τοῦ Σ. πατρός μου· γ' ἄλλοις νέος καὶ εὐειδὴς σοφρατζῆς τῆς οἰκογενείας μας, ὃν τῇ ἀφῆρπασε διὰ τῆς βίας, καὶ μύριοι ἄλλοι Ἐντεψίδιδες, οὓς ἀνεύρισκεν εἰς τὰ γαμαιτυπεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ προσεκάλει νυχθημερόν εἰς τὴν πατρικὴν μας ἐστίαν, ἣν καὶ δὲν ἐσεβάσθη ποτὲ ὡς ἔδει. Μεταξὺ δὲ τῶν τελευταίων τούτων δέον νὰ συγκαταριθμηθῶσι· Α' τὸ Τρανουδάκι, ἦτοι νάνος τις καὶ δυσειδέστατος Κονσολιτετζῆς τοῦ Χαβιάρ Χάν, ὃν καὶ διατηρεῖ πρὸ ἐτῶν ὡς ἐρωμένον τοῦ πλούσιός τις πασᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κάλλιστος ἄλλως τε φίλος μου καὶ εὐγενέστατος ἄνθρωπος, ἔχων ὁρῶς ἀπέχθειαν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον. Β' τὸ Σπανδονάκι, ἦτοι παλαιός τις ὑπάλληλος τῶν ὀθωμ. ταχυδρομείων ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν ἔνεκα κατασχρήσεων καὶ δραπετεύσας εἰς Παρισίους, ὅπου τῷ 1870 ἔλαβε μέρος· φαίνεται, ἀρκετὰ ἄτιμον πάντοτε, εἰς τὰ τερατώδη αἵσχη τοῦ Δήμου, οὔτινος τὴν κρυπτογραφικὴν τηλεγραφικὴν κλεῖδα ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὸ καὶ κατεδικάσθη εἰς τουφεκισμόν, ἐξ οὗ μόλις ἐσώθη φυγὼν διὰ νυκτὸς εἰς Λονδίνο· Γ' ἄλλοις Ἀλ. Νικολαΐδης πρῶην τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος ἐν Βαγδάτῃ, ὅθεν εἶχε μεταφέρει καὶ μικρὸν τινα λέοντα ζῶντα, ὃν καὶ προσέφερε τῷ Σουλτάν Ἀζίζ τῷ 1872· Δ' ἄξ' ὅτιμός τις ἐπίσης Ἀλεξανδρίδης, μαυρομούστακος καὶ ὑπαλληλίσκος τῆς Πόστας· Ε' ἐν φοιτητάριον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς Ξενάκης τοῦ νομα, οὔτινος ὁ μὲν μεγαλείτερος ἀδελφὸς ἦτοι ὁ Κουγιουμτζῆς, ἐφυλακίσθη καὶ ἀνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ζοπιτιέ τῷ 1874 μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὡς ἐγχαράξας κατ' εἰσῆγησιν τῶν ἀδ. μου τὴν παρ' αὐτῶν καὶ Σ. ας πλαστογραφηθεῖσαν σφραγίδα τοῦ Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου· ὁ δὲ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ξενάκη ἐστάλη ἐπὶ προφάσει μ. ἁς δίκης τοῦ εἰς Ἀθήνας περὶ τὰ τέλη τοῦ 1876, πράγματι δὲ ὅπως μὲ ξεκυμπήσῃ μίαν ὥραν πρωτῆτερα, διὸ καὶ ἀπεπειράθη μετὰ τινος μῆνας νὰ εἰσαχθῇ πλησίον μου λάθρα ὡς ἰδιαίτερος Γραμματεὺς μου διὰ τινος ἀσυνειδήτου καὶ πρῶην ἐδῶ πληρεξουσίου μου, ἦτοι τοῦ δικηγорίσκου Ἀνδρέα Κοσκινᾶ, τοῦ ὁποῦ καὶ ἄλλας ἀτίμους πράξεις ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ στηλιτεύσω ὡς δεῖ. Εὐτυχῶς κατανοήσας ἐγκαίρως τὸν καταχθόνιον σκοπὸν τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ, ἀπέκρουσα τὴν γενομένην μοι πρότασιν, καὶ ἀπέφυγα οὕτω τὸν ἐπαπειλοῦντά με κίνδυνον ΣΤ' ὁ Νικολάκης Τσερναγόρτζεβιτς ὁ ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρι τοῦ 1878 κατακλέψας με τῇ συνενοχῇ τῶν ἀδελφῶν μου ὡς ἐπιστάτης τῶν τζίφλικίων μου, διὸ καὶ ὁ ἐπιστήμιος αὐτοῦ φίλος ὁ Γεωργακ-αγᾶς τοῦτέστι ὁ λευκὸς εὐνοῦχος, ὡς τὸν ἀπεκάλεσα ποτὲ διὰ τὸ ἀμύστακον καὶ ἀναιδὲς τοῦ προσώπου του, ἐστεφάνωσε τὸν ῥηθέντα Νικολάκην, τὸ προσφιλέστερον τῶν ὀγλανίων του, πέρυσιν ἐν Ἡρακλείᾳ μετὰ τοῦ θυγατρίου τοῦ ἐκεῖ ἱατροῦ Σάββα Μικροπούλου, οὔτινος ὁ κακοηθέστατος γαμβρὸς εἶχε ξελαγιάσει προηγουμένω· τὴν γυναῖκα. Τοῦτο τοῦλάχιστον τῷ προσῆψεν ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη, εἰπὼν αὐτῷ τὰ ἐξ

ἀμάξης καὶ προτρέψας αὐτὸν νὰ χτυπήσῃ εἰς τὸ κεφάλι του καὶ τὴν μάνα καὶ τὴν κόρη καὶ τὸ σπῆτι καὶ τὰ ἔπιπλα, τὰ ὅποια ἄλλως τε ἐσφετερίσθη ὁ Ν. Τζερναγόρτζεβιτς ἀφοῦ ἐξυλοφόρτωσε καὶ ἀπέβαλε τῆς οἰκίας του τὸν ἀτυχῆ πενθερόν του, ὡς μὲ ἐδεδαίωσεν εἰς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ Τζορμπαζίτδων. Διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου συνδυασμοῦ ἔχει νῦν εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ἀδ. μου Γιώργης ἐκτὸς τοῦ πρώην ἐράστοῦ του τὴν τε πενθεράν του καὶ τὴν νεαράν σύζυγόν του, ὅπως διασκεδάσῃ μετ' αὐτῶν ἐν μέθαις καὶ κρεπάλαις, ὅσας μὲταβαίνει κατ' ἔτος ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας εἰς Ἡράκλειαν ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ φροντίσῃ τὰ τῶν Τζιφλικίων μας, πράγματι δὲ ὅπως μὲ κατακλέψῃ καὶ μὲ φάγῃ κάθε χρόνον 300 λίρας εἰς ὄργια μόνον καὶ χαρτοπαίγνια. Τοῦτο μὲ ἐπιστοποίησεν ἐσχάτως εἰς τῶν καλῶν γειτόνων μας, ὅστις πολλάκις ἔλαβε μέρος εἰς τὰ τσουμπούσια καὶ τὰ κουμαρμπαζλίκια του.

Ζ'. Ὁ Βλαδίμηρος Τζερναγόρτζεβιτς ἀδελφὸς τοῦ μνησθέντος Ἐπιστάτου τῶν ἀγροκηπίων μας, ὃν εἶχον ἀπειλήσει ἐν Χαλκηδόνι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1873 ὅτι θὰ καταδιώξω ποινικῶς ὡς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου διὰ τὰς πολλὰς τῶν καταχρήσεις διὸ καὶ συνεννοηθέντες, φαίνεται, μετ' αὐτῶν μὲ ἐφιλοδώρησαν ἀπὸ κοινοῦ τῇ 13 Ἀπριλίου 1874 τὴν καταχθόνιον μηχανήν. Ταύτην δὲ μὲ ἐνεχείρισεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀδελφός του παρὰ τῷ Σαφφὲτ Πασσᾶ, ἐν τῇ Καφετζαρίᾳ, τοῦ ὁποίου τὴν μετεχειρίσθη μέλιστα καὶ ὡς προσκέφαλον ὅπως διασκεδάσῃ πᾶσαν, ἐκ τῶν προτέρων ὑποψίαν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς παρὰ τοῖς πολυαρίθμοις ὑπηρέταις τῆς Α. Γ. Μόλα ταῦτα τὸ Καρακουλάκι τοῦ νῦν Μ. Β. Βεζύρου, ἦτοι ὁ καλὸς Ἀχμέτ ἀγᾶς ἐμάντευσεν ἐκτάκτως πως πάραυτα αὐτὴν καὶ εἶπεν, ὡς ἔμαθον μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς ἐκεῖ περιεστῶτας, ὅτι πολὺ πιθανόν τὸ Κιβώτιον τοῦτο νὰ ᾔηται καταχθονίος τις μηχανὴ ὁμοία ἐκείνης, ἣτις εἶχε σταλῇ πρὸ εἰκοσιπενταετίας παρὰ τινος Σαμίου Ἰατροῦ Σταματιάδου εἰς τὸν τότε ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του, ἦτοι τὸν Στεφανάκην Βένι Βογορίδην. Ὡς δὲ ἐπληροφορήθην τυχαίως πως πρὸ μηνῶν παρὰ τῆς ἀξ. Κ. Α. Φενερλῆ, ὅτε ἐδολοφονήθην ἐν Κωνσταντινουπόλει διεδόθη ἐνταῦθα, ὅτι κάποιος Σταματιάδης κατεσκεύασε καὶ μετεκόμισε εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ τὸ ἐν λόγῳ Κιβώτιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀδελφοί μου Σταυράκης καὶ Γρηγόριος ἐκίνουν πρὸ ἐτῶν πάντα λίθον, ὅπως ἀρπάξωσι τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σάμου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐδωροδόκησαν διὰ τῶν λιρῶν μου οὐκ ὀλίγους τῶν προκρίτων τῆς, οὐδὲν ἀπίθανον νὰ προσέτρεξαν καὶ εἰς τὸν μνησθέντα ἱατρὸν, καθὼ εἰδήμονα νὰ κατασκευάζῃ καταχθονίους μηχανάς, ὅπως μὲ ἀποστείλωσιν ἐς κόρακας. Ὡς φαίνεται ὁμοῦ καὶ ὁ πρώην ἀρχιληστὴς τῆς Ἡπείρου καπετᾶν Γιάννης Παππαφράγκος ὠδήγησε τοὺς ἀδελφοὺς μου εἰς τοῦτο, διότι μόνος του μὲ ὡμολόγησε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὅτι διὰ παρομοίας τινὸς μηχανῆς εἶχε δολοφονήσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ θηριώδης Ἀλῆ Τεπελενλῆ Πασσᾶς τῶν Ἰωαννίνων τὸν πενθερόν του, ἦτοι τὸν Βαλῆ νομίζω τοῦ Βερατίου ἢ τῆς Σκόδρας. Τούτου ἕνεκα καὶ συνελήφθη διὰ νυκτὸς ὁ καπετᾶν Γιάννης, ὡς εἶπον ἐν τῷ προλόγῳ μου, καὶ μετεφέρθη σιδηροδέσμιος εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Ζαπτιέ ἐπ' ἄλλων πολλῶν μισθάρνων ὀργάνων τῶν ἀδελφῶν μου. Καθὰ δὲ ἐδημοσίευσα ἀπὸ τοῦ 1875 ἐν ταῖς βρα-

χείαις ἀποκαλύψει τοῦ πρώτου τεύχους των Βουλγαρικῶν μου ὁ ῥηθεὶς Βλαδίμηρος Τζερναγόρτζεβιτς μοὶ ἐνεχ ἴρισε τὴν καταχθόνιον μηχανὴν εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ, ὅτε ἐπανῆλθον ἐκεῖ ἐκ τοῦ πολυτίμου φίλου μου Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶ, ὅπου εἶχον διανυκτερεύσει τὴν προτεραίαν. Συνεπεῖα τούτου καὶ τῶν λίαν ἐνοχοποιητικῶν καὶ ἀντιφατικῶν του καταθέσεων, ὅς κατὰ συμβουλήν τῶν ἀδελφῶν μου παρήλλαξε καὶ ἀνήρει ἀδιακώπως, ὁ Β. Τζερναγόρτζεβιτς ἐφυλακίσθη ἐπὶ δύο μῆνας ὑπὸ τοῦ Χουσνῆ Πασσᾶ, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπελύθη, κατόπιν τῶν ἐνθέρμων παρακλήσεών μου, διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὁ δυστυχὴς καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἀδελφούς μου ἀθώους καὶ μὴ ἐνεχομένους ποσῶς εἰς τὴν δολοφονίαν μου. Ἐκτοτε ὅμως ἐφωτίσθη ἀρκούντως ὑπὸ ψηλαφητῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐνοχῆς των, διὸ καὶ τοὺς ἐστιγμάτισα καὶ τοὺς κατηράσθη δημοσίᾳ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐν γένει Νταλκαβούκ δες τοῦ ἀδ. μου Γιωργόκη ἦσαν κατευνούμενοι τοῦ Σταυράκη, ὅστις ἐπίσης τοὺς μετεχειρίζετο κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας του καὶ ἀθεμίτους ὀρέξεις. Ἐὰν εἰς τὰς σκανδαλώδεις ταύτας καταχρήσεις προσθέσης, ἀναγνώστα, καὶ τὰ παντοειδῆ ὄργια, εἰς ἃ εἶναι ἐκδοτοὶ οἱ β.δ. μου τότε θὰ κατανοήσης κάλλιον ποῦ καὶ πῶς κατεσπατάλησαν ἑκατομμύρια ὅλα γροσίων ἐκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας, ὅς καὶ κατακλέπτουσιν ἀπὸ τοῦ 1866. Ἄν δὲν ἐτέργιαζαν, δὲν ἐσυμπεθέριαζαν. Ἄλλοτε δὲ θ' ἀναφέρω τινὰ περὶ τῶν πασιγνώστων παλλακίδων τοῦ Κυρ. Σταυράκη καὶ τοῦ κυρ Γρηγόρη, περὶ τῶν χαρτοπαιγνίων των, περὶ τοῦ τζόγου των τοῦ Consolidè εἰς τὴν μπόρσαν τοῦ Γαλατᾶ καὶ περὶ διαφορῶν ἄλλων βδελυρῶν πράξεών των. Τότε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀβοκάτοι των θὰ καταλάβουν πῶς οἱ ἀρχιλήσταί οὗτοι καὶ κακοῦργοι ἔδωκαν ντυμάνι τὴν κληρονομίαν μου καὶ τὰ πασίγνωστα πλούτη τοῦ ἀοιδίμου πατρός μου, ἅτινα οἱ τρυποχέριδες οὗτοι ἔκαμαν καὶ θὰ κάμουν ἐν τὸς ὀλίγου γῆς μαδιᾶν.

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρως παρατηρῶ αἷς δεῖ ὅτι αἱ σχέσεις μου μετὰ τῆς Σ. μητρός μου ἦσαν ἄριστα μέχρι τοῦ 1867, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν μοὶ ἔγραψε τότε εἰς Βερολίνον. Ταύτην δὲ ἐδημοσίευσα ἤδη ἀπαρᾶ λᾶκτως ὡς εἶχεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, μὴ θελήσας νὰ διορθώσω τὰς πολλὰς, τῆς ἀνορθογραφίας, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅποσον ἀμαθὴς καὶ ἀπαιίδευτος εἶναι αὕτη, ἐξ οὗ δύναται κάπως νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπαραδειγματιστος ἀφιλοστοργία καὶ ἀσπλαχνία τῆς. Προσέτι γίνεται δῆλον ἐκ τῶν γραφομένων τῇ μητρός μου, ὅτι αἱ διαθέσεις τοῦ θείου μου Ι. Ἀριστάρχου ἦσαν κάκιστα ἐναντίον μου, πρὶν ἢ μεταβῶ παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἡ ἀδελφή μου Ῥαλλοῦ Οἰκιάδου εἶχε τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ διαμένῃ παρ' ἡμῖν μετὰ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, ἀφ' οὗτου ὑπανδρεύθη. Τὰ δὲ ὑπέρογκα ἐξοδα τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τῆς ἐπληρώοντο ἀπὸ τὴν ῥάχην μου, καί τοι ὁ ἄτιμος γαμβρός μου Ι. Οἰκιάδης μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ πληρώσῃ δῆθεν αὐτὰ ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ ἔκαμαν κατὰ μέγα μέρος ὁ Κονεμένος καὶ ἡ Σεβαστή. Καθὼ ὅμως ἀσυνείδητον ὄν οὐχὶ μόνον δὲν ἐσεβάσθη τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ ἔλαβε 200 λίρας περιπλέον τῶν ὀφειλομένων τῇ Ῥαλλοῦ ἐκ τοῦ δεκάτου τῆς ἐν Νεο-

χωρίω πατρικῆς οἰκίας μας. Ὑπελόγισε δὲ τὸ δέκατον τῆς ἐκ τῶν Ἀπικο-
γλούδων ἀγορασθείσης δεξ.πτέρ. τοῦ γιαν. μας εἰς 250 μόνον λ. ἀντὶ 500 λ.
αἵτινες ἔδει νὰ ἐκπεσθῶσι, καθότι ὁ μακαρίτης πατήρ μας ἐπλήρωσε εἰς τοὺς
μνησθέντας γείτονάς του πρὸ 25 ἡδὴ ἐτῶν διὰ τὸ οἰκόπεδον τοῦτο 5 χιλ λίρας
Οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου ὁμῶς συνομόσαντες κατ' ἐμοῦ καὶ ἀποφασίσαντες
νὰ μὲ ἀποκληρώσωσιν ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας, ἠθέλησαν ἀντὶ
πάσης θυσίας νὰ ξεκάμωσι μὲ τοὺς δύο τότε γαμβρούς μας, διὸ καὶ παρεδέχ-
θησαν τυφλοῖς ὁμμασι καὶ τὰς πλέον παρανόμους καὶ ἀδίκους ἀπαιτήσεις
τῶν. Εἰς μάτην διεμαρτυρήθην ἐγὼ ἐγκαίρως κατ' αὐτῶν.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς 10 λ. ἃς εἶχον δανείσει τῷ 1869 τῷ θεῷ μου
Μιλτιάδῃ, ὃν εὖρον κλινή-η καὶ λίαν στενωχωρημένον, θὰ τῷ ὑπενθυμίσω
αὐτῷ ὅτι μοὶ ὀφείλει ὑπὲρ ποτε τὴν ἀπό τισιν τοῦ ἱεροῦ τούτου χρέους, κα-
θόσον ἔχω νῦν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν 300 τούτων δραχμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐ-
κεῖνος ἔκτοτε ἔλαβε καὶ λαμβάνει ἀδρούς μισθοὺς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως
ὡς διοικητῆς τῶν Σφακιῶν καὶ τοῦ Λασιθίου ἐν Κρήτῃ τὸ πρῶτον, εἴτα δὲ
τῆς νήσου Κῶ ἐκτὸς τῆς συντάξεώς του καὶ τῶν 200 λιρῶν, ὧν μνημονεύει
ἐν τῇ ἀρκούντος εἰρωνικῇ καὶ ἀγνώμονι πρὸς με ἐπιστολῇ του, εἶνε καιρὸς
πλέον νὰ σεβασθῇ κάλλιον τὰς ὑποχρεώσεις του. Ἄ. μὴ στρεψοδικῇ δὲ
ἰσχυριζόμενος, ὅτι αἱ 10, αὐταὶ λίραι συνεψηφίσθησαν δῆθεν μὲ ἄλλας τόσας,
ἃς ἐδανείσθην παρὰ τῆς θείας μου Εὐρυδίκης, διότι τὰς 5 μόνον λ. ἃς εἶχον λά-
βει παρ' αὐτῆς καὶ οὐχὶ τὰς 10 ὡς λέγει ὁ θεῖός μου, τῇ ἐπέστρεψα μετὰ
τόκου ἐκ διαλειμμάτων, καθόσον ἡ λίαν φιλάργυρος σύζυγός του δὲν ἐχαρί-
τωνε συνήθως οὐδὲ ἐν λιανὸ εἰς κανένα καὶ ἐχαράτσωνε μάλιστα ὁμο-
γενεῖς τε καὶ ξένους μετὰ σατανικῆς ὄντως τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος. Ἐ-
κτὸς τῶν 10 τούτων λιρῶν ὁ θεῖός μου Μιλτιάδης θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, ἐὰν μοὶ
πληρώσῃ καὶ τὸ ἐκ 500 περίπου λιρῶν χρέος του πρὸς τὸν αἰοίδιμον πατέρα
μου, οὗτινος γίνεται μνεία ἐν τῇ ἐπισήμῳ Πατριαρχικῇ Ἀπογραφῇ τοῦ
1866. Θὰ τῷ ἤμην δὲ σφόδρα εὐγνώμων, ἐὰν μοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὰς
3 ὀθ. λ. ἃς ἐδάνεισα τῷ 1870 τῷ λίαν προῶρως ἀποθανοντι πέρυσιν
συνεπείᾳ νεανικῶν καταχρήσεων καλλίστῳ μὲν ἀλλ' ἀπερισκέπτῳ ὀλίγον υἱῷ
του Ἀλκιδιδάδῃ. Κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός του εἶχον μεταβῆ καὶ τοι πά-
σχων ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τὴν Πρίγκηπον, ὅπως ἀποσπάσω τὸν Ἀλκ.
διὰ τῆς πειθοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μιᾶς φαυλο-
βίου ἐρωμένης του, ἣν καὶ ἤθελε νὰ στεφανωθῇ. Μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου καὶ
μόχθου, οὐχὶ δὲ καὶ ἄνευ τινὸς κινδύνου, κατώρθωσα νὰ τὸν μεταπείσω, κα-
θότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸν ἠγάπων εἰλικρινῶς· διὸ καὶ ἤκουε προθύμως τὰς
συμβουλὰς μου. Τοῦτο ὁμῶς παρώργισεν ἐναντίον μου ὅλους τοὺς συγγενεῖς
τῆς Δουλκινέας του, οἵτινες ἦσαν γιανμάδαις ἐκ Κεφαλληνίας· παρὰ τρίχα
δὲ ἐδολοφονούμενην τότε, ἀλλ' ἠψήφησα καὶ ἀπειλὰς καὶ τὰ πάντα, καὶ ἐξε-
τέλεσα ὡς ἔδει τὸ καθήκόν μου, καθὼς καὶ πάντοτε. Ἴδου πῶς ἐθυσιαζόμην
ἀνέκαθεν διὰ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ πῶς ἀντημερίφθην παρ' αὐτῶν! Ἐπειδὴ
δὲ ἡ ἐπαρχία τώρα δὲν σηκώνει καὶ δὲν κόπτει μονέδα, ὡς ὁ θεῖός μου Μιλ-
τιάδης, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ ἀποστείλῃ συνάμα ἐδῶ ἐκτὸς τῶν ἀνω-
τέρω καὶ 150 φράγκα, ἅπερ μοὶ ὀφείλει διὰ τὴν ἀξίαν ἐνὸς τουρκικοῦ Σουρτοῦ

ὅπερ μόλις εἶχον παρχάθει ἀπὸ τὸν ῥάπτην μου Μίρ καὶ ὅπερ εἶχον δανείσει τῷ 1871 εἰς τὸν μακαρίτην υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδην, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν. Αἴφνης δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅτε τὸ ἐζήτησα ἔμαθον παρὰ τῆς μητρός του, ὅτι ἐκάη δῆθεν ἐν τινι δωματίῳ της, ὡς εἶχε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ της καὶ μία ἀτυχὴς ὑπηρέτρια της χωρὶς κανεῖς τῶν ἐνοικιούτων νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της καὶ νὰ πάρῃ μυρωδιὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν καπνὸν ἢ μᾶλλον τὴν ὀμηρικὴν κνίσαν.

Ἐὰν δὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθήσῃ ὁ θεῖός μου Μιλτιάδης καὶ 25 φρ. ἦτοι τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἀλεξιβροχίου, ὅπερ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχον ἀγοράσει ἐν Πέρα, καὶ ὅπερ μοὶ ἐκλάπη ἐκ τῆς αἰθούσης του, τότε θὰ ὀφείλω αὐτῷ μυρίας χάριτας — Ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ προφασισθῇ πάλιν τὸ «οὐκ ἂν λάβης παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος,» διότι τοῦτο θὰ εἶναι αὐτόχρημα ψεῦδος, κακοήθεια καὶ αἰσχος. Ἀφοῦ προσηνέχθην τόσῳ συγγενικῶς καὶ ἀφωσιωμένως πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὴν διαδόητον σύζυγόν του καὶ πρὸς τὰ προσφιλῆ μοι τέκνά του ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, δεόν καὶ οὗτος νὰ πράξῃ νῦν τὸ χρέος του.

Ἐκ τῶν δύο τούτων δυσαρέστων ἐπεισοδίων δύναται πᾶς τις νὰ συμπεράνῃ ὅποια τις ἀταξία, παραλυσία, καὶ ἀθλιότης ὑπῆρχεν ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς θείας μου Εὐρυδίκης, ἣν ὁ εὐφύεστατος πατήρ μου λίαν εὐστόχως μετωνόμασε κυρλὴ ἀγώγιαν καὶ Ἀτζουτζέ καρῆ. Ὁ δὲ Χαλὶλ Σερίφ Πασσᾶς, ὁ πενθερός του Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶς καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ῥιτζάλιδες ἀστερευόμενοι ἢ εὐθυμουῦντες τὴν ἀπεκάλουν ἐνίοτε καὶ Ὁροσπού. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτ' ἡ διαγωγή της ἦτο λίαν ἀκροσφαλὴς καὶ ὅτι χάριν αἰσχροῦ ὕλικου συμφέροντος ἐθυσίαζε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ. Τούτου ἕνεκα τῇ ἔγραψα ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς δολοφονίας μου αὐτολεξεὶ τάδε: «*Chez—vous tout est calcul intérêt et dissimulation*»· θυμωθεῖσα δὲ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην εἰλικρίνειάν μου ἴσως ἠθέλησε μετὰ ταῦτα νὰ μὲ ἐκδικηθῇ, συνεργασθεῖσα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶχε τὴν ἀπανθρωπίαν ἡ κερά Εὐρυδίκη νὰ μὴ μὲ φιλοξενήσῃ ἐν τῇ ἀκατοικήτῳ τότε σχεδ. καὶ ἀπεράντῳ οἰκίᾳ της ἐν Πέρα, καθ' ἣν ἐσπέραν ἐδολοφονήθην καὶ μετεφέρθην ἐκεῖ διὰ νυκτὸς ἐκ τοῦ Κονακίου τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ ἡμιθνής. Τότε τὴν ἐστόλισα πετόκορφα μὲ ὅλους τοὺς ἀφορήτους πόνους, μου ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν ἀπώλεσα ποτὲ τὰς αἰσθήσεις μου. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς μῆνας ἐπῆλθεν ἡ παραλυσία τοῦ υἱοῦ της Ἀλκιβιάδης, τότε αἰσθανομένη ἡ θεῖά μου πικρὰς τύψεις συνειδότας διὰ τὴν πρὸς με ἀσυνείδητον συμπεριφορὰν της ἔλεγεν εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς μας ὅτι ἡ κατάρρα μου δὲν ἤργησεν νὰ πραγματοποιηθῇ. Διαμαρτύρομαι ὅμως ἐντόνως ὡς πρὸ τοῦτο, διότι πώποτε δὲν ἐπεθύμησα τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀτυχοῦς Ἀλκιβιάδου, ὅστις μοὶ ἦτο λίαν ἀγαπητός, ὡς ὅλα ἐν γένει τὰ ἄλλα ἀδελφιά του, ἅπερ εὐτυχῶς δὲν διεθάρησαν, καί τοι ἔχοντα πρὶ ὀφθαλμῶν καθημερινῶς τὸ οὐχὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα τῶν γονέων των.—Ἐκτὸς τῆς συγγενοῦς μου ταύτης δὲν εἶναι διόλου ἀπιθανὸν νὰ ἐβοήθησεν καὶ ὁ ἀχαρᾶκτῆριστος θεῖός μου Τζελεμπή Γιάγκος τὸν σφόδρα εὐνοούμενον παρ' αὐτοῦ ἀδελφόν μου Σταυράκη εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς.

Πράγματι ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἀπιστολῆς της εἶχον γράψῃ τῇ Εὐρυδίκῃ ὅτι ἂν ἐτόλμα ὁ θεῖός μου Ι. Ἀριστάρχης νὰ μὲ ἐπισκερθῇ εἰς Κατίκιρι, ὅπου ἔμενα κλινήρης δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καθὼς μοὶ τὸ εἶχε μηνύσει δι' αὐτῆς καὶ διὰ τῆς θείας μου Α. Γρίβα, τότε θὰ τὸν ἐπετοῦσα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ μίαν κλωστιά εἰς τὸν μισὲ Νικολῆν, διότι, μετὰ τὴν τρισαθλίαν πρὸς με διαγωγὴν τοῦ ἐν Βερολίνῳ δὲν ἤθελον νὰ ἔχω μετ' αὐτοῦ καμμίαν σχέσιν τοῦ λοιποῦ. Τῇ προσέθεσα δὲ, ὅτι εἰάν ἀπεκάλυπτον ὅπου καὶ ὡς ἔδει τὰς αἰσχροτήτας του, ἡδυνάμην κάλλιστα ἐντὸς 24 ὥρῶν νὰ τὸν ξεσκαλώσω ἐκ Βερολίνου, μὴ πτοούμενος ποσῶς ἐκ τοῦ νέου Τίτλου τοῦ Πρεσβευτοῦ, ὃν εἶχε ἀρτίως λάβει. Ἐρρέθη ἤδη ἀλλαχοῦ, ὅτι ὁ θεῖός μου οὗτος μετὰ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσωσι καὶ νὰ δηλητηριάσωσι πολλάκις τὸν πατέρα μου, καθὰ μὲ ἐβεβαίωσαν ἡ μήτηρ μου καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Ἐκ τίνος δὲ δημοσιευθείσης ἤδη, νομίζω, ἐπιστολῆς τοῦ Κονεμένου γίνεται δῆλον ὅτι ὁ θεῖός μου Ι. Ἀριστάρχης ἐπεδουλεύθη καὶ τὴν ζωὴν μου τῷ 1868 ἐν Βερολίνῳ, παρακινήσας τὸν κακοηθέστατον ἀνεψιόν τοῦ Γεώργιον Ἰορδάνου νὰ μὲ δολοφονήσῃ δῆθεν ἐν μονομαχίᾳ. Ἐγὼ δὲ κατανοήσας τὴν μυσαρὰν ταύτην πλεκτάνην ἔγραψα τότε εἰς τὸν Σχολάρχην τοῦ παιδαρίου τούτου νὰ τὸ περιορίσῃ εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ New—Stadt μετὰ τοῦ ὑπαγορευσάντος αὐτὴ τὴν αὐθάδη ἐκείνην καὶ ἀνόητον πρόκλησιν, ἣν μοὶ ἀπηύθυνε καὶ ἥτις καθὰ ὁ ἴδιος ἔγραψε τῇ μητρί του, τῷ ὑπηγορευέθῃ παρὰ τοῦ θείου τοῦ Ι. Ἀριστάρχου. Ἐκοινοποίησα δὲ ἀμέσως τῷ Τζελεμπῇ Γιάγκῳ τὸ Σουλτὰν Μπερτάχιμου τοῦτο, διὸ καὶ ἐσχύλισε. Ἐκτὸς τούτου ὁ ῥηθεὶς θεῖός μου εἶχε διεγείρει ἐναντίον μου ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τῆς μοχθηρᾶς γυναικὸς του ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἀνωτάτην κοινωνίαν τοῦ Βερολίνου, ἐν οἷς καὶ τινὰ gemen de Paris καὶ gandins Mexiquien et Bresilien, ὡς τοὺς δύο ἀδελφοὺς Abbey, τὸν Macedo, τὸν Errazzo, τὸν Chapuis κλπ. Τὰ κνώδαλα ταῦτα περιεφρόνησα du haut de ma grandeur, καὶ κατῴρθωσα ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐφελκύσω τὴν συμπάθειαν τῆς ὕλης, ὡς καὶ ὅλου τοῦ ἐπισήμου τοῦ διπλωματικοῦ καὶ τοῦ λογιουκίσμου τοῦ Βερολίνου, πρὸς πείσμα τῶν ἐκεῖ βδελυρῶν συγγενῶν μου. Προσέτι ὁ θεῖός μου Ι. Ἀριστάρχης εἶχε τὴν κακοήθειαν νὰ ἀποσφραγίζῃ ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς ἰδιωτικάς τε καὶ ἐπισήμους, διὸ καὶ τῷ ἔψαλα τῶν παθῶν τοῦ τὸν ταραχὸν ἡμέραν τινα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Προεδρείας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συναδέλφου μου Ἀζίζ Βέη, τοῦ μετὰ ταῦτα εἰς πασσᾶ προδιδασθέντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος ἐν Ῥασγράδ κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσο-τουρκικὸν πόλεμον. Ὁ δὲ ὡς μὴ ὤφειλεν τότε ἀρχηγός μου καὶ θεῖός μου εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά του, ἐπειδὴ τὸν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ πολλάκις καὶ ἐβίασα τὸν θυρωρόν μας νὰ ἐπαναλάβῃ ἐνώπιον τοῦ ὅτι τὸν διέταξε, αὐστηρότατα νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ ὅλα μου τὰ γράμματα καὶ φύλλα. Κατὰ συμβουλήν φαίνεται τοῦ θείου μου ἡρχισε νὰ ἀποσφραγίσῃ τὰς ἐπιστολάς μου μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφός μου Σταυράκης, ὅστις μυστικῶς συνεννοεῖτο ἀνέκαθεν μετὰ τοῦ Ι. Ἀριστάρχου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐχθρῶν μου πρὸς ἐξόντωσιν ἐμοῦ τε καὶ τοῦ μ. πατρός μου. Ἀποδείξεις δὲ τούτου σὺν τοῖς ἄλλοις ἔστω καὶ τὸ ἐξῆς. Τῷ 1875 μὲ ἐπεσκέφθη ἐνταῦθα ὁ παλαιὸς οἰκοδιδάσκαλος, Ταμίας καὶ Ἐπιστάτης μας κ.

Τηλέμαχος Ἀγγελίδης ἐκ Κέας, ἥς καὶ εἶναι ἄχρι τοῦδε εἰς τῶν μεγαλητέρων κτηματιῶν, καθὼς ὑπερπλουτίσας ἀπὸ τὰ ψυγία τῆς τραπέζης μας, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγενεῖς μας καὶ μή. Μοὶ εἶπε δὲ οὗτος σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Σταυράκης εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ παρατηρήσῃ τῷ 1860 εἰς τὸν σφόδρα δικαίως παροργισθέντα ἐναντίον του Σ. πατέρα μας «ὅτι τὰ παιδιά δὲν κληρονομοῦν τὰ πάθη τῶν γονέων των, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν.» Ὁ μακαρίτης εἶχε προσάψει λίαν ὀρθῶς τῷ ἀδελφῷ μου, ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ συχνάζῃ νυχθημερὸν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του, ἐν αἷς τότε δυστυχῶς διεκρίνοντο οἱ δύο ἱατροὶ Στέφανος καὶ Κωνστ. Καραθεοδωρῆ, καὶ τοὶ ἔχοντες ἀπείρους ὅσας ὑποχρεώσεις πρὸς αὐτὸν καὶ συνδεόμενοι διὰ πελυετῶν φιλικῶν καὶ συγγενικῶν δεσμῶν. Οἱ μνησθέντες Ἀσκληπιάδαι ἐχρησίμευσαν τότε, ἴσως καλῇ τῇ πίστει, μετὰ τοῦ Κωστάκη Ἀδοσίδου καὶ τινων ἄλλων Βουλγάρων ἢ Σλαυοφίλων ὡς τυφλὰ ὄργανα τῆς Ῥωσσίας, διὸ καὶ ἐχάλκευσαν τοὺς ἀνεφαρμόστους ἐκείνους κανονισμοὺς, ὅπως φέρωσιν εἰς παραλυσίαν τὰ πράγματα τοῦ Γένους καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τοῦθ' ὅπερ, ἀνέκαθεν ἐπεδίωκε ἡ καταχθόνιος ἐκείνη καὶ Φιλέλλην δῆθεν καὶ φιλορθόδοξος Δύναμις.

Τέλος πάντων σημειῶ πρὸς διασάφησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου πρὸς με κατὰ Ἀπρίλιον Ε. Ε. ὅτι ἐπειδὴ τῷ παρεπονέθη ἡ μήτηρ μου, ὅτι δὲν τῇ γράφω ἀπευθείας, τούτου ἕνεκα, ἀπεφάσισα νὰ τὸ κάμω, τῇ 9 Μαΐου Ε. Ε. Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἐνστάσιν της, ὅτι ἀδυνατεῖ δῆθεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου νὰ μοὶ ἐμβάζῃ ἐδῶ κατὰ μῆνα τὸ οὐτιδανὸν ποσὸν τῶν 25 λιρῶν, ὅπως ἐξοικονομῶ τὰ ἐξοδά μου, ἰστέον ὅτι καὶ αὕτη εἶναι ἐπίσης γελοία καὶ ἀβάσιμος, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Μὲ περισσοτέραν καλὴν θέλησιν, θεοφοβίαν καὶ τιμιότητα θὰ ἠδύνατο ἄριστα οἱ συγγενεῖς μου πρὸ ἐτῶν νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τὸν νόμιμον τοῦτον πόθον μου ἔχ τε τῶν ἐνιαυσίων εἰσοδημάτων μου, ἅπερ μὲ καταβροχθίζουν οἱ γῦπες, ἐξ ὧν μοὶ ὀφείλουν καὶ μὲ σφετερίζονται ἀπὸ τοῦ 1866, καὶ τῶν ὑπερόγκων συντάξεων, ἃς λαμβάνουν ἔκτοτε παρὰ τῆς Ὑψ. Πύλης. κτλ.

Ἐκ τῶν ὧν μοὶ ἔγραψεν εἰς Χανία τῷ 1873 ὁ Κονεμένος ἀποδεικνύεται αὐθις ὅπόσον συνηγόρουν πάντοτε ὑπὲρ τῶν συγγενῶν μου παρὰ τε τοῖς κρατοῦσι καὶ μή.

Δὲν ἔλειψα τότε νὰ παρατηρήσω τῷ Ἐσάτ-βέη, ὅτι ἂν καὶ ὁ Κονεμένος δὲν εἶχε δικαίον κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τύπον, ἔδει ὅμως νὰ φανῇ κατὰ τι συγκαταβατικώτερος πρὸς ἓνα ἀρχαῖον ὑπάλληλον τῆς Ὑ. Πύλης γεροντότερόν του καὶ ἀριθμοῦντα πολυετεῖς καὶ ἐντίμους ἐκδουλεύσεις. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ γαμβροῦ μου τοῦ νὰ τῷ ἀπονέμηται ὁ τίτλος τοῦ ἐξοχωτάτου παρὰ τῆς ἐδῶ Ὁθ. Πρεσβείας, καὶ τοῦ νὰ ζητήσῃ αὕτη παρὰ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως χάριν αὐτοῦ τὰς διπλωματικὰς ἀσυνδοσίας, ἦτον ὑλίγον παρακεκινδυνευμένη, καθότι ὡς Γ. Πρόξενος δὲν εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα εἰς ταῦτα· λόγῳ οἰκονομίας ὅμως ἠδύνατο καὶ τοῦτο κάπως νὰ συμβιβασθῇ.

Εἰς τοσαύτην ἀμνηχανίαν περιῆλθον ἐσχάτως συνεπεία τῆς ἀπεργράπτου ἀσυνειδησίας, μοχθηρίας καὶ δολιότητος τῶν ἰθαγενῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπη-

ρετριῶν, ὡς διάφοροι δῆθεν καλοὶ φίλοι καὶ ὁμογενεῖς μοὶ ἐσύστησαν πρὸ τετραετίας ἐνταῦθα, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ παρακαλέσω ἐγγράφως τὸν ἀπὸ τοῦ 1833 διαμένοντα ἐν Ἀθήναις ἀξιολύβαστον ἀμερικανὸν κληρικὸν κ. Δόκτωρα Χίλλ, τὴν καλοκίγαθον σύζυγόν του, καὶ τὸν εὐγενέστατον κ. Πρετεντέρην Τυπάλδον, ὅπως μοὶ συστήσωσιν, εἰ δυνατὸν, ὅσον τάχιον νοσοκόμον τινά, ἔχουσαν τ' ἀπαιτούμενα προσόντα τιμιότητος καὶ ἀφοσιώσεως, εἴτε Ἀμερικανίδα, εἴτε Ἀγγλίδα, εἴτε καὶ ὁμογενῇ ἐκ τῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Δυστυχῶς ὁμῶς καὶ τοῦτο ἄχρι τῆς ὥρας δὲν ἐπετεύχθη, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λίαν ὑποχρεωτικῶν ἀπαντήσεων τῆς εὐγ. κ. Χίλλ καὶ τοῦ ἀξ. κ. ἀντιπροέδρου τῆς θεαρέστου καὶ φιλανθρωποῦ ὄντως Ἑταιρίας ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπέστην τὰ πάνδεινα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1874 ἐκ μέρους τῶν ἀσυνειδήτων ἐκείνων ὄντων, ἅπερ εἶχον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἔλαβον πρὸ ἐνὸς μηνὸς τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἡρωϊκὴν κᾶπως ἀπόφασιν νὰ μείνω μᾶλλον μόνος καὶ ἄνευ τινος ὑπηρετοῦ ἢ ὑπηρετρίας, παρὰ νὰ περιστοιχοῦμαι ὑπὸ παρομοίων δαιμόνων ἐκείνων, οὓς εἶχον μέχρι τοῦδε. Οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνον νυχθημερὸν παρὰ νὰ μὲ κατακλῆπτωσι, νὰ μὲ κατασυγχιζῶσι, νὰ μὲ αὐθαδιάζωσι, καὶ νὰ ἐπιβουλεύωνται παντοιοτρόπως τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου, εἴτε διότι πᾶσα ἠθικὴ καὶ θεοσεβεία ἐξέλιπε φεῦ παρ' ἡμῖν, εἴτε διότι τοιαύτας μυστικὰς ὁδηγίας ἐλάμβανον τὰ μυστὰρὰ ταῦτα ὑποκείμενα παρὰ τῶν ὀρκισθέντων τὴν καταστροφὴν μου οἰκείων τε καὶ ξένων! Καί τοι δὲ ἀόρματος, δεινῶς πάσχων, ὡς πασίγνωστον, καὶ ἔχων ἐπομένως ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ νὰ μὲ νοσηλεύωσι καὶ περιθάλπωσι διηνεχῶς, ὡς δεῖ, διακηρύττω δημοσίᾳ ὅτι λογίζομαι πολὺ εὐτυχέστερο νῦν, ὅτε ἀπηλλάγην τῶν ζιζανίων τούτων, ἢ πρὶν ὅτε εἶχον πέραξ ἐμοῦ 2 καὶ 3 κᾶποτε ἐξ αὐτῶν, ἅπερ ἀπαύστως μὲ κατεδασάνιζον καὶ ἐδολιεύοντο, καὶ τοι τὰ ἀντήμειδον ἐκ τοῦ ὑστερήματος πολὺ περισσότερον, ἢ ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Πῶς δὲ ὁ τάλας καὶ δύστηνος κατ' ὥρθωσα ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου νὰ ἐπαρκῶ μόνος μου εἰς ὅλας μου τὰς ἀνάγκας καὶ νὰ ὑπερπηδήσω προσκόμματα πολλάκις ἀνυπέρβλητα καὶ καθιστῶντα λίαν παράτολμον τὸ πείραμα τοῦτο; ἀφίνω εἰς τοὺς αὐτόπτας μάρτυρας νὰ ἀφηγηθῶσι ποτὲ οἷς δεῖ.

Ἐκτὸς τῶν 200 φρ. ἅπερ ὁ Τσελεπῆς Σταυράκης μοὶ ἔμβασε πρὸ 5 περίπου ἐβδομάδων διὰ τοῦ ἀγίου Φωκίδος, ὁ ἀδελφός μου νῦν δόκησε κατ' αὐτὰς νὰ μοὶ στείλῃ καὶ νέαν ἐλεημοσύνην ἐκ χιλίων φράγκων διὰ τῆς Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς κ. Α. Φενερλῆ. Ἡ καλὴ αὕτη φίλη μοὶ ἐμήνυσε διὰ τῆς ὑπηρετρίας τῆς, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ καταφέρωμαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ εἶναι τόσο γυναιόδωρος πρὸς με! Ἐσπευσα νὰ ἐξάξω ἐκ τῆς πλάνης τῆς τὴν ἀξιότιμον ταύτην ὁμογενῇ, εὐχαριστήσας αὐτὴν ὡς δεῖ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν καὶ συμβουλὴν τῆς, καὶ παρατηρήσας αὐτῇ, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν οὐδὲ τὸ δεκαπεντημόριον ἴσως τῶν ἐφετεινῶν εἰσοδημάτων τῶν τσιφλικίων μου, ἅπερ οἱ ἀδελφοί μου νέμονται καὶ σφετερίζονται ἀσυστόλως ἀπὸ τοῦ 1866. Ἐπομέ-

νως δὲν προέρχονται ἐξ ἰδίων του, ὡς χάκιστα, φαίνεται, τὴν ἐπληροφόρησαν ὁ κ. καὶ ἡ Κ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου.

Πρὸς διαφώτισιν δὲ ὧνδεῖ ἐπιπροσθέτω εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ἐπειδὴ προσῆψα ἤδη δημοσίᾳ τῷ ἱατρῷ Χάγγελ ὅτι συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀποτύφλωσιν μου, θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐπαναλάβω ὅτι διέπραξε λίαν πιθανῶς τὸ ἔγκλημα τοῦτο, καθὼς τσαρλατάνος ἐξακουστός, κακεντρεχῆς, αἰσχροκερδῆς καὶ σφόδρα φανατικὸς Ἰουδαῖος. Δυστυχῶς οἱ ἄδρῳς φαίνεται δωροδοκήσαντες αὐτὸν δολοφόνοι μου οἵκεῖοί τε καὶ μὴ, ἐξεμεταλλεύθησαν σατανικῶς πως καὶ τὴν χορδὴν ταύτην τοῦ θρησκευματός του ἵνα τὸν διαγείρῃσιν ἐναντίον μου μεθ' ἀπάντων τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων του. Πράγματι τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου ἐδημοσιεύθη ἐν τινι μισθάρνῳ ὀργάνῳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς Πρεσβείας, ἥτοι ἐν τῷ Ἀγγλογαλλιστὶ ἐκδιδομένῳ «Ἀνατολικῷ Χρόνῳ» ὅτι πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὡς ὑποδιοικητῆς τῆς Κρήτης παρέστην ἐν μεγάλῃ στολῇ ἐν Χανίοις κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν εἰς τὸ ὀλοκαύτωμα (οἰω-ταφέ) ἐνὸς Ἑβραίου. Ἐκτὸς τούτου κατετοξεύθησαν τότε ἐναντίον μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, τοῦ Βορρᾶ τῶν Βρυξελῶν καὶ ὅλων τῶν ἐπιλοίπων Πανσλαβιστικῶν καὶ Ἰησουιτικῶν ἐφημερίδων συκοφανταίαι ἔτι μυσαρώτεραι τῆς προηγουμένης. Διὰ νὰ κατανοήσῃ δὲ τὸ δημόσιον τίνι πρόπῳ ἠδυνήθη ὁ δόκτωρ Χάγγελ νὰ μὲ ἀποτυφλώσῃ, εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἅ. ὅτι ἐπεβλήθη ὁ τσιφούτης οὗτος εἰς τοὺς λοιποὺς ἱατροὺς μου παρὰ τῶν συγγενῶν μου ὡς δεινὸς ὀφθαλμολόγος· β', ὅτι ὁ Χάγγελ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐπέμενε ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν τύσον ὀλεθρίαν ἀποβάσαν δι' ἐμὲ χρῆσιν τῆς ἀτροπίνης. γ', ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν ἄλλων ἱατρῶν μου ὁ Χάγγελ τρεῖς τῆς ἡμέρας, ἥτοι τὴν πρωΐαν, τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ μεσονύκτιον, μοὶ ἔχυνε ἀνὰ 24—30 κόμπους, καθ' ἑκάστην τῆς διαλελυμένης ταύτης Στριχνίνης εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ὀφθαλμῶν μου· δ', ὅτι ὁ πρῶτος ἀρχιἱατρός τοῦ Σουλτάν Μετζίτ, Σαλήχ ἐφένδης καὶ ὁ ἀρχιἱατρός τοῦ Σερασκεράτου Ῥεμιζὶ βέη, οἵτινες μ' ἐπεσκέφθησαν εἰς τοῦ Σαφέτ πασᾶ 3 ὥρας μετὰ τὴν ἔκκρηξιν τῆς καταχθονίου μηχανῆς, ἀπεβάνθησαν ὅτι ὁμφοτέροι οἱ ὀφθαλμοί μου ἐτσουρουφλίσθησαν ὀλίγον ἐκ τῆς πυρσοκροτήσεως, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐβλάβη ποσῶς τὸ ὀπτικὸν τῶννεύρων. Αὐτὸ τοῦτο μὲ ἐβεβαίωσαν μετὰ ταῦτα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱατροί μου, οἵτινες δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν εἶχον κατακαῆ καὶ ἐκτυφλωθῇ μετὰ τὴν ἔκκρηξιν τοῦ κιβωτίου, ὅτι διέκρινον κατ' ἀρχὰς πρὶν ἢ ἐξογκωθῇ τὸ βλέφαρον τοὺς ἐπισκεφθέντας με μεγιστᾶνας ἱατροὺς καὶ φαρμακοποιούς εἰς τοῦ νῦν μεγάλου βεζύρου, καὶ ὅτι 15 ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν ἀσυγχώρητον ἐκείνην καὶ σκανδαλώδη ἔγχυσιν τῆς ἀτροπίνης, ἀπετυφλώθη διὰ παντός, φεῦ, ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμός μου καὶ κατεστράφη δὲ ἴσως διὰ βίου ὁ δεξιὸς, ἐξ οὗ ἀμυδρὰν τίνα λάμψιν φωτὸς μόνον διακρίνω· ε'. Ὅτι οἱ ΚΚ. Σ. Μαυρογένης, Η. Βασιιάδης, Βαφιάδης καὶ ἄλλα μέλη τοῦ ἱατρικοῦ μου συμβουλίου μὲ ἔχυσαν μόνον ἓνα ἢ δύο κόμπους ἀτροπίνης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅσας τις ἐδέησε νὰ μοὶ τοὺς ἐπιδέσωσι, ἐνῶ ὁ Χάγγελ 8—10 κόμπους τρεῖς τῆς ἡμέρας μοὶ ἔχυνε εἰς ἓνα ἕκαστον. Ἐκ

τούτου συμπεραίνω λίαν λογικῶς ὅτι ἀπεφασίσθη ἐν τῷ συμβουλίῳ ἡ χρῆσις τοῦ δηλητηρίου τούτου νὰ γίνηται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φειδοῦς, καὶ ὅτι ὁ Χάγγελ παρέβη ἐπὶ δολίῳ σκοπῷ τὰ ἀπὸ κοινοῦ θεσπισθέντα. Γ'.

Ὅτι ὁ Χάγγελ ἐπέμεινε παρὰ τοῖς οἰκείοις μου νὰ μὴ προσκαλέσῃ εἰμὴ ἅπαξ ἢ δις τοὺς Κ. Μούλιγ καὶ Μύλιγγεν υἱόν, καὶ νὰ μὴ λάβῃ ποσῶς ὑπ' ὄψιν τὴν μετρίαν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ατροπίνης τοῦ Κ. Κ. Καραθεοδωρῆ καὶ τὴν ἔντονον διαμαρτύρησιν κατ' αὐτῆς τοῦ Κ. Δ. Ζαμβακοῦ. Οὗτος προῖδὼν ὅτι θὰ μὲ ἀποτυφλώσῃ δὲν ἠθέλησε μάλιστα νὰ λάβῃ πλέον μέρος εἰς ἐν τοιοῦτον ἱατρικὸν συβούλιον. Ἡμέραν δὲ τινὰ, ὅτε τῷ προσέφεραν οἱ συγγενεῖς μου τὸ ναρκωτικὸν τοῦτο διὰ νὰ μὲ χύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ ἐπέταξεν εἰπὼν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο καὶ ἔσεται πάντοτε ὁπαδὸς τοῦ κρύου νεροῦ. Ζ'.

Ὅτι ὁ Δ. Λάκων καὶ ἡ πεφιλημένη του Λουκία Κούπα μετὰ τὴν βιαίαν ἐξόρυξιν, φεῦ, τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ μου, μὲ ἐξώρκισαν μυστικῶς νὰ ἐπιμεινῶ ὅπως προσκληθῇ ἐκ νέου ὁ καλλιστος ὀφθαλμοῖατρος Κ. Μύλιγγεν καὶ μοὶ ὁμολόγησαν ὅτι ἡ οἰκογένειά μου κατ' οὐδέναν τρόπον δὲν τὸν θέλει, καίτοι ἐπείσθη μεθ' ἀπάντων τῶν περιστοιχούντων με ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ Χάγγελ μοὶ ἀπέβη ὀλεθρία. Οἱ συνένοχοι οὗτοι τῶν συγγενῶν μου προέβησαν εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην, καθὼς αἰσθανόμενοι φαίνεται τύψεις συνειδότος καὶ θέλοντες νὰ προλάβῃ τὰς ὑπονοίας μου διὰ τὴν περαιτέρω συμμετοχὴν των εἰς τὸν ὀλεθρόν μου. Πράγματι ὅτε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Τριάδος ἐρρίφθη μεγίστη δόσις ἀρσενικοῦ ἐν τῷ ζωμῷ μου, ὃν παρσκευάζεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ οἰκογένειά μου, ἰδίως δὲ ἡ θεία μου Ῥαλοῦ Ἰορδάνου, τότε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ αὐθημερὸν μεταβάντος παρ' ἐμοὶ ἐπὶ τούτῳ νέου Μουστεσάρη τοῦ Ζαπτιῆ Ῥιφάτ Ἐφένδη ὀνομαζομένου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι μία νεαρὰ ὑπηρετρία τῆς Λ. Κούπα εἶχε χύσει τὸ δηλητηριον τοῦτο ἐν τῇ σοῦπα μου κατ' εἰσήγησιν βεβαίως τῆς φαυλοδίου κυρίας τῆς τοῦ ἔραστοῦ τῆς Δ. Λάκωνος καὶ τῶν συγγενῶν μου, οἵτινες καὶ ἐπιστήθιο φίλοι αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι. Τότε ὁ ῥηθεὶς σύμβουλος τῆς Ἀστυνομίας διέταξε πάραυτα νὰ συλληφθῇ καὶ φυλακισθῇ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπηρετρία τῆς Λ. Κούπα, ἥτις ἅμα τὸ ἔμαθε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται ὡς δαιμονιζομένη, καθότι ἐφοβήθη φαίνεται ὅτι θὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ ἡ συνενοχὴ τῆς. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς δὲ ἡ Δ. Κ. ἐζήτησε παρηγορίαν καὶ ἄσουλόν ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ Δ. Λάκωνος, ἐπειδὴ πρὸ ἐτῶν δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον εἰς τὴν τοῦ ἀθλίου συζύγου τῆς. Τοῦτο τοῦλάχιστον μὲ ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιούσαν ἡ ἀφελὴς μήτηρ μου, ἥτις καὶ σφόδρα ἐσκανδαλίσθη ἐκ τῶν ἀθεμιτῶν τούτων σχέσεων τῆς ξενοδόχου μου μετὰ τοῦ τότε Γεν. πληρεξουσίου μου. Προσέτι ὅτε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῆς καλλίστης γραίας νοσοκόμου μου Κερᾶς Μαρίας ἡ νέα αὕτη ἀπόπειρα τῆς δηλητηριάσεώς μου, ἐλειποθύμησαν ὁ Ἀδ. μου Σταυράκης καὶ ἡ θεία μου Ρ. Ἰορδάνου, καθότι ἐφοβήθησαν μήπως ἡ συμμετοχὴ των εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο γίνη ἐπὶ τέλους γνωστή. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν ἀδελφόν μου Σταυράκην, ὅτε λίαν ἀπερισκέπτως τῷ ἀνήγγειλε ὁ Χάγγελ παρρησίᾳ καὶ ἄλλων ὅτι ἐχύθη διὰ παντὸς χάρις εἰς τὴν Ἀτροπίνην ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμός μου, καὶ ὅτι καμνίη

ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὸν δεξιόν. Ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης ἐμήνυσε τότε τῷ τσιφούτῃ τούτῳ πικρὰ παράπονα διὰ τοῦ μεσίτου του Μανωλάκη Καμάρα, καὶ τὸν παρεκάλεσε ἄλλοτε νὰ μὴ τῷ ἀναγγέλλῃ ἀναφανδὸν τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ ἱεροκρυφίως ὅπως μὴ τὸν ἐνοχοποιῇ θανασίμως. Ἰστέον ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἅμα μετέβη εἰς τοῦ Σαφέτ Πασᾶ κατὰ πρόσκλησίν μου ἔσπευσε πρὸ πρῶτος ἄλλου, καίτοι ἔπνεον τὰ λοιίσθια μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. νὰ μὲ ὑπεξαιρέσῃ τὰς δύο λίαν ἐνοχοποιητικὰς δι' αὐτὸν ἐπιστολάς τοῦ Μητροπολίτου δῆθεν τῆς Ἀδριανουπόλεως Κ. Διονυσίου καὶ ἀνυπάρχτου τινὸς ἀρχidiaκόνου του Μεθοδίου. Ἐσχημάτισα δὲ ἔκτοτε τὴν πεποίθησιν ὅτι αὗται ἐπλαστογραφήθησαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ Σας, ἐπειδὴ, ὡς ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι κάλλιστα, ἡ μὲν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιερέως ἦτο γεγραμμένη μὲ ὀρνιθοσκαλίσματα, ὁμοία ἐκείνων τοῦ ἀδελφοῦ μου Γιώργου, ἡ δὲ τοῦ ἀρχidiaκόνου τοῦ ἔφερε τύπον πολὺ καλλιγραφικώτερον καὶ εὐανάγνωστον, ὁμοιάζοντα κατὰ πάντα μὲ τὸ γράψιμον τοῦ Γεωργίου Ἀλεστορίδου, ἢ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως Ἰορδάνου. Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς συνεργασίας τῶν ταύτης ἔλαβον μετ' οὐ πολὺ ὁ μὲν πρῶτος τὴν χεῖρα καὶ τὴν προῖκα τῆς μοχθηρᾶς ἀδελφῆς μου Ταρσίτζας, ὁ δὲ δεύτερος τὴν θέσιν β'. γραμματέως τῆς ἐν Οὐάσιγκτωνι ὀθωμανικῆς Πρεσβείας, ἧς ὁ ὡς μὴ ὤφειλεν ἀδελφός μου Γρηγόριος κατὰ 10 ἔτη νεώτερός μου τυγχάνει ἀρχηγός ἀπὸ τοῦ 1873, ἀπολαμβάνων ἔκτοτε κατ' ἔτος 150 χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους ἐπιχορηγήσεις. Μόλα ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος παραπονεῖται ἀδιακόπως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ ὅτι στερεῖται σχεδὸν καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Εὐρίσκονται δὲ ἄπειροι μασκαράδες, οἵτινες τὸν πιστεύουν, ὡς πιστεύουν καὶ τὰ παρόμοια ψεῦδη τῶν ἐπιλοιπῶν οἰκείων μου.

Τὰς ἐν λόγῳ δύο ἐπιστολάς ἔφερον ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἄλλων τινῶν ἐγγράφων ἰδιοχείρων ὅτε συνέβη ἡ ἐκκρηξίς τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ ἄλλα εὐρέθησαν σῶα καὶ ἀνελλιπῇ καὶ ὑπάρχουν παρ' ἐμοὶ μέχρι τῆς ὥρας, φαίνεται λογικῶς ὅτι καὶ αἱ ὑποτιθέμεναι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδριανουπόλεως καὶ τοῦ ἀρχidiaκόνου τοῦ δὲν κατεκάησαν, ἀλλ' ὑπεξηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδ. μου Σταυράκη ὅπως μὴ ἐξιχνιασθῇ ποτὲ, ὁ γράψας καὶ ὑπαγορεύσας αὐτάς.

Ἰστέον προσετι ὅτι τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ καταχθόνιος μηχανὴ ὁμοίαζε σφόδρα μετὰ μιᾶς κασσετίνας μικρᾶς καὶ τετραγώνου ἀπὸ μαόνι ἣτις εὐρίσκετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ Σοφᾶ τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, καὶ ἣτις περιεῖχε ἐγγράφα οἰκογενειακά. Ὁ ἀδελφός μου Σταυράκης μοὶ ὁμολόγησε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀλίγον μετὰ τὴν δολοφονίαν μου ὅτι ὁ Χουσνὴ πασᾶς ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ καταχθόνιος αὕτη μηχανὴ ἐπληρώθη ὑπὸ δυναμίτιδος εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνὸς Κεφαλλήνους ἐν Καρακιοῖ, ὅπερ ἐπώλει λάθρα τοιαύτην πυρίτιδα καὶ ὅπερ ὁ ῥηθεὶς Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐπάτησε δια νυκτός. Ὁ ἴδιος ἀδ. μου μοὶ εἶπε τότε ὅτι ὁ Ζαπτιὲς εἶχε συλλάβει τὸν χαράξαντα ἐν τῷ Τσαρσί τὴν πλαστὴν σφαγίδα τοῦ ἁγίου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου, τὸν κατασκευά-

σαντα τὴν κλεῖδα τοῦ κιβωτίου καὶ τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ὠδήγησεν εἰς τοῦ Σαφέτ Πασσᾶ τὸν Φράγκον ἐκεῖνον δῆθεν, ὅστις ἐπέδωκε εἰς τὸν Β. Τσερνογόρτζεβιτς τὴν καταχθόνιον μηχανήν, προσθεῖς μοι ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀμαξηλάτης ἦτο Βούλγαρος. Ἄρά γε μήπως ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ συνένοχος τῶν ἀδελφῶν μου Γ. Ξυδιᾶς Τυπάλδος τοῖς ἐσύστησε τοὺς ἐντίμους ἔκνεους συμπατριώτας του, οἵτινες προπαρεσκεύασαν τὴν καταχθόνιον μηχανήν; Μήπως ἄραγε οἱ οἰκεῖοί μου ἐνήργησαν τοσοῦτον ὅπως ἀπονεμηθῇ μετὰ ταῦτα τῷ μνησθέντι ἀσυνειδήτῳ διευθυντῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Μετζιτιῆς 4ης τάξεως, ἵνα ἀνταμείψωσι τὰς ἀθεμίτους ἐκδουλεύσεις ἃς τοῖς παρέσχε πρὸς ἐξόντωσίν μου; Δὲν εἶναι ἀληθὲς ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδ. μου Γεώργιος ἅμα μὲ ἐπισκέφθη ἐν Πέρα τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου καὶ μὲ εἶδεν ἐκ τῆς θύρας κατακεκαυμένον καὶ ψυχορραγοῦντα ἐπεσεν ἐμβρόντητος χαμαὶ, καὶ ἐλειποθύμησε, συναισθανθεὶς βεβαίως τύψεις συνειδότος διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν ταύτην; Δὲν μετεφέρθη τότε εἰς Νεοχώριον, ὅπου κατελήφθη ὑπὸ κακοήθους πυρετοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐπεσκέψθη ὁ Κος Κ. Καραθεοδωρῆς; Ἐν τῇ ἐξάψει του δὲ καὶ εἰς τὰ παραλαλητὰ του φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἔκαμε τότε ἀποκαλύψεις λίαν ἐνοχοποιητικὰς δι' αὐτὸν καὶ τοὺς δύο ἄλλους ἀδελφούς μου, διὸ καὶ πάντες οἱ εὐσυνειδήτοι ὁμογενεῖς καὶ μὴ ἀπέδωκαν ἐκτοτε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο κακούργημα, ἔνεκα τῶν πασιγνώστων κληρονομικῶν διενέξεών μας,

“Ὅτε δὲ κατὰ Ἰούλιον Ε. Ε. ἐπεσκέφθη τὸν Φωτιάδην Βέη Πρέσβυν ἐλθὼν τῆς Τουρκίας μοὶ ὡμολόγησεν οὗτος ὅτι πράγματι εἶχεν ἀκούσει τῷ 1874 καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει ν. ἀποδίδουν τὴν δολοφονίαν μου εἰς ἓνα τῶν ἀδελ. μου, οὐχὶ ὅμως εἰς τὸν Σταυράκη. Ὑπηνίττετο βεβαίως ἡ Α. Ἐξοχότης τὸν κακοηθέστατον Γεώργιον, διότι ὁ Γρηγόριος εἶχε μεταβῇ ἀπὸ τοῦ 1873 εἰς Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ τούτου ἐνοχοποιουμένου καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀδελ. μου εἶναι ἀδύνατον νὰ κηρυχθῶσιν ἀθῶοι, καθὼ συνένοχοι εἰς ὅλα τὰ κατ' ἐμοῦ ἀθεμιτουργήματά του, διὸ καὶ ἔστωσαν τρισκατάρατοι αἰωνίως.

Ἀθῆναι τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀναφορά μου πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, δι' ἧς δωροῦμαι τῷ Ἐθνει τρισχίλια Συγγράμματα μου, βιβλία μου, κτλ. καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀρωγὴν τῆς πρὸς βελτίωσίν τινα τῆς θέσεώς μου Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ὀκτ. 1878.

Σεβαστέ μοι Κύριε Πρόεδρε καὶ Ἀξιότιμοι ΚΚ. Βουλευταί.

Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, διότι ἀναγκάζομαι καὶ αὐθις νὰ Σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω ἐνθέρμως ὅπως μοὶ χορηγήσητε ἅπασαν τὴν πολύτιμον ὕμῶν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀρωγὴν πρὸς βελτίωσίν τινα τῆς ἀφορήτου πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχίας μου. Δυστυχῶς, Κύριοι, μ' ὅλας τὰς ἀχαμάτους καὶ ὑπερανθρώπους προσπάθειας ἃς κατέβαλον ἀπὸ τοῦ 1874 ὅπως ἐπαναφέρω τὴν τε Ὑ. Πύλιν καὶ τὴν παρὰ φύσιν οἰκογένειάν μου εἰς καλλίτερα πρὺς με αἰσθήματα, δὲν κατώρθωσα ἄχρι τοῦδε νὰ ἀπολαύσω οὐδὲ τὴν παρὰ τῆς ὀθωμαν. Κυβερνήσεως πρὸ ἐτῶν ὑποσχεθείσάν

μοι διὰ τοῦ Φωτιάδου Βέη καὶ δι' ἄλλων ἰσόθιον σύνταξιν, οὐδὲ τὴν παρὰ τῶν συγγενῶν μου τόσον ἀδίκως καὶ παρανόμως ἀπὸ τοῦ 1866 κατακρατούμενην καὶ σφετεριζομένην πατρικὴν μου κληρονομίαν καὶ ἀτομικὴν μου περιουσίαν. Εὐγνωμονῶ ἐν τοσούτῳ σφόδρα τῇ Σ. Ἑλλην Κυβερνήσει, διότι κυδόκησε νὰ συνηγορήσῃ ἤδη πολλάκις ὑπὲρ ἐμοῦ παρ' οἷς ἔδει ἡμιεπισήμως πάνυ καὶ χάριν ἀπλῆς φιλάνθρωπίας.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως ὑτέρ ἐνὸς ἀναξιοπαθοῦντος θύματος τοῦ ζήλου καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ μου εὐγενῆς αὐτῆς φωνῆ φιλογενῶν τινῶν ὑπουργῶν καὶ Πρέσβεων τῆς Ἑλλάδος δὲν εἰσηκούσθη εἰσέτι παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἐπίσης δὲν ἐλήφθησαν ποσῶς ὑπ' ὄψιν παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι κατὰ καιρὸν, καὶ ἐσχάτως ἀκόμη, γενόμεναι λίαν ἐνθερμοὶ ὑπὲρ ἐμοῦ παραστάσεις διαφόρων μεγάλων Πρεσβειῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπομένως, Κύριοι Βουλευταὶ, ἡ καταστάσις μου δεινοῦται ὁσημέραι ὑπὸ πάσας τὰς ἐπὶ-ψεις. Ὡς εἶναι δὲ πασίγνωστον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀφίχθη ἐνταῦθα ἐκίνησα πάντα λίθον, ὅπως μεταβῶ εἰς Εὐρώπην χάριν τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ἢ τοῦλάχιστον ὅπως ἐπανέλθω εἰς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας μου. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἀσπλάγχχνου καὶ ἀντιχριστιανικῆς πρὸς με συμπεριφορᾶς τῶν πολυαρίθμων καὶ λίαν εὐπόρων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐνταῦθα οἰκείων μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ πραγματοποιήσω ἀκόμη τὸ σχέδιόν μου τοῦτο. Περιελθὼν πρό τινος εἰς ἐσχάτην ἀμνηχανίαν ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐντὸς ὀλίγου εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοῦτρώ μας κ. Σταύρῳ Μεταξᾷ, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ ἐπανακαμψῶ εἰ δυνατόν εἰς Βυζάντιον. Ἐννοεῖτε κάλλιστα, ΚΚ. Πληρεξούσιοι, ὅτι πρόκειται δι' ἐμὲ περὶ ζητήματος ζωῆς ἢ θανάτου.

Ἄρα πεποithῶς ἐπὶ τοῖς λίαν εὐγενέσι, φιλάνθρωποις καὶ χριστιανικοῖς ὄντως αἰσθήμασιν ἅτινα περιχοσμοῦσιν ὑμᾶς, ὡς πασιδῆλον, ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι θέλετε εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἀμέτρῳ καλοκαγαθίᾳ Σας νὰ μοὶ τείνητε αὐθις χεῖρα ἀρωγὸν κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν. Γνωρίζων ὅμως τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας, τόγε νῦν, τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν πατρίδος, καὶ μὴ θέλων ποσῶς νὰ ἐπαυξήσω αὐτάς. τολμῶ ἀπλῶς νὰ σᾶς καθικευεύσω, Κύριοι Βουλευταὶ, ὅπως μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ προσφέρω τῷ Ἑθνει, ὡς ἐν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ περίθαλψιν ὧν ἔτυχον παρ' ὑμῖν, τρισχίλια περίπου τὸν ἀριθμὸν ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων μου καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων μου, διπλωματικῶν ἐγγράφων καλλιτεχνημάτων μου καὶ αὐτογράφων συγγρόνων τινῶν ἐπισημοτήτων.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἄδαῃ καὶ ἀτελῆπονήματά μου Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ εἶναι τὰ ἑξῆς.

«Τὸ Βουλγαρικὸν ζήτημα κτλ.» «Le Mémorial Diplomatique d'Orient» «αἱ Νέαι Ἀποκαλύψεις μου» καὶ τὰ «Φύρδην Μίγδην» ἅπερ κατ' αὐτάς ἐξέρχονται τῶν πιεστηρίων. Περιέχονται δὲ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐντὸς καλῶν ξυλίνων κιβωτίων. Ὡστε ἐλλείψει χώρου δύνανται τὰ ἐκ δύο χι-

λιάδων πεντακοσίων ἀντιτύπων συγκείμενα συγγράμματα μου νὰ παρακατατεθῶσι προσωρινῶς ἐν ταῖς ἀποθήκαις τοῦ βουλευτηρίου σας καὶ νὰ διανεμηθῶσι δωρεὰν βαθμηδὸν παρ' ὑμῶν τῇδε κακεῖτε. Τὰ δὲ ἐπίλοιπα, ἥτοι τὰ ὀλίγιστα βιβλία μου, τὰ ἐπίσημα καὶ μὴ ἐγγραφικὰ κτλ. δύνανται ἄριστα, νομίζω, νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πλουτισμὸν τῆς λαμπρᾶς, φρίνεται, ἤδη βιβλιοθήκης Σας καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν τῆς πολυτελοῦς Βουλῆς Σας. Εἰς ἐνδειξιν δὲ τῶν εὐμενῶν Σας πρὸς με αἰσθημάτων, εἴαν ᾗτο δυνατόν, Κύριοι Βουλευταὶ, νὰ αὐξήσητε ἐπαιοθητῶς, τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1877 χορηγηθὲν μοι τακτικὸν μηνιαῖον βοήθημα ἐξ 150 δραχμῶν, θὰ Σας ἤμην λίαν ὑπόχρεω·. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἐπρόκειτο νὰ γινῇ ἀπὸ 1 Μαρτίου ἐ. ἔ. καθὰ ῥητῶς μοι ὑπεσχέθησαν ὁ τε Κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ Ὑπουργ. ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, οἵτινες καὶ με τιμῶσι διὰ τῆς πολυτίμου συμπαθείας των. Ἀγνοῶ ὅμως τίνος ἔνεκα δὲν ἐξετελέσθη εἰσέτι ἡ καλὴ αὕτη ἐπαγγελία· διό καὶ καὶ σᾶς καθικετεύω, Κ. Κ. Βουλευταὶ, ἵνα προτρέψητε οὓς δεῖ νὰ τὴν πραγματοποιήσωσι ὅσον τάχιον. Ἡ χάρις δὲ αὕτη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοι γινῇ διὰ βίου, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελον λάβει τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν παρὰ τῆς Τουρκίας ὀφειλομένην μοι σύνταξιν· ὅταν δὲ σὺν Θεῷ ἐπιτευχθῶσι ταῦτα, τότε προτίθεμαι καὶ γὰρ ἑλληνοπρεπὲς νὰ προσενεχθῶ, ἀφιερώνων, ὡς ἀνέκαθεν ἐπιποθῶ καὶ δημοσίᾳ ἤδη διетράνωσα, ἅπασαν σχεδὸν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν μου χάριν τοῦ γέους καὶ τῆς ἐκκλησίας μας, ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησα. Ἐπειδὴ τοιαύτη τις ἐθνικὴ γενναιοδωρία ἔλαβεν ἤδη καὶ λαμβάνει εἰσέτι καθημερινῶς χώραν χάριν διαφόρων θυμάτων τοῦ πατριωτισμοῦ των, ἐλπίζω νὰ ἐπιδαφιλευθῇ προθύμως καὶ εἰς ἐμὲ, ὅστις κέκτημαι ἴσως πρὸς τοῦτο καὶ τινὰς αἰογενειακοὺς καὶ ἀτομικοὺς τίτλους. Ἐάν δὲ πρὸς τούτοις, Κ. Κ. Βουλευταὶ, κρίνητε εὐλογον νὰ ἐγγραφῇ γενναίως τὸ ἀξ. Προεδρεῖόν Σας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μοι, ὡς τοῦτο παρ' ὑμῶν ἐγένετο ἐφέτος ἀκόμη, καὶ πέρυσι χάριν τῶν ἔργων τῶν Κ. Κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, Α. Γούδα, Α. Μάμουκα, Κ. Σάθα καὶ ἄλλων, θὰ σᾶς ὀφείλω ἔτι πλείονας χάριτας. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα ἐξηντλήθῃ ἤδη ἡ διὰ συνδρομὰς βιβλίων ὀρισθεῖσα πίστις τοῦ ἐφετεινοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Βουλῆς, τότε εὐχῆς ἔργον ἤθελον εἶσθαι, εἴαν προέτρεπεν αὕτη τὰ διάφορα Σ. Ὑπουργεῖα νὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰ δυνατόν ὑπὲρ ἐμοῦ μέρος τι τῶν ἐκτάκτων βιβλημάτων καὶ τῶν διὰ παρομοίους κοινωφελεῖς σκοποὺς ὑπαρχουσῶν πιστώσεων.

Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι αἱ νόμιμοι αὗται αἰτήσεις μου θέλουν εἰσακουσθῇ εὐμενῶς παρὰ τοῦ Σ. Ὑπουργ. καὶ Κοινοβουλίου, καὶ ὅτι τῇ φιλογενεῖ προτροπῇ αὐτοῦ θέλει σπεύσει παντὶ σθένει εἰς βοήθειάν μου ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς ἡ Σ. Ἑλλ. Κυβέρνησις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως σᾶς ἐξορκίζω, Κύριοι, νὰ μὴ ἀποκρούσητε τὴν ἄνευ οὐδενὸς ὅρου προταθεῖσαν ὑμῖν ἄνωθι δωρεάν μου. Ἐξαιτοῦμαι ὅθεν μυριάκις ἐκ νέου τὴν συγγνώμην Σας, Κ. Κ. Βουλευταὶ, διότι πιεζόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου

στενοχωρίας ἐβιάσθην νὰ ἐκλιπαρήσω καὶ πάλιν τὴν γενναίαν ὑμῶν συνδρομήν. Ἐλπίζω δὲ νὰ τύχω τῆς δεδοκιμασμένης ἐπεικείας καὶ εὐσπλαγχνίας Σας, καθότι εἰς ἣν οἰκτράν θέσιν διατελῶ, εἰς ποίους ἄλλους ἡδυνάμην νὰ καταφύγω ὁ Τάλας καὶ δύστηνος παρὰ εἰς τὸν κοινὸν καὶ δημοφελῆ πατέρα ὅλων Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς φυσικοὺς προστάτας αὐτῶν, ἦτοι εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τοὺς φιλοπάτριδας ΚΚ. Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτάς τῆς Ἑλλάδος; Εἴθε δὲ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ τῇ ἐπιδαφιλεύσῃ ὅσον οὕτω τὸ παρὰ σύμπαντος τοῦ Πανελληνίου διακαῶς ποθούμενον μεγαλεῖον. Γένοιτο! Κρίνω ἐπάναγκες νὰ σᾶς προσθέσω ἐπὶ τέλους, ὅτι μοὶ εἶναι λίαν ὀδυνηρὸν, Κύριοι, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς, τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας μου, ὧν κήδομαι ὑπὲρ πάντα ἄλλον, νὰ ζητῶ οὕτως εἰπεῖν ἀπαύστως τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν ἀντίληψιν ἰθαγενῶν καὶ ξένων· ἅς ὀψωνται ὁμως αἰωνίως οἱ πρωταίτιοι τοῦ ἀνεπανορθώτου ὀλέθρου μου οἰκεῖοί τε καὶ ξένοι, οἵτινες καὶ μὲ πειθαναγκάζουσι νὰ ἐξευτελίζωμαι τοιοῦτοτρόπως, καίτοι ἡδυνάμην νὰ ζήσω λίαν ἀνέτως, ἐὰν μοὶ ἀπεδίδοντο πρὸ ἐτῶν ἢ οὐκ εὐκαταφρόνητος περιουσία μου καὶ ἡ σύνταξις μου παρὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς Ὑ Πύλης. Τί ποιητέον ὁμως ἀφοῦ καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ ἀρνοῦνται νὰ τὸ κάμωσιν ἐπὶ μυριαῖς ὅσαις προφάσεσιν ἐν ἀμαρτίαις, ; «Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται». Ἄρα Σᾶς παρακαλῶ, Κύριοι, ἐπανειλημμένως νὰ φανῇτε πρὸς με συγκαταβατικώτεροι καὶ γενναιότεροι πολλῶν ἄλλων, οἵτινες λίαν ἀδίκως μὲ μυκτηρίζουν, καθὼ κρίνοντες ἐκ τῶν οἰκείων καὶ τὰ ἀλλότρια.

Εὐχαριστῶν δὲ ἀπὸ τοῦδε ὑμᾶς, Ἀξ. Κύριε Πρόεδρε καὶ φιλογενέστατοι Κύριοι Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλετε νομίσει πρέπον νὰ πράξητε ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως πρὸς ἀνακούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ βαθυτάτου πάντοτε σεβασμοῦ καὶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως. Εὐπειθέστατος καὶ ὅπως ἀφωσιωμένος ὑμῶν θεράπων. Δ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΒΟΤΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 11 Ὀκτωβρίου. Πρὸεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Σ. Σωτηροπούλου. Ἡ συνεδρίασις ἄρχεται τῇ 2 40' ὥρᾳ μ. μ.

Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως πρακτικά.

ΤΣΑΜΑΔΟΣ. Ὁ Ἀριστάρχης βένης, ὅστις εἶναι γνωστὸς καὶ διὰ τὴν καταγωγήν του, καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, καὶ οὗτινος τὸ ὄνομα συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς Ἑλλάδος, προσφέρει τὰ εὐχαριστήρια αὐτοῦ εἰς τὴν βουλήν διὰ τὴν συνδρομήν ἣν δίδει εἰς αὐτὸν ἢ κυβέρνησις κατὰ μῆνα ὡς βοήθημα, καὶ συγχρόνως προσφέρει εἰς τὸ ἔθνος εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του τρισχίλια ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων του καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων του καὶ ἄλλων χειρογράφων. Συγχρόνως δὲ παρακαλεῖ τὴν βουλήν, ὅπως τῷ δοθῇ μία χρηματικὴ βοήθεια διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ περάσῃ εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοϊατρῷ κ. Σ. Μεταξῶ πρὸς θεραπείαν τοῦ πάσχοντός ὀφθαλμοῦ του. Θὰ παρακαλέσω τὴν βουλήν νὰ στείλῃ τὴν ἀναφοράν του εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπι-

τροπήν) ἥτις νὰ συστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον· διότι εἶμαι μάρτυς τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεώς του ὡς συγκατοικῶν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδογεῖω.

Τινές. Μάλιστα.

(Ἐκ τῆς Ὠρας τῆς 12 Ὀβρίου 1878).

Εὐχαριστῶ εἰς ἄκρον τὸν Ἀξ. Βουλευτὴν Ὑδρας, τὸν καὶ ἐπάξιον γόνον τῆς δημοφιλοῦς ἐκείνης οἰκογενείας τῶν Τσιμαδῶν δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ συνηγόρησεν ἤδη ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σ οὗτος φίλος μου μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν φιλογενῆ πρότασίν του διεκρίθησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ Ἀξ. ΚΚ. Χ. Τρικούπης καὶ Τ. Φιλήμων ἐκφράζω πρὸς ἀμφοτέρους τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην μου, ὡς καὶ πρὸς ἅπασιν τὴν Σ. Ἑλλ. Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν, αἵτινες καὶ μοὶ ἔδειξαν τὴν μεγαλειτέραν εὐμένειαν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

Ἐὰν δὲ ἐξαιρετικὴν μνεῖαν ἐποιήσαμην τῶν ὀνομάτων τοῦ ἐμβριθοῦς ἀρχηγοῦ τοῦ Β'. κόμματος καὶ τοῦ εὐφραδοῦς Βουλευτοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἔπραξα τοῦτο διότι ἡ εὐγενὴς αὕτη συμπεριφορὰ τῶν μὲ συνακίνησε τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον εἶχον δημοσιεύσει κατὰ καιρὸν μετὰ λύπης δυσάρεστα τινα ἐναντίων των, εὐρεθεῖς ἐν θέσει νομίμου ἀμύνης. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκάλεσα ἤδη οἰκοθεν ἐν τέλει τῶν Νέων Ἀποκαλύψεών μου ὅσα τῇδε κακεῖσε ἔγραψα περὶ τοῦ Κ. Χ. Τρικούπη, θεωρῶ καθήκόν μου ἐπίσης νὰ ἀναιρέσω αὐτορρητίως καὶ ὅσα τυχὸν ἐδημοσίευσα ἤδη περὶ τοῦ Κ. Τ. Φιλήμονος, ἐν τε τῷ παρόν-ι τεύχει καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσι πονήμασί μου. Εὐχομαι δὲ εἰς τὸ ἐξῆς αἱ καλαὶ μου σχέσεις μετὰ τῶν δύο τούτων Μεγατίμων ὁμογενῶν καὶ παλαιῶν φίλων μου νὰ μὴ διαταραχθῶσι ποσῶς, διότι δὲν ἔπαυσα ἀνομολογῶν τὴν νοσημοσύνην καὶ ἱκανότητά των. Ἡ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο πρὸς με διαγωγὴ τοῦ τέως Ἀρχισυντάχτου τοῦ «Αἰῶνος», ὑπῆρξε μάλιστα τοικύτη, ὥστε ἔκρινα εὐλογον νὰ τῷ γράψω τὴν δέουσαν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, εἰς ἣν ἀπῆντησεν ὧδέ πως.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἀθῆναι 8 βρίου 1878.

Σήμερον, ἐπέδωκα εἰς τὸν Κ. Κουμουνδοῦρον τὴν Ὑπετίραν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἀφοῦ προηγουμένως, χθὲς, συνεννοήθην μετ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Κ. ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργῶν, περὶ τῆς αἰτήσεως Ὑμῶν. Ἀμφοτέρους εὖρον προθύμους εἰς ἄκρον, ὅπως φανῶσιν εὐάρεστοι εἰς Ὑμᾶς, πρὸς ὃν ἔχουσι καθήκον, καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς κυβερνῆται τῆς Ἑλλάδος. Εὐελπιστῶ, οὕτω, ὅτι τὰ πάντα γενήσονται κατ' εὐχὴν. Ἐὰν δέ τι παρεμπέσῃ κώλυμα, ἢ ἐὰν τι μὴ γένη, ὡς ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἐγκαίρως, ἵνα ἐπανορθώσω τὸ δυσάρεστον, διότι, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, προθυμίαν τελείαν καὶ ἔφρσιν εὖρον παρὰ πᾶσιν, ὑπὲρ Ὑμῶν.

Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περὶ ἐμοῦ εἰλικρινεῖς καὶ εὐγενεῖς ἐκφράσεις Σας Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ πιστεύητε, ὅτι, εἰ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον διέστην πρὸς Ὑμᾶς, καὶ ἡ πάλη μας μετέσχε δριμύτητος, οὐδέποτε ἔπαυσα, ἐκτιμῶ τὴν ἱκανότητά Σας καὶ ἀναγνωρίζων τὸ ἐθνικὸν φρόνημα Ὑμῶν. Εὐτυχῶ. ἤδη τὰ πράγματα, κατισχύσαντα πάσης σκέψεως, ἥνωσαν ἡμᾶς πάλιν εἰς φιλίαν. Πέποιθα, ὅτι αἱ ἡνωμένοι προσπάθειαι τοῦ ἔθνους θὰ ὑπερνικήσωσι

τὴν ἐπιδραμοῦσαν νέαν κατήκτησιν, καὶ ὅτι νέας θὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ ἀπεμάχυνεν ἐν μέρει Ἑμᾶς τὸ κακὸ ῥήγμα.

Αἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι συνεδριάσεις ἧς Βουλῆς καὶ αἱ ἐπισωρευόμεναι ἐργασίαι τῆς βιβλιοθήκης μὲ ἐκώλυσαν ἀπὸ τῆς πρὸς Ἑμᾶς ἐπισκέψεως μέχρι τοῦδε. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅπως θέλω ἐκτελέσει τὸ καθήκον τοῦτο. εὐχαριστήσω δὲ καὶ διὰ ζωῆς Ἑμᾶς ἐπὶ τοῖς εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ἀρίστοις δωρήμασιν Ἑμῶν.

Παρακαλῶ Ἑμᾶς νὰ μὲ θεωρῆτε φίλον καὶ ἀδελφόν, νὰ μὲ διατάττητε δὲ ἐλευθέρως καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς Ἑμᾶς, νὰ δεχθῆτε δὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων μου. Ὅλως Ἑμέτερος

Τῷ Κυρίῳ Κ. Ὁ Δημητρίῳ Ἀριστάρχῃ Ἐνταῦθα ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ

Αἴσχη, ἅπερ ὑπέστην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Α. Παπαδάκη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 878.

Ἀξιότιμε Κύριε διευθυντὰ τῆς διοικητικῆς Ἀστυνομίας

Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Λυποῦμαι μεγάλως διότι ἀναγκάζομαι αὐθις νὰ σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν πολὺτιμον συνδρομὴν σας πρὸς ἄμεσον περιστάλην ἀσυγγνώστων τινῶν σκανδάλων, ἅτινα λαμβάνουν χώραν ἐναντίον μου πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Παπαδάκη τῷ κειμένῳ ἀντικρυ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Μετεκομίσθην ἐν αὐτῷ τὴν 26 Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ἐνοικίασα ἀντὶ 75 δρ. κατὰ μῆνα 3 δωμάτια καὶ 1 μαγειρεῖον, ὧν καὶ ἐπροπλήρωσα ἤδη τὰ δύο πρῶτα ἐνοίκια. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Μ. Γαλανάκης πληρεξούσιος τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Δημητρίου εἶχον τὴν κακοήθειαν νὰ μοὶ ἀποκρύψωσιν ὅτι ἡ ὑπηρεσία καὶ τινὰ ἐπιπλά συμπεριλαμβάνονται ἐν τῷ ἐνοικίῳ τῶν δωματίων τοῦ ξενοδοχείου του, τούτου ἕνεκα ἐπρότεινα τῷ τελευταίῳ νὰ μὲ ὑπηρετῇ ἀντὶ 10 δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἕως ὅτου δυνηθῶ νὰ εὕρω μίαν θεοφοβουμένην καὶ τιμίαν γυναῖκα ἵνα μὲ νοσηλεύῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐπετεύχθη μὲν κατ' αὐτάς. Τὴν πρότασίν μου ταύτην ἐδέχθη ὁ Δημήτριος λίαν προθύμως καὶ ἐξετέλει κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ καλῶς τὰ καθήκοντά του ἀκολουθῶς καὶ ὅπως ὁ τρόπος του κατέστη ἀφόρητος. Ἐμαθον δὲ παράτινος γείτονός μου τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι ὁ Μ. Γαλανάκης εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ αὐστηρότατα τρεῖς ἤδη, διότι μὲ ἐπεριποιεῖτο ὀλίγον, καὶ τῷ παρήγγειλε ῥητῶς ἐκ μέρους τοῦ Α. Παπαδάκη νὰ μὴ τὸ κάμῃ τοῦ λοιποῦ ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποπομπῆς!! Προσεβλήθην καὶ ἐλυπήθην καιρίως διὰ μίαν τόσον ἀνθελληνικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν πρὸς με συμπεριφορὰν, διότι ἐὰν ὁ οἰκοκύριός μου καὶ οἱ ἐπιστάται του εἶχον τὸ παραμικρὸν αἶσθημα τῆς τιμῆς, τῆς φιλάνθρωπίας καὶ τῆς φιλογενείας ὠρεῖλον οἴκοθεν νὰ προσφερθῶσιν ὅπως μὲ περιθάλψωσι παντοιοτρόπως, οὐχὶ δὲ νὰ τολμῇσωσι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν Δημήτριον νὰ τὸ κάμῃ καὶ ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ. Σημειώσατε δὲ ὅτι δὲν ὑπεχρεούμην ποσῶς νὰ τῷ

δίδω τίποτε, ἀφοῦ ἐχρεώσται οὗτος νὰ μοὶ παράσχη δωρεὰν τὰς ὑπηρεσίας του, ὡς τὸ κάμνει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους συνοίκους μου. Προσθέσατε ὡσαύτως, Κ. Διευθυντὰ, ὅτι καμμίαν ἀνησυχίαν δὲν ἔδωκα εἰς κανένα μέχρι τοῦδε, διότι ἀσθενὴς ὢν καὶ ἄγαμος κοιμῶμαι λίαν ἐνωρίς, δὲν ἐξέρχομαι σχεδὸν ποσῶς, δὲν ἔχω παιδιὰ οὐδὲ σκυλιά, καὶ δὲν καθυστέρησα τὸ ἐνοίκιόν μου οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἐκτός τούτου, καίτοι εἶχον δίκαια αἷτια παρὰ τῶν κατὰ τοῦ ἰδιοκτητοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, δὲν ἔπαυσα νὰ καλοσυσταίνω τὸ ξενοδοχεῖόν του εἰς διαφόρους διασήμεους ξένους καὶ ὁμογενεῖς, οἵτινες μὲ ἐπεσκεύεθσαν ἐν αὐτῷ. Ἰστέον ὡσαύτως ὅτι ἐπεριποιήθην σφόδρα τοὺς γείτονάς μου, ταῖς ἐφιλοδώρησα τὰ συγγράμματά μου, τοὺς ἐφίλευσα, τοὺς ὑπεδέχθην μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, ἐδιώρθωσα τὰς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφράσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐδάνεισα εἰς ἄλλους ἄχρηστά μου τινὰ ἐπιπλα, ὡς καὶ τὸ μέχρις ἐσχάτων κενὸν δωμάτιον τῆς ὑπηρετρίας μου καὶ τὸ μαγειρεῖον πρὸς ἰδιαιτέραν αὐτῶν χρῆσιν. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως οἱ κύριοι οὗτοι, ὑποκινούμενοι φαίνεται παρὰ τε τῶν μνησθέντων δύο ὑπαλλήλων τοῦ οἴκοκύρου μου, καὶ παρ' ἄλλων μυστικῶν κατασκόπων τῶν ἐπαράτων συγγενῶν μου καὶ συντροφίας, μὲ ἀντήμειψαν διὰ τὴν πλέον μαύρης ἀγνωμοσύνης. Τὸ δὲ χεῖριστον πάντων Κ. Διευθυντὰ εἶναι ὅτι ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἔδει νὰ τοὺς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκινῶσι καὶ ἐνθαρρύνωσιν ἱεροκρυφίως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναφανδὸν ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὰ σκάνδαλα ταῦτα, οὐχὶ δὲ νὰ ὑποκρίνονται μέχρι τῆς χθὲς τὸν φίλον καὶ νὰ φαίνονται ὅτι ἀποδοκιμάζουν αὐτὰ θέλοντες νὰ τὰ ἐπιρρίψωσι ἐπὶ τινῶν ἀθώων Καλαματιανῶν καὶ ἄλλων. Οἱ περὶ ὧν πρόκειται ταραχοποιοὶ εἶναι ἁ. ὁ πᾶτερ Ν. Ζανούβιος ἱεροδιάκονος Κρής πεντηκοντούτης σχεδὸν καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου· β. ὁ Κ. Κόκωρης δικηγόρος ἐκ Σπάρτης τριακονταετής· γ. ὁ ὁμῆλιξ τοῦ Κ. Α. Τζάνος ὑπαλλήλίσκος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν· δ. ὁ Α. Παππαδάκης ἐκ Κρήτης καὶ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς· ε. οἱ κεφαλλῆνες Σ. Σολωμὸς πρωτοετὴς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Φορέστης Τυπάλδος ἱερομόναχος καὶ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας, Βαντόρος καὶ Παγώνης μαθηταὶ τοῦ διδασκαλείου καὶ τι παιδάριον Γεώργιος τοῦνομα καὶ ἐξάδελφος τοῦ Σ. Σολωμοῦ· ς. οἱ προῤῥηθέντες δύο ἐπιστάται τοῦ Παπαδάκη, ἦτοι ὁ Μ. Γαλανάκης καὶ ὁ Δημήτρης, διότι ἂν τυχὸν οὗτοι δὲν ἐνησμενίζοντο εἰς τὰ αἵσχη ταῦτα καὶ δὲν τὰ ὑπεκίνουν μάλιστα ὅπως μοὶ καταστήσωσι τὴν ἐνταῦθα περαιτέρω διαμονὴν μου ἀφόρητον εἴτε ἐνεκα πολιτικῶν εἴτε ἄλλων λόγων, ἡδύναντο παραχρῆμα νὰ τὰ ἐμποδίσωσι ὡς τοῖς παρετήρησα ἐπανειλημμένως εἰς μάτην. Τοῦτο σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, Κ. Διευθυντὰ, νὰ τοῖς διακηρύξητε καὶ ὑμεῖς, ἀφοῦ τοὺς ἐπιπλήξητε ὡς δεῖ μετὰ τῶν προμνησθέντων συνενόχων των, οὓς ἐπίσης καλὸν ἤθελον εἶσθαι νὰ προσκαλέσητε πάραυτα εἰς

τὴν διεύθυνσιν καὶ νὰ τοὺς διατάξῃτε νὰ μὴ ἀτιμάζωσι τοῦ λοιποῦ οὕτως πως τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν πατοίδα των, ὥς καὶ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ ἐπάγγελμά των. Διὰ νὰ λάβῃτε δὲ ἀμυδράν τινα ἰδέαν τῶν κακοηθειῶν, αἵτινες διαπράττονται ὑπὸ τῶν προμνησθέντων ἐναντίον μου, θὰ σᾶς γνωστοποιήσω, Κ. Διευθυντά, ὅτι μὲ ἀνησυχοῦν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, κτυπῶντες ἀδιακόπως τὰς θύρας μου καὶ προφασιζόμενοι ὅτι ζητοῦσι τὸν δεῖνα ἢ τὸν τάδε, ἢ ὅτι φέρουσι φαγητὸν ἐκ τοῦ ἀπέναντι ξενοδοχείου ἢ ὅτι ἀγνοοῦσι δῆθεν τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Κόκωρη, ἢ ὅτι ζητοῦσι τὸν Κ. Τζάνον ἐκ τοῦ ὑπουργείου διὰ τὴν ἐφεδρείαν, ἢ τὸν Κ. Παππαδάκην δι' ἀσθενεῖς, ἢ ὅτι δῆθεν ἀπεστάλησαν παρ' ὑμῶν ὡς ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἵνα λάβωσι σημείωσιν τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οἵτινες μὲ πειράζουσιν. κτλ. Προσέτι μὲ ὑβρίζουν καπηλικῶς καὶ βαναύσως, ὡς τὸ ἔκαμε χθὲς ὁ Σ. Σολωμός, ἢ προσποιοῦνται ὅτι συντάττουν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην κατὰ τῶν ταραχῶν τούτων καὶ μοὶ τὴν κοινοποιοῦσι διὰ νὰ διασκεδάσουν πάσας τὰς ὑπονοίας μου, ὡς τὸ ἔκαμον προχθὲς οἱ κύριοι Φορέστης Τυπάλδος, Α. Τζάνος καὶ Σ. Σολωμός, ἢ ἐκπυρσοκροτοῦν ὅπλα ἐξῶθεν τῶν δωματίων μου, ὡς τοῦτο ἐγένετο προχθὲς τὸ ἑσπέρας περὶ τὰς 8 μετὰ μεσημβρίαν, ἢ μὲ τὰ τρομπόνιά των, τὰς ἀγοραίας φωνάς των, τὰς ἀναιδεῖς ψαλμωδίας καὶ τὰ κακοήθη ἄσματά των δὲν μὲ ἀφίνουν οὐδεμίαν στιγμὴν νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ἡσυχάσω τὸ ἡμερονύκτιον. Διεμαρτυρήθην ὡς ἔδει, ἤδη παρὰ τε τῷ ἰδιοκτήτῃ καὶ τοῖς ἐπιστάταις του· ἀλλὰ δὲν ἐπῆλθε οὐδεμία θεραπεία τοῦ κακοῦ μέχρι τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ δὲ ὑποφέρω ἡθικῶς καὶ φυσικῶς τὰ πάνδεινα συνεπεία τῶν ἀπεριγράπτων τούτων σκανδάλων καὶ τῶν γνωστῶν σὰς δεινοπαθημάτων μου, σᾶς ἐξορκίζω νὰ λάβῃτε ἀμέσως τὰ δραστηριότερα μέτρα ὅπως ἐμποδίσῃτε τὴν ἐπανάληψίν των καὶ παρατηρήσῃτε οἷς δεῖ ὅτι εἶναι ἄτιμον, κακόηθες καὶ ἀπάνθρωπον ἅμα νὰ κοροϊδεύωσι ἀνησυχῶσι καὶ προσβάλλωσι τόσον ἀθεμίτως ἓνα ἀόμματον καὶ ἀναξιοπαθοῦντα ὁμογενῆ των, ὃν καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ θηρία ἤθελον σεβασθῇ καὶ λυπηθῇ περὶ πλέον. Εἶναι ὀδυνηρὸν τῷ ὄντι, Κ. Διευθυντά, νὰ βλέπῃ τις κληρικούς, λογίους, ἰατροὺς, δικηγόρους, ὑπαλλήλους καὶ φοιτητὰς τοῦ πανεπιστημίου νὰ ἀποτελῶσι μέρος μιᾶς τοιαύτης συμμορίας καὶ νὰ φέρωνται χειρότερον ἀπὸ μάγκας καὶ τραμπούκους. Τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐμφαίνει τὴν ἡθικὴν κατὰπτωσιν τῆς κοινωνίας μας. Σᾶς παρατηρῶ δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Δημήτρης μοὶ ὡμολόγησε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ καλλίστου νέου καὶ συνοίκου μου Κ. Ν. Λόντου, υἱοῦ τοῦ ἀξ. γενικοῦ προξένου σὰς ἐν Ἰωαννίνοις, ὅτι τὰ αἵσχη ταῦτα διαπράττονται ἐναντίον μου ὑφ' ὅλων ἐκείνων, οὓς σᾶς ἀπηρίθμησα ἤδη, ὅτι τοὺς εἶδε πολλάκις, ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, συνηγμένους ἔμπροσθεν τῆς θύρας μου νὰ κάμουν τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον, ἐνῶ τινες ἐξ αὐτῶν εἰσέρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν μου ἵνα γίνωσιν αὐτόπται μάρτυρες

τῆς ὀλεθορίας ταύτης δι' ἐμὲ συγχίσεως καὶ ταραχῆς κτλ. κτλ. Ἐ-
 στω δὲ εἰς εἶδησίν σας προσέτι, Κ. Διευθυντά, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Δημήτριος
 μὲ αὐθαδίασε αἰσχροῦς προχθές τὸ ἐσπέρας, καὶ μὲ ἠπέιλησε τρόπον
 τινὰ ὅτι θὰ μὲ κακοποιήσῃ, ἐπειδὴ τῷ παρεπονέθην διὰ τὰς ἀπαύ-
 στους ταύτας προσβολὰς, ταραχὰς καὶ κραυγὰς, αἵτινες ἀνανεώθη-
 σαν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὀπισθὲν μου ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ
 δωματίου τοῦ Σ. Σολωμοῦ, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι καὶ διάφοροι ἄλλοι
 κεφαλῆλῃνες οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ πρωτουργοὶ αὐτῶν. Ἀντὶ δὲ νὰ τοῖς ἐπιβάλῃ
 σέβας καὶ σιωπὴν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Α. Παπαδάκη ἐτόλμησε νὰ μοὶ εἴ-
 πῃ παρουσίᾳ αὐτῶν ὅτι ἐγὼ δῆθεν κάμω ὅλα αὐτά. Ἐπομένως σᾶς
 καθικετεύω, Κ. Διευθυντά, νὰ ἀπαιτήσητε παρὰ τοῦ Α. Παπαδάκη
 νὰ ἐπιπλήξῃ ὡς δεῖ τὸν πληρεξούσιόν του Γαλανάκη, νὰ ἀποπέμψῃ
 πάραυτα τὸν ἄθλιον ἐπιστάτην του Δημήτριον, ὡς καὶ ὅλους τοὺς
 ἀσυνειδήτους ἐνοικιαστὰς του, ὧν ἄνωθι ἐστρεῖωσα τὰ ὀνόματα, καὶ
 νὰ μοὶ δώσῃ ὅσον τάχιον τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν, ἐὰν κήδεται πο-
 σῶς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀτομικῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ τιμῆς. Λάβετε δὲ
 παρακαλῶ καὶ «ὕμεῖς δυνάμει τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τὰ κατάλ-
 ληλα μέτρα ὅπως μὴ ὑποστῶ νέα μαρτύρια ἐφ' ὅσον ἤθελον διαμέ-
 νει παρ' ὑμῖν. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀξιο-
 τίμων συνοίκων μου, ἥτοι τῶν Κ. Κ. Α. Τσαλαδοῦ βουλευτοῦ καὶ Δαμια-
 νοῦ ὑπογραμματαέως τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες βεβαίως θὰ ἔλαβον
 γνῶσιν τῶν διατρεξάντων, καθὼ ἄμεσοι γείτονές μου· ἐπίσης δύναν-
 ται ὑποθέσθαι νὰ ἐπισφραγίσωσι τὴν αὐθεντικότητά τῶν λόγων μου
 ὁ Κ. Μαρτελάκος ὑποπρόξενος τῇ Ἀμερικῇ, ὁ Κ. Ν. Λόντος καὶ διά-
 φοροι ἄλλοι σύνοικοί μου, οἵτινες σέβονται ἑαυτοὺς καὶ τὸ δημόσιον
 περὶ πλεόν ἐκείνων, ὧν ἄνω ἐγένετο μνεῖα. Εὐχαριστῶν δὲ ὑμᾶς
 ἀπὸ τοῦδε Κ. Διευθυντά, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλατε ἐνεργήσει πρὸς ἀνα-
 κούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος πάν-
 τοτε σεβασμοῦ, ὅπως πρόθυμος Ὑμῶν θεράπων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Υ. Γ. Πρὸς διασάφισιν τῶν ἀνωτέρω θὰ σᾶς παρατηρήσω καὶ
 τάδε. Ὁ Πάτερ Ν. Ζανούβιος εἶναι στενῶς συνδεδεμένος μετὰ δύο
 ἐδῶ ὡς μὴ ὥφειλε συγγενῶν μου, ἥτοι τοῦ θεοῦ μου Αλ. Ἀριστάρ-
 χου καὶ τοῦ Ν. Γ. Ἀναστασιάδου συζύγου μιᾶς ἐξαδέλφης μου. Οὐδὲν
 δὲ ἀπίθανον ὁ ἐξώλης καὶ προώλης οὗτος παππᾶ τρέχας νὰ ἦναι καὶ
 μυστικὸς κατάσκοπος τῶν ῥώσων ἢ τῶν τούρκων... Ὁ δὲ ἰατρός
 Α. Παπαδάκης, καθὼ ἀνταποκριτῆς τῆς λῖαν σλαβοφίλου Κλειοῦς,
 συμμερίζεται φαίνεται τὰ πολιτικὰ φρονήματα τοῦ δημοσιογραφικοῦ
 τούτου ὀργάνου· οἱ δὲ Α. Τσάνος καὶ Κόκωρης, καθὼ κακαηθέστατοι νέοι
 καὶ ἐπιστήθιοι φίλοι τῶν δύο προμνησθέντων Κρητῶν, ἄγονται καὶ φέ-
 ρονται προφανῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐλατηρίων ὑφ' ὧν καὶ ἐκεῖνοι.
 Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Σ. Σολωμόν οὗτος μοὶ ὡμολόγησε πρὸ ὀλίγου
 ὅτι εἶχε γνωρίσει πέρυσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὺς δύο ἐπαράτους
 ἀδελφούς μου, οἵτινες καὶ μὲ ἐτύφλωσαν καὶ τῷ ἔδωκαν, ὡς φαίνεται,

τὰς μυστικὰς ὁδηγίας των ἔκτοτε περὶ ἐμοῦ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Φορέστην Τυπάλδον, οὗτος ἐνδεχόμενον νὰ ᾔῃναι συγγενὴς τοῦ Κεφαλῆνος ἐπίσης Ξυδιᾶ Τυπάλδου, ὃν εἶχον στιγματίσει δημοσία, καθὼς συνένοχον καὶ πληρεξούσιον τῶν ἀδελφῶν μου. Δ. Α.

Ἐπειδὴ ἡ ἐδῶ Δ. Αστυνομία μοι ἔδειξε πάλιν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν ἀξιότιμον Εἰσαγγελεῖαν νὰ ἐπιληφθῇ εἰ δυνατόν ἐξ ὀφφικίου τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως καὶ νὰ καταδιώξῃ ποινικῶς τὰ ἐν τῇ ἀνωθι αἰτήσῃ μου πρὸς τὸν Κύριον Βουγιούκαν μνημονευόμενα φαυλόδια ὄντα, ὡς καὶ τοὺς ἐξῆς συνενόχους των, ἦτοι τὸν Λεωνίδα Γαλανάκη ἐκ Καρήτης, τὸν Γραμματέα καὶ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βοσπόρου, κάποιον νέον Μεταξᾶν ἐκ Κεφαλληνίας κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀξ. ὁμογ. ὧν ἐπεκαλέσθη ἡδὴ τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλοῦμαι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου Φωτιά ἐξ ὕδρας τῆς καλοκαγάθου θείας του Κ. Κόμνας, πῆς Κυρίας θυγατρὸς τῆς καὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς Καπετάν Γόρτσου, τοῦ τελειοφ. τῆς Φιλολογίας Κ. Χρίστου Παππαθανασίου ἐκ Μεσολογγίου, τοῦ Κυρίου 'Ριγάδῃ ἐξ' Ἡπείρου τῶν γραμματέων μου Κ. καὶ Α. Λύκαρη καὶ Δ. Εὐελπίδῃ τῆς τότε ὑπηρετρίας μου Εἰρήνης Μαρμαρινοῦ τοῦ συζύγου τῆς κτλ.

Δοξάζω δὲ τὸν ὕψιστον διότι μὲ ἐλυπήθη, ἐπὶ τέλους καὶ διότι ηὐδόκησεν ὅπως γίνω δεκτὸς μετὰ τῆς μεγαλητέρας φιλογενείας καὶ πρῶθυλίας ἐντῇ ἀξιολόγῳ Στρατωτικῷ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἐν ᾧ ἀπολαμβάνω πρὸ δεκαπενθημερίας χριστιανικὴν ὄντως περίθαλψιν καὶ γενναιοτάτην φιλοξενίαν. Καί τοι ἔσπευσα ἡδὴ νὰ ἐκφράσω τὰς πλέον ἐνθέρμους εὐχαριστείας μου ἐπὶ τούτῳ τῇ Α. Μ. ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν νῦν κκ. ὑπουργῶν καὶ τῶν ἀξιοτίμων προκατόχων των τοῖς μεγατίμοις φίλοις μου καὶ Βουλευταῖς, Κυρίοις Α. Τσαμαδῷ καὶ Τ. Φιλήμονι οἵτινες καὶ συνέλαβον πρῶτοι τὴν καλὴν ταύτην ιδέαν ὡς καὶ τοῖς λίαν ὑποχρεωτικοῖς διευθυνταῖς ἰατροῖς ἀξιωματικοῖς καὶ ἐπιστάταις τοῦ θεαρέστον τούτου φιλάνθρωπου καταστήματος ἦτοι τοῖς ἀξ. Ταγματάρχαις κυρίοις Μαρράτῳ καὶ Μηλιώτῃ τοῖς βοηθοῖς αὐτῶν Κυρίοις Ἀμπελᾶ Παπαδοπούλῳ Καπετανάκῃ κτλ. κτλ. θεωρῶ ὅμως καθήκον μου νὰ διατρανώσω καὶ πανδήμως τὴν ἐνδόμυχον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἀληθῶς καὶ φιλάνθρωπον πρᾶξιν των πρὸς τὸν φιλόρηστον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α' πρὸς ἅπαντα τὰ Σ. Μέλη τῶν ὑπουργείων τοῦ Κυρίου Α. Κουμουνδούρου, καὶ τοῦ Κ. Τρικούπη, ὡς καὶ πρὸς πάντας ἐκείνους ὧν ἀνέφερα ἡδὴ τὰ ὀνόματα εἶθε δὲ τὸ τέρμα τοῦ ἀβιώτου βίου μου νὰ ᾔῃναι αἰσιώτερον τοῦ παρελθόντος. Χ. Γένοιτο!

Ἀθῆναι τῇ 12 9βρίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Πίναξ τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς φύρδην μίγδην.

Table des matières de Miscellanea.

Σπουδαία εἰδοποίησις. Avis important. Σελ. 2.—'Αφιέρωσις εἰς τινὰς τεθνε-
στας συγγενεῖς διδασκάλους μου, ἰατροὺς πνευματικοὺς μου κτλ. Σελ. 3.—Προλε-
γόμενα ἐνοῖς ἐκτίθεται ὅτι τὸ πονημάτιον τοῦ τοῖναι συνέχεται τῶν Βουλγαρικῶν μου,
τοῦ Δ. πλ. Μνήμονος τῆς 'Ανατολῆς καὶ τῶν Ν. 'Απικαλύψεων μου Σελ. 6.—'Αποδει-
κτικὰ ἐγγράφα. Pieces justificatives. Σελ. 43. 'Επιστολὴ τοῦ Πατριάρχου 'Αν-
τιοχείας κυρίου Κ. 'Ιεροθέου τῆς 9 Δεκεμβρίου 1877 Σελ. 43 Lettre du M. docteur
Bushe du 3 Avril 1874 P. 44. 'Επιστολὴ Σ. 'Αριστάρχου τῆς 19 'Απριλίου
1873 Σελ. 45 Ma lettre du Mai 1865 à M le Chevalier d'Antas. P. 46.

'Επιστολὴ τοῦ κ. Ι. Φωτιάδου Βέη τῆς 4)16 'Ιουλίου 1878 —'Απάντησις μου
τῆς 9)21 'Ιουλίου 1878 —ρὸς τὸν ἐν 'Αθήναις κ. Πρέσβυν τῆς Τουρκίας Σελ. 47.

Τις τοῦ ἐν 'Αθήναις Πρωτοδικείου τῆς 47 'Ιουλίου 1878 κατὰ Δ.
'Ανδρῶν Γ. πληρεξουσίου μου. Σελ. 48.

Παύλου 1878 τοῦ Γιαβέρ Πασσᾶ. Σελ. 21

'Επ. τοῦ κ. Τηγκέρ τῆς 27 'Ιουνίου 1878. Σελ. 21.

Lettre Henri Bülow en 1865 P. P. 22.

Lettre à Amiabe du 8 Décembre 1873 T. 2).

Lettre von Prokesch Osten en 1867. P. 24

Ἀπόσπασμα τῆς Παλιγγενεσίας τῆς 5 Αὐγούστου 1878 περὶ Αὐστριακῶν ἐνεργει-
ων Μακεδονία. Σελ. 25. 'Επιστολὴ μου πρὸς τὴν μητέρα μου Κ. Μαρ. 'Αρι-
στοῦ τῆς 9 Μαΐου 1878 περὶ τῆς αθεμίτου συμπεριφορᾶς αὐτῆς τε καὶ
τελεφῶν μου πρὸς με Σελ. 25.

Ἀπάντησις τῆς μητρός μου τῆς 2)14 'Ιουνίου 1878. Σελ. 38.

'Αὐ Κωστίκη Καλλιὰδῃ τῆς 47 10βρίου 1874. Σελ. 41.

'Επ. τῆς μητρός μου τῆς 16 'Οκτωβρίου 1867. Σελ. 43. 'Επ. τοῦ Κ. Μ. 'Αρι-
στόβου τῆς 2 Δεκεμβρίου 1870 Σελ. 44. 'Επ. τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου τῆς 42 Μα-
ΐου 1878. 'Επ. τοῦ κ. Πρυζάντ ἐφ. Τιγκέρ τῆς 7 'Ιουλίου 1878 Σελ. 45. Τηλεγρα-
φήμα τοῦ κ. Ν. 'Αξεῶ καὶ τοῦ κ. Στεφανάκη πρὸς Κ. Λύκαρην. τῆς 26 καὶ τῆς
28 Ἰουνίου 1878 Σελ. 4. Ma requête à S. A. le grand Vizir Savfet pocha du
9)21 1878. Metitis à une pension viagère. Etat de mes services p. 46.

Ἐπ. τοῦ Σ. ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Δαυίδ τῆς 5 Αὐγούστου 1878. 'Απόσπασμα
ἐπὶ κ. Σ. 'Αριστάρχου πρὸς 21 'Ιουλίου 1878 πρὸς τὸν 'Επίσκοπον Φωκίδος
σεδ' ἡ. Κονεμέου Βέη τοῦ 14)26 'Ιανουαρίου 1873. Σελ. 67. 'Επ. τοῦ ἀδ. μου

Σταυράκη τῆς 9 Ἰουλίου 1870. Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Κονεμένου βέη τῆς 10 Ἀπρι-
λίου 1869 Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Σ. Μαυρογένους τῆς 12 Μαρτίου 1873. Σελ. 69.
Ἐπ. τοῦ κ. Στ. Καραθεοδωρή τῆς 12 Ἰουνίου 1868 Σελ. 69. Ἐπ. τῆς κ. Ἀργο-
ροῦς Φανεργλῆ τῆς 25 Αὐγούστου 1878 Σελ. 70. Ἐπ. Κονεμένου βέη τῆς 22 Ἰουλίου
1873 Σελ. 71. Ἐπ. τοῦ κ. Χ. Πρετεντέρη Τυπάλδου τῆς 23 Αὐγούστου 1878.
Σελ. 71. Ἐπ. τῆς κ. Φ. Μ. Χιλλ τῆς 28 Αὐγούστου 1878 Σελ. 71. Περίληψις
μῆς Ἐπ. τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου Στ'. πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος
κ. Δαυλὶδ ἀπὸ 31 Μαΐου ε. ε. σελ. 74.

Παραπληρωματικαὶ τινες Ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἀποτοφλώσεως τῆς δολοφο-
νίας καὶ τῆς δηλητηριάσεώς μου τῷ 1874 ἐν Κων)πόλει Σελ. 73. Ἀναφορά μου
πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περὶ δωρεᾶς εἰς τὸ Ἔθνος (τρισεπίλων συγ-
γραμμάτων μου, κλπ. τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1878. Σελ. 85. Ἀγόρευσις τῆς 14 Ὀβρίου
1878 τοῦ κ. Α. Τσαμαδοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀναφορᾶς μου Σελ. 88. Ἐπ. κ. Τ.
Φιλήμονος τοῦ 8 Ὀβρίου 1878 Σελ. 89. Ἀἰτησίς μου τῆς 10 Ὀβρίου 1878. πρὸς
τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Σελ. 90. Εὐχαριστία μου πρὸς τὴν
Σ. Ἑλληνικὴν Κ. καὶ τὴν παραδοχὴν ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Νοσοκομείῳ Σελ. 92.
Πίναξ τῶν περιεχομένων Table des matières Σελ. 95.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020862

Τὸν δὲ βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα

καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα

καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα
καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα
καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα
καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα
καὶ τὸν βασιλέα καὶ τὸν βασιλέα

Τιμᾶται φράγκων τριῶν
καὶ εὐρίσκεται

ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Συγγραφεῖ παρ' ᾧ εὐρίσκονται ὡσαύ-
τως τὰ πέντε τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν του πρὸς 20 φρ. τὸ
ὅλον ἢ πρὸς 4 φρ. ἐν ἑκαστον, οἱ ἀριθμοὶ 1 καὶ 2 διπλ.
Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς πρὸς 2 φρ. ἑκαστος
Ἀποκαλύψεις του ἀντὶ 5 φράγκων.